

ЯКУБ АДОЛ МАР САВСКАТА ЦАРИЦА

Превод: Лиляна Анастасова

chitanka.info

Тя е красива, независима и властна. Царството ѝ се простира от Африка до Арабия.

Среща цар Соломон и любовта им се превръща в легенда. Невероятната история на Македа, Савската царица е великолепна и ярка като разказ от „Хиляда и една нощ“, вдъхновена едновременно от народните предания и от реалните исторически факти. Тя ни води по следите на изгубеното племе, преживяло „другия изход от Египет“, представя ни раждането и възхода на огромната империя, над която властва „царицата дева“, загадъчната прелъстителка на сина на Давид. Якуб Адол Мар, бивш етиопски посланик, син на лютерански пастор и етиопска принцеса, пише романа в началото на века, а неговата внучка открива за съвременния читател един изключителен разказвач на вълшебни приказки за възрастни.

*На Нейно Величество Императрицата на Абисиния
Заудиту I,
Царица на цариците,
Лъвица на племето на Иуда,
Славна потомка на цар Соломон и царица Македа,
дъщеря на Негово Величество Император Менелик II.*

* * *

*Авторът учтиво моли Нейно Величество
Императрицата да приеме посвещението на този труд с
обичайната ѝ благосклонност като принос към
величествената история на славните ѝ предци.*

ПРЕДГОВОР ОТ МАКЕДА КЕЧАМ, ВНУЧКА НА АВТОРА

Понякога в старите чекмеджета съществуват скрити съкровища. Ръкописът на тази книга е едно от тях. Дядо ми ни го завеща при смъртта си заедно с пръстена с печат, който доказва княжеския му ранг, като последна връзка на потомците му с неговата родина. Якуб Мар е роден от брачния съюз на лютерански мисионер — германеца Йоханес Майер с етиопска принцеса — Сара Негусие. Така семейството му се сродява с Рас Микаел, придворен на император Менелик II и военачалник на Уоло, област, разположена в Североизточна Абисиния. От тази родословна връзка ще е наследил и благородническата си титла — Лидж Енгеда Уорк Зе Уоло (Принц Енгеда Уорк (златният гост) от Уоло). Към 1890 г. заминава да учи в Европа, впоследствие той ще стане част от онази вълна на етиопски интелектуалци, която в началото на двадесети век ще остави следи върху реформаторското мислене в страната.

Завърнал се в родината след завършването на образованието си, той става последователно кмет на Адис Абеба и съветник на император Менелик и на императрица Заудиту. Тя му заръчва да събира легенди, приказки, псалми и устни предания, свързани с историята на Савската царица. В резултат на тези проучвания се появява ръкопис от две хиляди страници, предаден на императрицата, но от който и до днес няма никаква следа.

Какво значение е имал този труд? Соломоновата династия е царувала в тази страна без прекъсване от 13 в. до падането на негуса Хайле Селасие през 1974 г. Различните монарси, изредили се на престола, винаги са доказвали своята легитимност чрез родството си с библейските предци: Савската царица и цар Соломон. Следователно може да се предполага, че изследването, поръчано на дядо ми от императрица Заудиту, е преследвало същата цел.

Към 1922 г. Якуб Мар е назначен за консул на Етиопия в Брюксел. И там, непрекъснато ръководен от грижата да съхрани по-

добре и да направи достойние наследството на цяла една цивилизация, на границата между действителност и мит, вдъхновен от предишни изследвания, той започва да пише роман на френски език.

И така, историята на Македа, Савската царица, е написана през двадесетте години на този век. Би било напразно да се търси до каква степен устната традиция съвпада с историческата правда. Достатъчно е читателят да се остави да бъде завладян от наситената с нюанси поезия, с която авторът описва етиопския характер, от символиката на едно царуване и на една почти хилядолетна империя, на едно „славно минало“ и на една изтънчена цивилизация, чиито „достолепни красоти Западът все още не подозира“. Основа на една династия, легенда на един народ, библейска история, тази песен за любовта пресъздава за нас с много ухания, цветове, светлини и сенки един свят на страстни чувства, на интриги с ориенталски привкус.

Македа Кечам

ПРЕДГОВОР НА АВТОРА

Винаги съм искал да осветля някои тъмни периоди от историята на моята родина Абисиния. Стори ми се, че най-добрият начин, по който бих могъл да засвидетелствам горещата си любов към нея, е като допринеса тя да си възвърне достойното място, което ѝ се пада в историята на народите в света.

Царуването на императорите, завладели част от някогашния Египет и Арабия до днешна Сирия, си остава много слабо познато. Това славно минало, носещо духа на една много изтънчена цивилизация, крие достолепни красоти, за които Западът все още и не подозира. Още по време на работата си като упорит изследовател съм имал щастието да предизвикам интереса на европейски учени към трагичната епопея на това минало, от което са останали много значими и крайно любопитни руини.

Тази епопея, която представлява цикъл от хиляда и седемстотин години — от 10 в.пр.Хр. до 7 в.сл. Хр., се е запечатала много неясно в паметта на човечеството. Наистина не една археологическа и географска френска, английска, германска, италианска и американска експедиция е обходила част от тази империя. Намерили са останки от внушителни паметници, цокли, пиластри и надписи, издълбани в скалите, чиито преводи били поверени на международните музеи в томове, които ще останат за нещастие неизвестни за широката публика. За мое голямо съжаление привлечените от тези открития учени са изоставили древните ръкописи, чиито откровения съдържат цял един свят от истини.

Затова аз се залових да събера в едно съдържанието на пергаменти, папируси и плочки, които бях успял да издиря по време на подробните ми проучвания. Преведох ги, или дадох да ги преведат, и си запазих копия от текстовете, които се съхраняват като светини в древните абисински манастири, синагоги и църкви. Този тежък труд погълна досега двадесет и пет години непрекъснати усилия, по време на които се запознах с духа и проникнах в дълбоките познания на

значителен брой абисински учени, свещеници, равини, магове и писатели.

След като вече не съм на служба на етиопското правителство, сегашното ми свободно време ми позволи да подредя документацията си и да предложа част от нея на любопитната читателска публика. Предоставям я в настоящия труд, под формата на великолепно приключение, в което измислицата е подчинена на действителността. Фактически аз установих, че не е възможно да се предадат на френски език тези неизброими предания и да се остави читателят да извлече от тях истината. Защото много от разказите, легендите и надписите взаимно си противоречат. Всъщност от времето на царя пророк Ангебо, историята на неговия народ е била писана, преписвана, преработвана многократно на разни диалекти и хората, които са я увековечили така, не винаги са действали научно; нередко, от версия на версия, основният ѝ смисъл е бил променян. Можех да възстановя този основен смисъл, ако имах повече вяра на един от историците, отколкото на останалите. Но да се отдаде такова предпочитание не бе възможно. При това затруднение аз прегледах отново цялата си архива и отстраних онези разкази, които не са оставили следи в народните и религиозните обичаи и обреди. Този подход несъмнено гарантира по-голяма автентичност на труда ми. Следователно отстраних всички фантасмагории, които се предават в страната ми и които други автори са използвали на драго сърце, за да изтъкнат невероятни и чудотворни страни в епизодите от живота на Савската царица. Например анекдотът за „худ-худ“, вълшебното папагалче или за гредата от кръста на Иисус Христос, която Савската царица била открила, както и много други, които е излишно да изброявам.

Точно обратното, в романа става въпрос само за факти, здраво вкоренили се в традицията, например:

— за евреите, които живеят в Абисиния и в Йемен, чийто произход е слабо известен в Европа и които във всеки случай не произхождат от Иудея;

— за съществуването във всички християнски (копто-православни) църкви в Абисиния на една „Светая светих“, съдържаща символичния еврейски ковчег, наречен Табот, което доказва, че абисинците са били израилски народ в един период от историята си и

че онези, които и днес са неразривно свързани с тази религия, са останки от древната вяра, някога обща за цяла Абисиния;

— за запазения през вековете обред да се хвърлят стълбове пясък по време на важни церемонии;

— за все още съществуващото обрязване на абисинските момичета, и момчета: зашиване на устните на женския полов орган, което все още се прави в Данакил; задължението за всеки младеж да докаже, че е убил двама души, преди да може да сключи брак; и най-после почитаната у кафучосите прическа, украсена със символичния фалос;

— за непроменливите черти на брачните обреди на абисинците от времето на Македа, Савската царица, и за абсолютното равнопоставяне между двата пола в резултат от нейните закони;

— за неизменната традиция на халката, златна за мъжете и сребърна за жените, окачена на врата със синя панделка, любимия цвят на цар Соломон;

— за намесата на магиите, още от времето на савската цивилизация, в науката на абисинските знахари и за тънкото им познаване на отровите;

— затова че абисинските владетели са били особено привлечени от Иерусалим. Това привличане, което не може да бъде обяснено по друг начин, се потвърждава от постоянното сътрудничество на тези владетели в съграждането и опазването на Великия храм и на гроба на Исус Христос;

— за точното родословие на императорския род на Абисиния, който води началото си от съюза между цар Соломон и Македа, родители на Менелик I, чиято титла „Лъв победител на племето на Иуда“ се носи без прекъсване и с гордост от абисинските императори, в това число и от Менелик II.

Бих могъл да продължа дълго това изброяване, но тези факти са достатъчни да осветлят читателя относно прочутата царица на цариците, на която имам основание да се смятам за потомък, както и за този енергичен и странен малък абисински народ, който озарен от гения на Македа е успял да запази своята идентичност, традиции и култура въпреки превратностите на тридесет века и приказната привлекателност на могъщите империи на фараони и на асирийци.

И все пак не мога да не отбележа нещо по отношение на евреите в Абисиния. Днес тях ги наричат „фалахи“, термин от древния амхарски език, означаващ „изгнаници“. Техните най-древни прадеди са всъщност тези избягали от Египет евреи, на които абисинците са дали гостоприемство след тежкия път, довел ги от Мемфис до Симиена. Фалахите имат по-светла кожа от негрите и нубийците. Обяснението трябва да се търси в кръстосването между тях и местните жени, тъй като повечето евреи изгубили жените си по време на Изхода. Фалахите не използват „талит“ (шала, който се слага при молитвата, нито „мезуза“ (знакът, който се поставя на вратите)), както и не спазват постите за Пурим и светлините на Ханука. Тези закони, въведени с писмената Тора, естествено не са били известни по времето на пророка Ангебо. Свещениците им не се наричат равини, а „каени“ името, което се е използвало преди Мойсей. Защото те са единствените евреи, които почитат вярата отпреди Мойсей. Те спазват и Авраамовите закони, свещенослужат пред олтар и правят жертвоприношения.

* * *

Може би един ден ще се намери някой просветен меценат, който да предостави необходимите средства за едно задълбочено научно изследване — от квалифицирани учени — на древната история на израилския народ, за разкопки на античните палати и синагоги, за разчитане на безбройните надписи, съществуващи и в Абисиния, и в Арабия. То би поставило в нова, научноисторическа светлина много неясноти от историята на древността. А дотогава, моля читателя да не разбира криво дързостта ми да нахълтам в една тъй богата и чудна епоха. Много писатели от щастлива Арабия, от Месопотамия и от Индия са представяли по тяхному легендата за царица Македа. Правили са го на основата на данните, с които са разполагали. Но никой от тях никога не е могъл да стъпи на толкова древни свидетелства, каквито аз успях да превода или поръчах да ми преведат християнските монаси или каените от Симиена — все идеалисти, искрени теолози, които без амбиции или сектантство предават спомена за любовта между Савската царица и цар Соломон със същата набожност, с която се отнасят към Библията.

Така или иначе с тази книга аз се надявам да съм поощрил учените, помогнали ми в събирането на материалите, и да съм ги подтикнал да доставят в служба на световната наука ценните свидетелства, които притежават или които все още са скрити в архивите на хилядолетните подземия. Може би така ще съм помогнал за добавянето на още един колкото пленителен, толкова и все още непознат раздел от историята на света.

Якуб Адол Мар

ПЪРВА ЧАСТ

ЕДНА СУТРИН В МЕМФИС

Ето защо суеверният народ вярваше, че да гради е дълг, вменен му от боговете.

Гонгът удари и пръсна медените си звуци в утринната розовина. Тази сутрин майстор Кадъм, великият архитект на Аменхотеп III, излезе рано. Беше облякъл бялата си официална ленена тога с широка синя бродерия и пристегнал кръста си с най-блестящия си колан. Трябваше да присъства на имперския съвет, свикан набързо от фараона в самото подножие на извисяващата се незавършена като светотатство нова пирамида.

Кадъм бързаше. Слънцето разливаше златни петна над спящия Мемфис, затихнал, сякаш вцепенен от тревожно предчувствие.

Майсторът архитект стъпваше тежко. Човекът, върху чиито плещи лежеше отговорността за изчисленията на строежа на тържествените храмове, страховитите пирамиди, заострените обелиски, пилоните и сфинксовете от базалт и гранит, беше потиснат и угрижен.

Прекара тежка нощ. В кошмарни сънища се би с онези фанатици, които в името на един непознат и безумен Йехова бяха издействали от фараона изгонването на обхванатите от мистична вяра еврейски кохорти начело с Мойсей... В съня си Кадъм оплака творението си, обезобразено заради бягството на робите евреи.

Мъката му не премина дори когато се съмна. Вече събуден, той продължаваше да жали за рухналите си мечти. Много бързо се озова на строежа на брега на един от ръкавите на Нил. Над гората от огромни талпи, сред които се подаваше изоставената пирамида, гигантска, но хармонична, цареше злокобна тишина. Кадъм се запъти към обширната пурпурна шатра, опната от работниците набързо за Съвета, и повдигна тежките ѝ многоцветни завеси с фараоновия знак. Колегите му още не бяха дошли, но скоро ги видя да се приближават към него. Пръв, с внушителна стъпка, предприемачът на имперските строежи

Шапат, после Данаус с помощниците си, все млади архитекти, учени, но още безгрижни; след тях надутият Сет, ръководителят на строежа, и Тат, главният писар на двора, с вечната си загадъчна усмивка, зад която сякаш криеше държавните тайни.

Фараонът желаше да се посъветва именно с тях. Докато го чакаха, Кадъм, Шапат, Данаус и Сет не спираха да се оплакват. Те бълваха в хор омразата си към Евреина, приел вярата на Йехова. Само писарят Тат мълчеше като унесен. До този ден поробеният израилев народ, преклонил се пред тежкия, но просветен гений, бликащ от египетската раса, страда и ля пот, строейки горди пирамиди, тържествени храмове, гробници, базалтови колоси, на крепостните стени, портици и градове, родени от бурното и великолепно въображение на египетските строители.

Ни стон, ни бунт досега не бяха оспорили тази тирания за възслава и безсмъртие на боговете. И ето че изведнъж Йехова беше хвърлил върху тази слава една още по-величествена илюзия: нов Бог, невидим и страшен, се бе родил за евреите.

И като вълна, носена от новата вяра, като пясък, разнасян от пустинния вятър, стотици хиляди заслепени и обсебени от чудесата евреи бяха хукнали подир пророка Мойсей към Ханаанската, Обетованата земя, където „млякото и медът текат изобилно“.

Не съжаляваше ли фараонът за великодушния си жест? Кадъм много се надяваше да е така. Желаше го с цялата си пламенна душа, обхваната от страстта да вдъхва живот на камъните. Вярно, не без колебание Аменхотеп Великолепни беше заповядал да бъде освободен еврейският народ. Проведоха се дълги спорове със съветници, дворяни, йероглифописци. Самият Велик жрец беше смутен. Никога досега в речите си не бяха разглеждали могъществото на империята, а нейната сигурност и опазването на границите ѝ. Но с покоряването на евреите Египет се бе впуснал в грандиозно строителство, от което зависеше неговото величие.

Колегите на Кадъм го подкрепиха: целият град се оплакваше, жалеше и беше обезсърчен от незавършеното строителство. А сред привлекателните планове на Кадъм имаше още ред грандиозни проекти, които фараонът властелин продължаваше да одобрява: прокопаване на канали, строеж на нови градове за облекчаване на пренаселения Мемфис, надстройкаване на крепости. Оплодена от

светлите и обилни води на Нил, фараонската земя даваше живот на една силна, гениална култура, която се изявяваше в творческата треска да строи, да копае, да разкрасява; една съзидателна треска от глинената тухла, от парещото слънце. По този начин водата, земята и огънят служеха вечно на градивния египетски дух, бяха естествените му вдъхновители. И в суеверието си народът вярваше, че да строи беше дълг, вменен му от боговете.

Ето че отведнъж целият този живот се оказваше неплоден, рушеше се поради липсата на работна ръка. Сломен напълно, Кадъм ридаеше...

АМЕНХОТЕП III В БОРБА С БОГА

*Предчувствие ли, птица с тъмни копринени
криле пред погледа му прелетя?*

Пред тях застава един роб, бърз и гъвкав, черен като абанос и лъщящ от пот. Някъде далеч в синевата гръмват фанфари.

Фараонът!

Звукът на фанфарите се носи от вятъра. Те разбуждат града и замират с ехото.

Фараонът!

Предшестван от глашатаи и четирима жреци с кадилници, възкачен с божествено величие върху паланкин, носен от двадесет и четирима черни и голи носачи с най-красивите тела, които се избират в Берберия и за които е отредена тази най-голяма чест.

Фараонът!

На престола си от скъпоценно дърво, по което неуморното въображение на художник е изляло виещи се стилизирани златни и сребърни цветя, обвити в коприна и пурпур, той стои невъзмутим, великолепен като приближаващо се слънце, господарят на Египет, олицетворение на всички богове.

Фараонът!

И тъй като не бива размислите на суверена да бъдат смущавани от жужащите мухи, край балдахина му тичат напред-назад и се въртят ветрилоносци, размахващи гонилките си за мухи от слонски или конски косми.

Пехотните и кавалерийските части, които вървят отпред, заобикалят и ескортират фараона, са от най-добрите, най-изпитаните сред проявилите се в далечните битки срещу бербери и халдейци. Екипировката им също е подбрана. Пехотата напредва в такт. Ярцоцветни памучни полички обгръщат бедрата. Торсът е стегнат с пояс, от който на ремъци виси къса сабя. Островърхият шлем от твърда

кожа блести на слънцето. На лявата ръка е прикачен щит, а дясната стиска завързано двойно копие.

Конницата огражда пехотинците. Конете са нервни, пъргави, стегнати с излъскани с лой ремъци. Фанфари, тромпети, тимпани и цитри звънтят, ехтят, замлъкват и отново започват.

Фараонът е потънал в пищното си величие. Край паланкина му кръжи главнокомандващият, окичен със златни верижки, а гвардията му се реди след жреците с бръснати глави.

Кортежът се заковава пред шатрата, където са се събрали строителите. Вестители и носачи на кадилници обявяват пристигането на любимеца на Амон-Ре. Две редици войска изведнъж спират на място, обграждайки от всички страни пъстрите сламени рогозки, върху които фараонът ще стъпи със скъпоценните си, подобни на кънки сандали. Около императорската шатра конницата образува каре от конска гръд, копия, лъкове и щитове.

Носилката се сваля към земята и владетелят слиза. Челата се удрят о земята. Настъпва тежко мълчание. Фараонът поздравява с високия си жезъл, окичен с разцъфнала лотосова пъпка от злато и сребро, символ на бляскавото му величие. Едва тогава челата се повдигат.

Слънцето се оставя да му се полюбуват. Той сияе в триъгълния си млечнобял калазирис, грижливо плисиран, стегнат в колан от крокодилска кожа и украсен със злато и скъпоценни камъни. Нагръдник със седем реда емайлни инкрустации краси гладките му, лъскави като кехлибар гърди. Лицето му е умно и гордо. Очите му са с мекия и дълбок блясък на синкави речни води. Развитата върху пскента^[1] му усойница, която сякаш съска на челото му, допълва със златен пламък гранитната му непроницаемост... В късото си широко наметало без ръкави той изглежда по-величествен от божество.

Двама роби вдигат тежките завеси на шатрата и фараонът влиза. Стъпките му изглеждат пресметнати. Кадъм, неговите колеги и военачалникът Таркас следват фараона на онова почтително разстояние, с което е редно да отбележат своето удивление и смиреност.

Фараонът дава знак и сядна на стол с лъвски крака, украсен с кожа от диво магаре. Съветниците му го следват благочестиво. Така започва

дебатът, който ще реши съдбата на най-славното сред славните царства.

* * *

Фараонът говори ведро. Ритмично и балансирано, словото му, звучи като научен урок. Той излага мотивите на своето решение, като съвсем не скрива притесненията си относно преустановената в момента строителна дейност на империята. По този повод той се мъчи да си спомни какви постъпки са предприели верните му съветници след заминаването на евреите.

Като отдават признание на великодушието на фараона, съветниците изразяват своите опасения, че едно прекалено колебание би могло да бъде зле изтълкувано от враговете, завиждащи на могъществото на фараона. Аменхотеп благоволява да ги разбере и извини.

— Говори сега, Кадме — подхвърля фараонът. — Слушам те. Нека боговете вдъхновят словото ти.

Кадъм става на крака и се покланя доземи. Лицето му издава вълнение. Изразява се с точни и премерени думи, както подобава на математик. Благодарни на фараона за дадената възможност — на него, тъй недостойния за такава чест — да покаже на каква опасност се излага Египет, откакто от праговете до делтата на Нил е вече лишен от работната ръка на варварите. За целта той припомня блестящите дела на тримата велики владетели, които би могло да се нарекат „строителите“. След това моли императора да вдъхнови царственото си дело с техния пример.

— Какво значение имат моят живот — възкликва архитектът — и всички проекти, които съм посветил на твоята слава, о, фараоне? Какво значение имат трудът ми и сложните уравнения, от които слепоочията ми побеляха! Какво, ако със замирането на имперските строежи се изцеди животът и от отчаяното ми тяло! Само твоята слава, израз на безсмъртието на нашите богове, съществува, а Кадъм е роб в твоите ръце, който очаква само смъртта...

Трогнат ли е фараонът от тези слова? По нищо не проличава. С леко движение на жезъла той вече дава знак на строителя Сет, че ще

благоволи да го изслуша.

Сет е по-млад от Кадъм и е още по-пламенен. Той е предприемчивият началник, избран да ръководи със сигурна ръка изпълнението на великите проекти, родени в главата на архитекта и на неговите ученици.

Сет се извинява, моли да му бъде простена дързостта, че напада Йехова и Мойсей; върху тях той умело прехвърля тежката вина, която би могла да струва толкова скъпо на Египет.

— Злите богове са срещу нас — заключава той — но Амон-Ре ще надвие. Ние ще построим храмове, толкова високи, че ще достигнат великолепието на звездите. Фараон, в когото са превъплътени египетските добродетели, не може да се остави да го уплаши Йехова. Лъжецът трябва да плати за злокобните си речи, за проповедите и жалбите си за равенство. Затова аз моля коленопреклонно, о, велики фараоне, да бъда в експедицията, която ще предвождаш, и която ще докара неверниците!

Сет си сядва, треперещ от вълнение. Императорът остава невъзмутим. Тогава главнокомандващият Таркас моли да докладва за състоянието на укрепленията на Тива и за необходимостта да бъдат извършени така отдавна предвидените ремонтни работи.

— Всеки ден сме изложени на опасността асирийци и халдейци да ни обявят отново война. Шпионите им бързо ще разберат, че отбранителните ни съоръжения се нуждаят от ремонт. Няма ли да се възползват от временната ни слабост? О, фараоне, искате ли войниците ви сами да копаят земята, да носят камъни вместо освободените роби?

Докато Таркас си сядва, всички впиват поглед в чертите на фараона. Догаждат страшната борба в душата му. Борба, в която хилядолетните вярвания на древния Египет, гордостта на расата, волята да се увековечи царството, от което светът се страхува и възхищава, скоро ще надвият уплахата, породена от странните Моисееви слова... Ами, ако светлоокият мъж е имал право? Десетте заповеди святкат в паметта на Аменхотеп. Не може да бъде! Той, потомъкът на царе, у когото грее силата на слънцето и чийто образ е издълбан в гранита по четирите краища на царството, ще трепне ли от страх пред един авантюрист с пламнало от страст лице?

Фараонът се е изправил. С жезъла си почуква земята нервно и властно. Започва да говори и съветниците му — длъжни да спазват

необходимото мълчание — едва сдържат радостта, надеждата и признателността си, Аменхотеп говори, забравил напълно за Йехова...

— Утре на разсъмване тръгва войска. Аз ще я предвождам. Таркас ще се разпореди за пригответленията. Ще върнем проклетите израилтяни, ако ще и да загинем в тази авантюра, към която ни водят боговете.

Но произнасяйки тези думи, гласът на фараона се променя. Предчувствие ли, птица с тъмни копринени криле прелетя пред погледа му?

Отпъждайки с отривисто движение видението си, Аменхотеп се готви да вдигне заседанието, когато неочаквано Тат иска думата, като вдига ръце към небето и после се покланя ниско пред фараона.

— Какво желаеш? — пита владетелят благосклонно.

Тат е първият йероглифописец на Египет, пазител на Книгите и на Двойната стая на Светлината, най-ученият и най-умелият. Няма равен на него при стегнатото отразяване върху папирус на императорските летописи. Затова влиянието му е голямо и ревнувано, още повече че той се стреми към богатство и мощ, за да служи още по-добре на изкуството си. Ето затова Тат ще се опита да извлече максимална полза от положението, което е разбрал отлично: не е ли той, като фараона, благодарение на постоянния си допир с учени, магове и граматичи най-образованият от всички?

И така — обяснява той, знаейки, че императорът ще промени решението си — той посетил занаятчиите евреи в Мемфис, дето обработват злато и сребро, тъкат платове, продават бира, режат дърва, обработват кожи и бронз и упражняват още хиляди полезни и любопитни занаяти. Поговорил им и ги убедил да забавят тръгването си. Макар омаяните роби — не повярвали от щастие, че са свободни — да напуснали града, останали поне по-интелигентните, занаятчиите, които били предупредени и убедени от Тат. Те не повярвали на миража. Когато Тат обикалял уличките и дюкяните, в колесниците вече били струпани вързопите със стока и инструменти. Той успокоил египтяните, които обвинявали евреите за Десетте заповеди и за духовната революция, която те предизвикали. „Техният труд е полезен за нас“ — повтарял Тат, и народът му повярвал. — „Ще останете при нас и ще бъдете закриляни от фараона“ — добавил към онези, които се готвели да последват Моисей. — „Може би в своето великодушие той

ще ви направи граждани на Мемфис? Останете и чакайте решението на господаря.“

Занаятчиите се върнали в работилниците и дюкяните си. Дори еврейките — красивите градски проститутки, които се готвели да бягат, се завърнали в кръчмите и танцувалните.

Тат не споменава пред фараона, че в специалните квартали на Мемфис тези прекрасни момичета радват всеки, от най-бедния до най-видния египтянин, но това е известно на всички, дори и на фараона. Подобен разврат се толерира, защото вярата на египтяните забранява проституирането, а робите евреи задоволяват плътските апетити на мъжете с високо ценени умение и финес, още повече, че хармоничните им тела са най-хубавите на света.

Тат дискретно прескача тези подробности, но набляга на това, че Кадъм ще може да продължи делото си: докато чакат завръщането на фараонската експедиция, строежите ще се подновят благодарение на занаятчиите от Израил.

Аменхотеп не крие задоволството си:

— Каква милост искаш за умелата си намеса? — пита той усърдния си йероглифописец.

— Твоят слуга би желал да стане управител на най-малката от провинциите ти, о, Слънце.

— Желанието ти ще бъде изпълнено утре. Какво друго?

— На останалите в Мемфис евреи да се даде привилегията да се наричат египетски граждани, като награда за верността им...

— Да бъде!...

Фараонът не е сигурен дали черната птица не се мярна пак пред очите му?

---

[1] Двойна фараонска корона, символ на властта над Горен и Долен Египет. — Бел.пр. ↑

ОТМЪЩЕНИЕТО НА МЕМФИС

*Като на лов си викали един на друг
египтяните колко евреи всеки е избил...*

Целият ден премина в бързи военни приготовления. Казармите бяха се превърнали в кошери. Войниците се радваха на заповедите. Макар смели и дисциплинирани, те знаеха, че не е необходимо да се бият, за да върнат в Мемфис тези невъоръжени фанатици.

Призори на другия ден. Египтяните с блестящи на слънцето щитове, ескортираха шестстотинте бойни колесници на фараона. Като глутница кучета, пуснати да гонят Израилевия народ, те се извиха весело по жълтите пътища между Нил и Червено море, като пъстра, пъргава змия, обвита в златни отблясъци.

Така изтекоха петнадесет дълги дни.

Благодарение на наетите от Кадъм занаятчийски евреи на строителните площадки настъпи известно оживление. Тежки дялани и излъскани камъни се дигаха с въжета към върха на пирамидата. Скулпторите се готвеха да издълбаят с дървените си чукове свещени писания върху каменните блокове. Ако избягалите евреи се върнеха скоро, с тяхна помощ архитектът щеше да разтовари каменните блокове, които още се люшкаха по Нил, и свещената гробница щеше да бъде завършена след четиридесет дни.

Следобед обаче от високите укрепления бяха забелязани конници да приближават в бесен галоп. Като облак те нахлуха в града веднага щом пазачите разпознаха в тях войници от експедиционната армия. Конете им, без бойна амуниция, пребити, не ставаха за нищо. Самите ездачи бяха капнали от умора. По лицата им беше изписан ужас. Те поискаха нови коне и се върнаха в двореца на фараона. Мигове покъсно от всички страни наизлязоха вестноосци и тръгнаха да обикалят града. Останалата в Мемфис войска се стече към укрепленията и градът се оказа в миг обсаден.

В осмоъгълната зала на двореца, побъркан от гордост и страх, бъдещият фараон Сезострис, наследник на страшния си чичо, виждаше вече как навеждат почиттелно глави пред бъдещото му величество.

* * *

Сезострис беше двадесетгодишен младеж, силен, но суеверен. Никога не бе обладаван от желание да царува. Той огледа опрелите чело в земята войници, дошли да му съобщят за смъртта на фараона, за загубата на част от армията и за победата на Иехова, вероятно по чудо, което го караше да се замисли не го ли лъжеха? Не! Не! Ето, описваха как войската на Аменхотеп III притиснала евреите към морето; как те не се предавали; техния страх; ужаса им; после странните им молитви към Иехова, тъй горещи, че сякаш наистина стигали до небето и чудното спокойствие на Моисей, който хвърлил жезъла си във водата; как вълните се разтворили като две огромни стени и пропуснали евреите да преминат, бесния гняв на фараона, който препуснал със златната си колесница след тях, следван от армията. Но синьо-зеленият саван на морето изведнъж погълнал с тътен цялата му дързост...

Ужас! Войниците били свидетели на бедствието. Малцината, спасили се, от пехотата щели да пристигнат на другия ден и да разкажат за нещастieto.

Сезострис обърна очи към Съвета на старейшините и сановниците, събрали се набързо в очакване на заповеди. Внезапно обезпокоен и побъркан, той ги изгони до един. Те се измъкнаха сред шумоленето на дрехите си.

Новият фараон беше уплашен. Хукна към една висока цветна тераса на двореца, от която се виждаше как Мемфис работи за славата на империята. Вглеждайки се в града притеснено, той видя как злокобната вест се разпространяваше по-бързо от вятъра от къща на къща, от улица на улица, от квартал на квартал. По кръстовищата ездачите се изправяха на конете си и възможно най-силно съобщаваха на тълпата за сполетялото я нещастие. Навсякъде тичаха хора и се блъскаха в бързината си да се приберат у дома, за да споделят със

семействата си болката, която разпалваше гняв и предизвикваше у тях срам...

Защото египетската армия, както се говореше, не бе изгубила десет хиляди храбри войници в една благородна битка, при която двете страни са с равни шансове и храбростта на едните накрая изтощава и побеждава храбростта на другите. Сега авантюристът Моисей, магьосникът Иехова и коварните евреи бяха им скроили нечувано чудо: без битка да загинат хиляди египтяни. Това крещяха по улиците водачите и подстрекателите на бунтове, онези, щом видят хора обединени от радостни обредни празници или от болезнени и тъжни събития, изпитват нужда да се покатерят нависоко и да държат речи пред народа, за да го разпалват и подстрекават.

На площада срещу двореца един от тези, излезли от анонимната тъмна орава, бе обграден от много хора: беше Камос, около тридесетгодишен, скромно облечен мъж, но чието лице сякаш беше обвито в мистичен ореол. Безкрайно гневен, той омайваше тълпата, искаше възмездие. Гласът му, често се губеше сред вълните от проклетия и ропот, прекъсвани от остри ридания на сломени вдовици и майки.

— В името на Озирис! — крещеше Камос. — Да отмъстим за мъртвите, за нашите велики, красиви, славни мъртъвци! Виещите зверове разбиха, удавиха нашите бащи, братя, съпрузи, синове, любими! Мъст! Нека слънцето се затъмни, небето да се почерни завинаги, водите на реката да пресъхнат, ако остане и само един евреин от омразната раса да мърси земята на Египет! Отмъщение!

Остра като змийски език и парещ като огън, речта му даде сигнал на бунта.

Отмъщение!

При последния му вик за отмъщение, като че ли тайнствени ръце, подчинили се на бързи, невидими заповеди, запалиха факли и стотици трескави юмруци ги размахваха като хиляди огнени пеперуди над морето от хора. Египтяните вече тичаха към еврейските квартали, втурваха се в домовете и магазините им, за да извадят оттам покъщнината, дрехите, ценните стоки и инструменти, които опияненият от разрушителна страст народ чупеше, късаше, тъпчеше и гореше.

Евреите се молеха, опитваха се да обясняват и да бягат. Но те бяха предадени на животинските инстинкти на цяло едно население. Първата кръв, бликнала от премазани гърди, затъмни умовете като с алкохолни пари.

Кръвожадните зверове вече не се владееха, прехвърляха си евреите един на друг. Тук бяха разчекнали златаря Косут. Египтяните топяха ръце в кръвта му с диви викове. Децата му, намерени в един заслон, бяха хвърлени в най-близката клада.

Там шивачът Айшар беше обезглавен. Главата му, страшна, бледа и едновременно кървава, стърчеше, набучена на копие.

На бременната жена на Сашем, търговеца на зитум^[1] разпаряха корема, за да дадат плода ѝ на гладните кучета.

От време на време през тълпата преминаваха колесници, които с бесен галоп влачеа по камъните привързаните към главините им евреи.

Навсякъде се виждаха едни и същи гледки. Както на лов, египтяните си съобщаваха колко евреи бяха избили. Правеха си трофеи от окървавени ръце.

В квартала на проститутките и тези нещастнички не бяха пощадени. Любовниците им, които до вчера бяха обсипвали с целувки парфюмираните им тела, дотичваха, за да ги изнасилват, преди да ги нарежат на парчета. Невъобразимо безсрамни сцени предшестваха кланетата. Убийците започнаха да пият. Бирата и медовината се лееха, както кръвта.

Египтянките проявяваха не по-малка жестокост от мъжете. Въоръжени с дълги куки, те избождаха очи, изтръгваха уши, режеха полови органи. Безмилостни, те отмъщаваха за изневерите на съпрузите си, които пък слагаха на шиите си гердани от още топли черва.

Внезапно тревожен вик спря тълпата в апогея на убийствената ѝ лудост. Някъде там, към южните квартали, позлатеното небе бе обхванато от пламъци. Като че ли над града се бе спуснало пурпурно наметало.

— Вали кръв! — провикна се един египтянин в транс.

— Не, Мемфис гори! — отговори му друг.

— Бягай, спасявай се! — изкрещя трети. — Да защитим домовете си! В същия миг кавалерията налетя и вихрените коне

пометоха улиците, за да спрат кланетата.

— Спрете, спрете! — крещеше един офицер. — По заповед на Имперския съвет!

На обвитата с цветя тераса, надвиснала над града, угрижени и тържествени хора съзерцаваха океана от кръв и огън, тъй като пожарът вече се разрастваше. Горещината беше плътна като смола. Пламъците се издигаха като колони. Миризмата на изгоряла плът се смесваше с острия мирис на изгоряло дърво и тъкани.

Поданиците на фараона мислеха вече само как да спасят почервенелия си като ковашка пещ град. В пурпурната нощ хиляди човешки същества се хвърлиха да гасят пожара със страшната сила на отчаянието. Те мислеха, че Бог още ги преследва.

---

[1] Египетска бира. — Бел.пр. ↑

ТЕ ЩЕ ЗАГИНАТ ОТ ВОДАТА

Народът на Израил с блаженство позна безкрайната добрина на Бога, който издигна на пътя му пясъчни стълбове, за да го изтръгне от смъртта...

Зората настъпи, предизвестявайки напрегнат ден. Цяла нощ тероризираните евреи се опитваха да избягат. Известно им беше, че с помощта на първия съдия и великия жрец Имперския съвет бе решил съдбата им. Но пред вратите на града се бяха натъкнали на твърда охрана. Онези, които се бяха опитали да се прехвърлят през стените, ги хвърляха отгоре в пропастта и ги оставяха там да умрат.

Градът бе обграден от стонове, а нощта, започнала със страховити кланета, завърши сред хърканията на агонизиращите.

Отвъд стените, наред равнината, където в мирно време щастливите жители си организират игри, бледото слънце шари върху купчина ранени мъже и жени. Ужасните стенания, смесени с молитви, бликат като мистични вълни от тази купчина.

Наоколо гъмжи от египтяни, дошли да присъстват на съда над Израилевия народ.

Високата пурпурна имперска трибуна се извисява над всичко. Отрано, в млечнобялата зора, войници са довели тук евреите и са ги струпали на групички, а пазачите непрестанно ги мушкат с копия, за да се сгъстят.

В двореца на фараона великият жрец най-последно е наложил своята присъда, неумолим заради наранената фанатична гордост. Оцелелите от колоните, водени от Аменхотеп, не са очаквали друго. Според тях, бойните им другари са били въввлечени в капан и за тях трябва да бъде отмъстено, както е редно да се отмъсти за императора и за обидата, нанесена на цял Египет. Населението може да бъде успокоено само с бързо и радикално наказание.

Затуй, със строго изражението на лицата, висшите сановници от имперския съд, на които стражата е проправила път сред вълнуващото се море от египтяни и блатото на обезумелите от страх евреи, се изкачват по стъпалата на трибуната. Те се нареждат около трона, оставен празен в знак на траур.

Бурни овации посрещат внушителния съдебен апарат, разливат се над равнината като рев на океан и се разпадат в ругатни на омраза срещу евреите. Тръбачи възстановяват тишината, след което имперският глашатай с цялата си величественост застава най-отпред:

— Народе на Египет, разследването доказва, че робите — евреи, тази омразна раса, са виновни нашият велик фараон да се удави с цялата си армия. Виновниците заслужават наказание за назидание. Затова върховният съд предлага присъда, която народната воля трябва да одобри...

Първият съдия излиза напред и чете следната присъда:

— Вие, нещастни роби, отговорни за гибелта на любимия ни цар и на многото благородници, офицери и войници, които го придружаваха, сте осъдени на смърт чрез удавяне в същите, води както армията на фараона. Имотите ви ще бъдат конфискувани в полза на народа!

Едвам стигнала до ушите на струпаната в четирите краища на лагера тълпа, присъдата изтръгна от нея вик на одобрение.

* * *

Имперският съд още не се бе прибрал в двореца, когато народът се нахвърли върху евреите, наредени от пазачите в колони за отвеждане през пустинята до Пиа Хирот, на брега на Червено море — там, където вълните бяха отнесли Аменхотеп и войската му. Войниците с мъка опазваха осъдените.

Евреите бяха изслушали присъдите спокойно. Те знаеха, че всеки бунт бе безполезен, но се надяваха на спасение от същите тези чудотворни води, които бяха пощадили изгонените им братя.

От Равнината на игрите дългият страдащ керван се насочи към Мемфис и го прекоси с лъкатушни извивки. В богатите квартали роби изсипваха върху евреите вряло масло. В бедните квартали, където

къщите приличат на жълти тухлени кубчета, на всяка врата ги очакваше ново мъчение. След това бяха принудени да минат през собствените си квартали, опустошени предната вечер, и да се отчаят, не виждайки и най-малкия признак на живот.

Извън чертите на града населението не ги придружи и ги изостави да вървят към смъртта в страшната като отъмщението пустиня. След дългото принудително ходене стенещата колона губеше изпадналите, изтощени, останали без кръв и нерви, обезверени мъже и жени. Те предпочитаха да умрат сред парещия пясък като в огнен саван, вместо да тичат жадни и гладни за там, където щяха да ги удавят.

Оцелелите, които не бяха изгубили безумната си вяра в Иехова, крачеха с изгорели крака и празен поглед. Нерядко сред тях ненадейно се извисяваше песен и неудържимо се преливаше в хор — трагично пение в жарката безкрайност. Народът на Израил разочароваше своите палачи.

Войниците впрочем бяха завързали отново златните си щитове. Имаше ли смисъл да убиват още? Те също бяха уморени от палещото слънце, което прави куража безплоден и подкопава и най-твърдата решимост. А и много евреи умираха от само себе си... На връщане армията щеше да се ориентира по гниещите им тела!

Макар че никой негов близък не бе загинал при гонитбата на Моисей, командирът Сети, когото съдът бе натоварил с изпълнението на присъдата, хранеше безкрайни амбиции и непримиримост. Да стане върховен главнокомандващ на имперските войски, това бе стимулт му да кара колоната да върви, без да спира, без почивка и отдих чак до морето.

Още щом втурналият се напред авангард съзря тихото и съвършено спокойно море, ездачите не устояваха на желанието да се потопят в него. Пресъхналите им тела се изпълниха изцяло с упоителното благо на водата. После съвсем мокри яхнаха конете и се отпавиха в галоп да насърчат кервана. Той вече се точеше, гъвкав и обезкървен, във въздушната позлата на пустинята. Разбрали, че са наближили морето, войниците нададоха радостни викове.

За евреите, достигнали до границите със смъртта, започваше ново мъчение. Сети, изгарящ от нетърпение всичко да свърши, ги събра на плажа около нещо като съд и им прочете отново тежката

присъда. Избраният народ започна да се моли, да пита Йехова дали ще го спаси и този път.

Войниците размахаха тънките си саби и острите си копия. Само че когато рекоха да бутнат евреите във водата и да ги удавят, разбраха, че трябваше и те да се потопят. Но оръжието им пречеше, пък и не умееха да плуват. Някои успяваха да удавят неколцина старци и юноши, но мнозинството евреи им убягваха и се пръскаха по крайбрежната ивица.

След като заповяда евреите да бъдат отново събрани на плажа, Сети свика офицерите си на съвет и дълго се съвещава с тях: изтощените им докрай хора заплашваха, че ще се разбунтуват и ще се завърнат в Мемфис, ако робите не бъдат екзекутирани веднага.

Сети се колебаеше да избие евреите. Заповядано му беше да ги удави и той трябваше да ги удави: за него това бе почти религиозна вяност. Тогава един от офицерите му, който бе живял в тези земи, му посочи много уместно огромна отвесна скала над морето, на три дни ход от лагера. Мястото станало вече легендарно, наричаха „скалата на отъмщението“, криеше невидими опасности и за най-смелите. И така, когато евреите научиха, че ще ги хвърлят от скалата, отчаянието обхвана мнозина, докато други видяха в това отлагане на наказанието нова проява на грижата господня.

Нощта премина в укротяване на разпусналите се войници. При първите лъчи на утрото керванът пое в предполагаемата посока към скалата.

Походът трая три дълги дни. Изпратените по брега бързи съгледвачи не откриваха нищо. Евреите не преставаха да напяват своите химни. Горещата им вяра се засилваше с всеки час, с всяка минута. Един от тях, Исаак, бе станал пастир на нещастното им стадо. „Йехова спаси нашите братя, ще спаси и вас“ — говореше им той като апостол, озарен от божествена енергия. Окриляни и завладени от този магнетичен плам, евреите продължиха да вървят с опрени о гърбовете им египетски копия.

Все по-уморени, всички вървяха към един мираж, тъй като скалата бе вече пред тях. Огромната ѝ височина я превръщаше в полуостров, който вълните атакуваха напразно от векове. Но Йехова подкрепяше евреите: египетските войници не видяха никога огромната скала. Така мъченици и палачи я подминаха, без дори да забележат

огромната ѝ маса, която плътна пясъчна вихрушка скриваше от очите им.

Народът на Израил позна с благоговение безкрайната доброта на Бога, който издигна по пътя му пясъчни стълбове, за да го изтръгне от ноктите на смъртта.

* * *

Шест дни по-късно водата свърши и бунт избухна сред войниците. Изплашените командващи отново устройха съд, който реши, че като не можеха да бъдат удавени, евреите трябваше да бъдат оставени да загинат сами в пустинята.

Оставени сами на себе си, евреите запалиха големи изкупителни огньовете и обещаха на Господ, че ще направят жертвоприношения, когато придобият свои животни^[1]. Само един ден след като мъчителите им потеглиха назад, млад евреин, тръгнал да разузнава напред, откри извор в пустинята. Спасени евреите запяха благодарствен химн. Исаак ликуваше във вярата си и ги подкани да продължат да вървят към неизвестното, тъй като не можеха да настигнат братята си, водени от Моисей, от които ги делеше морето.

Тогавата един мъж, работил като писар при някакъв богат египтянин, призова всички да последват този съвет с обяснението, че надолу по течението на Нил се простира плодородната земя на чудесна страна, където можеха да устройт лагера си и напълно независими да се отдадат на земеделие.

Убедени евреите тръгнаха на юг. Давайки знак за тръгване, Исаак заяви, че от този ден нататък при всяка религиозна церемония пред краката на свещениците ще се изсипва пясък, стълбове пясък. Всички тръгнаха. Силните, носейки слабите, пееха и се молеха.

А египтяните завърнали се в Мемфис, заявиха, че част от евреите били удавени, други избягали в пустинята, където са умрели от жажда, ако не са ги разкъсали дивите зверове.

---

[1] В памет на „деня на чудото“ фалахите и днес палат огньовете за приношение, но без да жертват животни. — Бел.пр. ↑

В ЗАБРАВА НА ТЕХНИЯ БОГ

*Една нощ той тръгна от платото
Симиена, следвайки невидима звезда, която все
пак му блестеше пред очите...*

Евреите стигнаха до платото Симиена, издигащо се на три хиляди метра над морското равнище и разположено на сто и осемдесет километра от Червено море, на север от земята на галасите; на запад е Нубия, на север — пустинята, на изток в равнините живеят асаймарите. Платото, покрито с пищна растителност, очарова евреите и те решиха да се настанят там. Някои тръгнаха да разузнаят. Успели да скрият зашито в дрехите си малко злато и сребро, те съумяха да се върнат с добитък и зърно, които местните хора им продали с радост. И евреите се заловиха със земеделие и скотовъдство. Те бяха активно племе, обичаха труда толкова, колкото и живота и се отдаваха с цялото си същество на всичко, което предприемаха.

Никога не бяха толкова щастливи. Пееха, изработвайки златни и сребърни украшения, труден занаят, в който те бяха майстори. Пееха и когато оряха полята и когато събираха богатата реколта от златни класове; пееха и когато строяха къщите си. Децата им бяха здрави и красиви. В това си мирно щастие, забравени от света, те постепенно забравиха Йехова.

Само три века им бяха необходими за това. Вярно, старите хора още разправяха спомените си за кървавата нощ в Мемфис, за мъченията по пътя през пустинята. Но ако с времето легендата в историята, а поколенията си я предаваха набожно, като нетрайна светлина, тя вече нямаше силата да увековечава ореола на Йехова.

И все пак обредите им останаха еврейски, независимо че се бяха разбрали да хвърлят пясък и при всяко веселие, и при всяко нещастие. Този символичен жест честваше чудото при скалата на отмъщението, на което Израилевият народ дължеше спасение.

Един ден обаче един дракон ги изплаши до смърт, огромната му и непрестанно отворена пасть пускаше пламъци, изпускаше зловоние и непрекъснато съскаше. Евреите решиха, че това страшно апокалиптично същество е техният Бог и започнаха да го боготворят.

Всяка събота заедно с равините, те тържествено принасяха в жертва по един козел, за да се утоли ненаситността му. После се покланяха до земята, а чудовищната змия потъваше в леговицето си в скалата. Народът изразяваше преклонението си с молитви. Вярващите докосваха земята с дясна ръка, а поздравиха с лявата страшното си божество, тъй като си имаха вече жив бог, а неуловимият Иехова, на престола си от облаци, беше мъртъв.

С течение на вековете на платото Симиена се създаде организация и според обичаите се оформиха дванадесет племена. Те имаха своите левити и равини. Но не искаха да имат нито оръжие, защото бяха мирни хора, нито цар — защото бяха щастливи. Не бяха ли те като кацнали на орлово гнездо, почти недостъпно за съседните племена? За тях знаеха само онова, което научаваха от странниците, смели и далновидни търговци, които ги посещаваха, за да купят техните накити. В чудесните си златарски изделия те влагаха цялата си артистична душа и старателността, наследена като основно качество от дедите им.

Сред всички златари Ангебо беше най-търсеният от търговците, които после препродаваха изкусните му изделия на царе и принцове, на богаташи и царедворки от целия свят. Всички търговци, преминаващи през племето на иудеите, което заемаше село Аксум, го посещаваха и разменяха неговите верижки срещу грънчарски изделия, платове с богати и странни багри, бленувани парфюми.

Успехът амбицира Ангебо. Той се чувстваше привлечен от тези странници, които разказвайки за земите си, описваха своя по-вълнуващ, по-трескав и най-вече по-богат живот. Той започна да придружава търговците на дърва и добитък по другите села и да слуша техните подвизи. Какъв свят на приключения!

Често, когато стоеше наведен над тезгяха си, Ангебо с мислите си се рееше в облаци, търкалящи се по небето. Той ги следваше от град на град, от страна на страна, там, където му беше известно, че има блестящи монарси, палати, таверни и жени, които се купуват, ако човек е богат. Богат и могъщ: Ангебо щеше да стане богат и могъщ.

Една нощ той напусна платото Симиена, следвайки една невидима звезда, която все пак блестеше пред очите му.

АНГЕБО СРЕЩА РУТ И АЗАРИЯ

*Тя му обяснила, че не съществува змей,
който може да се сравни с бог, като Бога на
всички евреи...*

Ангебо тръгна с един от онези египетски търговци, които са виждали всичко, тъй като са тръгнали да пътуват още в детството си. Никое царство не е недостойно за тях: следва ги многобройна свита и са пазени от орда препасани с оръжие слуги. Беше тръгнал, благословен от ужасеното си семейство. Какво пътуване! Трябваше да слязат от платото до поречието на Нил, където ги очакваше платноход. Наслада... и изненади, защото имаше огромни и страшни нубийци, черни като абанос, които са виртуозни пирати по реките. Дълги дни пътуване, после праговете. Пренасяне на стоката върху камили до друг платноход долу под буботещия водопад, който превръща водата в миниатюрни бели снежинки. И най-последно — край на пътуването: Тива. Пристанището. Широките, оживени от шумни тълпи улици, пресичани от бързи като стрела колесници. Търговските улици, по които изкусни като магаве продавачи нареждат грънци, накити, платове, обработени и боядисани кожи.

Ангебо беше пиян от радост. Беше оставил спътника си да се разправя с търговците за препродаването на стоката, докато не са дошли бирниците, които събират мито за всички стоки, стоварени на кея.

Не след дълго търговецът настигна Ангебо при един приятел, който доставяше скъпоценни накити на фараона и на принцесите. Настаниха го с още четирима египетски златари в една къщичка, построена в самия двор на ателието на майстора.

Новодошлият се захласваше по всичко. Главата му бе пълна с планове. Видял блясъка на Тива и зърнал разкош от неподозирани богатства, изобилие, елегантност и финес желанията започнаха да напират едно след друго. Вече мечтаеше как ще напусне покровителя

си, ще започне работа сам, няма значение какъв ще е занаятът, но ще натрупа злато и сребро и ще живее, ще живее!

Ангебо възприемаше невероятно бързо всичко, което виждаше и чуваше. За кратко научи да говори езика на египтяните. Умът му стана по-гъвкав, по-изтънчен в контакта с онези духовници, които умеят да пишат, да чертаят и да гадаят по звездите и които познават същността на света. Сега освобожденият му ум трябваше да намери пътя, по който свободно да полети.

Ето защо откакто беше в Тива, в него се събуждаха различни инстинкти. Симиенецът се чувстваше потънал в блаженство. Сега в него се надигаха неясни желания и той не се опитваше да се бори с тях. По време на работа другарите му разказваха приказни любовни приключения с куртизанки.

Оттогава не им бе трудно да го влачат по кръчми, игрални домове, концертни зали, където свиреха обходили света музиканти и където разгопени танцьорки изящно кършеха тела.

Майсторите златари предпочитаха игралните домове, където залагаха големите си печалби. Там се обзалагаха за победителя от двойка петли с бронзови остриета на шиповете, които се хвърляха един върху друг, докато единият умре. Другаде се биеха кучета или леопарди. Оживелият, в предсмъртен хрип, се обявяваше за победител. Мощно „ура“ екваше сред тълпата, а съдържателят стоически плащаше на щастливия играч. Някъде пък имаше жестоки борби с козли.

Когато златарите спечелеха случайно някоя пара при някои от тези варварски залагания, те отиваха да я изпият в кръчмите, където се продаваха медовина и бира в огромни мехове и делви. Късно през нощта леки момичета танцуваха за тях под звуците на музика от техния край.

Ангебо бе привлечен особено много от една танцувалня, най-люксозната от всички. Съдържателят ѝ, остарял от странстване и пороци египтянин, беше организиран за удоволствие на забогатели търговци, пияници, еснафи, случайно преминаващи през Тива чужденци и пощурели от безсрамие моряци специални балетни сценки, с които използваше възбудата на клиентите си от играта. Когато влезе там, Ангебо видя как трите най-красиви танцьорка на Тива се изкачват една след друга на високата и тясна сцена, обвита с

пищни платове. Едната — освободена гръцка робиня с бледо лице и тънка снага, втората — нубийка с изваяно като статуя тяло. Третата странно му напомняше на жените от неговия народ: кожата ѝ бе тъмноматова, очите — черни, а сочната ѝ уста имаше толкова чувствени очертания! И тя бе гола. Обхванат от странен инстинкт, Ангебо я повика.

Каза ѝ, че я желае, но тя му обясни, че не може да я има, защото тя бе един от живите залози на лотарията, която господарят организираше всяка вечер. След това самият съдържател му обясни, че присъстващите са поканени да залагат за най-хубавата танцьорка. За да опита късмета си за тази жена, Ангебо отбелязва своя номер върху парче папирус и го хвърли в торбата пред нея. Погледът му, изпълнен с надежда, срещна очите на красивата танцьорка.

— След малко — предупреди го тя — ще преброят парчетата папирус във всяка торба. Ако имам щастието най-много да са за мен, аз ще имам право на една десета от заложените за мен суми.

— А онези, които са заложили, какво? — попита Ангебо.

— Ще печелят онези, които са заложили за мен, като са написали номера ми и на своя отрязък от парчето папирус.

— И какво ще спечелят те?

— В зависимост от броя на залаганията си, те ще си поделят паричната равностойност на съдържанието на трите торби.

— Добре, а тези, които загубят? — настоя Ангебо.

— Собственикът им предлага компенсация — каза, смеейки се палавата танцьорка. Те ще могат да пуснат своя отрязък в торбата на предпочитаната от тях танцьорка, а тя ще е поставила в нея и един отрязък без надпис. Загубилите залога, ще теглят по веднъж от всяка торба. Който извади отрязъка без надпис, ще спечели.

— А ако аз извадя белия отрязък от твоята торба, красавице?

— Ще бъда твоя, наивни чужденецо, и ще имаш право да ме любиш колкото си искаш — заключи красавицата, отдалечавайки се.

Гласът ѝ бе сладък като ромона на водата, а интонацията смътно напомняше нещо познато на Ангебо. Тази жена го вълнувате дълбоко и душевно, и чувствено. Изглеждаше интелигентна, изразяваше се добре, и като че ли беше чужда, поне на това мръсно място. А пък тялото ѝ, Ангебо не можеше да се въздържи и му се възхищаваше пламенно.

Грубияните наоколо изглеждаха безчувствени към тази движеща се като слънце красота. Когато тя танцуваше, всяка частица от тялото ѝ взимаше участие в носталгичния ѝ трепетен танц. Ръцете ѝ чертаеха змии от светлина. Гладкият ѝ като кехлибар корем блестеше като луна. Ханшовете ѝ бяха по-подвижни от тръстиките край Нил. Гърдите ѝ бяха апетитни плодове, а краката — по-грациозни от музика на цитра.

За да я има, Ангебо игра с измама. Измами, за да изгуби, измами, за да спечели. Само съдържателят с тайнствената усмивка беше забелязал измамата, но остана безучастен. Знаеше, че на останалите залагащи им е все едно дали ще им се падне черната нубийка или крехката и бледа гъркиня. На тях им трябваше само да е жена; единствено човек с поетична душа като Ангебо можеше да се влюби в танцьорка от кръчма.

Именно това се опита да му намекне съдържателят, подавайки му ръка, което можеше да се разбере едновременно като покана и като заплаха. Ангебо разбра шантажа. Подкупвайки съдържателя, той купуваше жената.

* * *

Тя го завлече в стаята си и падна в обятията му. Усещайки допира на гърдите ѝ, Ангебо почувства, че губи свят. Обладавайки я, той видя небесата на Симиена в очите ѝ.

За първи път младежът люби тялото на египетска куртизанка и изпита едновременно мъка по родното място. Много скоро разбра защо така го е привлякла тайнствената танцьорка, тъй като малко след нежността и страстта на прегръдката, от която изпита неподозирана сладост, Ангебо научи, че любовницата му е еврейка.

— Не съм отгук и всъщност се казвам Рут — довери му тя. — Родителите ми са евреи и винаги са живели в Иерусалим. Майка ми беше куртизанка в Иафа, пристанището, което е на един ден път пешком от родния ми град. Там е срещнала баща ми. Успяла години наред да е любима на този богат и фин търговец, който един ден ни превози с платнохода си в Тива и тук ни изостави. Майка ми, някога сияеща благоуханна метреса, не можа да преживее това и се помина. Бях на петнайсет години, когато слугините ме продадоха на този

кръчмар, който споделяше обичта ми към музиката и танците дотолкова, че да ги предложи на клиентите си...

— Ти си еврейка? Значи тук има евреи? — учуди се Ангебо.

— Много — отговори сподавено тя, — но си живеят в затворен кръг. Ако обичаш хората от твоята раса и не си се отказал от вярата си, ще те запозная с тях, любими мой.

Вярата ли? За Ангебо съществуваше само култът към страшния дракон. Той ѝ разказа за него, а Рут започна да се смее. Това го разгневи, започна да вика и тя трябваше да го успокоява с майсторски нежности. Обясни му, че не съществува дракон, който да може да се сравнява с бог като Бога на всички евреи. Любовникът ѝ я изслуша, и макар разколебан във вярата си, заспа върху гърдта ѝ, нежна като розови листенца.

Рут решително се чувстваше добре с този клиент, толкова рядко срещан в развратния ѝ живот, заради наивността и ентузиазма му. Ето защо още на другия ден тя го представи на Азария, равинът с голямо сърце и голяма мъдрост.

С ЕДНА И СЪЩА МИСЪЛ САМО

*Защо ли в Симиена да няма подобен човек,
който да стане пастирът водач на великия
Израилев народ?*

Четиринадесет години по-късно в една хубава утрин един мъж се присъедини към голям керван от търговци, на път по горното течение на Нил: Ангебо се връщаше в Симиена. Беше вече солиден мъж с изострен ум и опит, изградил си престиж.

Обхванат от носталгия, той се връщаше в родната земя с трептящо сърце. Придружаваше го внушителна свита от изтощени и тежко натоварени роби — свидетелство за могъществото му.

Излегнал се на палубата на едномачтовия кораб с пурпурни платна, който лениво се носеше по Нил, Ангебо си припомни миналото. Преди малко, побелял и превит, Азария бе изпратил ученика си, който го напусна с болка на сърце. Защото той беше оформил душата и ума му, както се оформя глината. Годиците, прекарани в Тива, откакто проститутката Рут го беше запознала с евреите емигранти, бяха прекрасни години на разговори и учение с равина, скромна в същността си, горд с ученика си. Привързал се беше към него, ценеше дълбоката му и жива чувствителност. Постарал се беше да развие амбицията на буйния млад евреин, както се отглежда великолепно растение. Беше насочил живота му в правия път и укротил страстите му.

В духовно отношение поведението на младия златар беше продиктувано от божествената мисия, която му бе поверил Азария. По време на пребиваването му в Тива равинът често го бе водил в Карнак. Той бе разяснил на нововъведения, но пламенно вдаден във вярата, онези думи на един евреин, записани от самите египтяни по заповед на Аменхотеп IV на фронта на обществените сгради: „С една мисъл само, с едно сърце.“ Дълбоката поука от тази божествена заповед омайваше Ангебо. Тя бе отправена към разпокъсания, пръснат по света

Израилев народ. Бог наказваше евреите с хиляди мъчения, бедствия и катаклизми, защото бяха съгрешили от индивидуализъм. Днес Израилевият народ бе слаб, защото не бе сплотен и нямаше обща вяра. Ето защо в бъдеще избраният народ трябваше да се обедини. И след като не бе възможно да се свържат всички тези маси, пръснали се във всички страни, онези евреи, които чувстват, че в тях гори пророческа душа, трябваше да обвържат своите ближни с нишките на една морална солидарност.

С една мисъл само, с едно сърце! Каква висока мисия за един млад човек, изпълнен с мистицизъм. Саул и Давид вече се бяха опитали да я изпълнят. Овчарят Саул беше като свръхчовек. Защо в Симиена да не се намери един подобен, които да стане пастир на великия Израилев народ?

И все пак голямото събитие, оставило дълбока следа в изгнаничеството на Ангебо, бе убийството на управляващия фараон в самия му палат и последвалата го кратка революция, избухнала набързо и още по-набързо стихнала с възкачването на фараонския трон на един излязъл от народа узурпатор. За същия този вече от никого неоспорван монарх краткото въстание беше стълба към властта. Той бе разпалил въстанието, както се пали огън, и после беше изкачил опожарените стъпала, за да достигне до най-висшата власт.

Ангебо беше очарован. Люлян от фантастичните разкази, неговият приключенски дух все повече се екзалтираше. А равинът Азария беше до него, за да чертае умело и гладко вълнуващи сравнения: новият фараон далеч не беше по-образован от Ангебо, а народът следва онзи, който умее да командва, достатъчно е да бъдеш предприемчив. Щастieto е за онези, които се стремят към него.

* * *

Четири седмици по-късно Ангебо пристигна безпрепятствено в Аксум. Посрещнаха го, както се посреща син, върнал се силен и красив от пътешествие на края на света.

В Симиена всичко бе постарому. Животът течеше пак сиво и кротко като речна вода. Нравите въобще не се бяха променили. В деня

на Шабата драконът поглъщаше жертвените животни пред обединените в ужаса и вярата си хора.

И макар дълбоко проникнат от светлата вяра в Иехова, още с пристигането си Ангебо отиде да отдаде дан на местното идолопоклонство. Принесе в жертва на змея най-хубавия козел в областта. Към роднините си се отнесе сърдечно, а с равина, маговете и старейшините почтително. Домът, който нареди да му построят в Аксум, беше най-обширният в този край. В него си уреди работилница, за да продължи финото си гравьорство върху злато и сребро.

Неусетно Ангебо се наложи на смаяните си съграждани и бързо се издигна над тях. Така той се ожени за Рахил, дъщерята на старейшината. Тя беше красива и му напомняше за Рут.

Една вечер старейшината издъхна. Златарят разбра, че е дошъл моментът да обере плодовете на усилията си, както човек събира плодовете на посаденото от него дърво. Тъй като смъртта на почитаемия мъж опразваше мястото на безспорната власт, а в Симиена властта на старейшината беше първостепенна. Освен това беше подплатена и от религиозна власт.

Благодарение на всепризнатите си знания Ангебо беше избран без всякакво затруднение. Той беше прекрачил още един етап по опасния житейски път.

Всичко бе научил в Тива — целия натрупан постепенно опит. С желанието да издигне своя народ, старейшината златар построи училище, организира обучението, прокара една улица, после втора, въведе правила за търговията със стоки. Съгражданите му се чудеха и се дивяха. Всяка вечер той си правеше преглед на извършеното, сравняваше го с онова, което трябваше още да се направи. Вземайки в обятията си своята млада, пламенна и доверчива жена, той ѝ казваше: „Един ден ти ще си царица, аз ще съм твоят цар.“ Тя се смееше от удоволствие.

И все пак Ангебо не посвети своята съпруга в любовта си към неговия Бог. Макар че я уважаваше много, той сметна, че душата ѝ не притежава достатъчно твърдост, за да ѝ довери възторжения проект на дръзката си амбиция. Задоволяваше се да я залъгва със сладки мечти.

— Сънувах сън — ѝ каза той една утрин. По-хубав от всички приказки, които съм ти разказвал досега.

Ангелът, който ръководеше душата му — онзи с пурпурните криле, дето бдеше над неговия сън — се бе явил в нежното сияние на неосезаемото си присъствие, за да му каже: „Стани, Ангебо! Проповядвай вярата в Иехова, Бога на евреите. Той ще те направи принц, и народът ще те слуша и обожават“.

Съпругата на старейшината беше поразена, но същевременно и очарована. Очарова я красивият сън с притчата, но я порази вярата, сякаш обвила Ангебо с енергийно наметало.

— Искам да изпълня тази небесна заповед — добави съпругът ѝ. — Искам да се подчиня. Трябва. Чудотворната Божия ръка ни сочи красив път. Иехова вдъхва сили в тялото ми. Утре аз ще отида при скалата, убежище на дракона. Ще накарам да ме вържат там. А ти, жено, ще ми помогнеш.

Ангебо се увери в нейната дискретност, като ѝ внуши, че ако не се подчини и двамата се излагат на страшния гняв на вярващите. Поиска от нея абсолютно подчинение и едва тогава ѝ разкри своя план:

— Когато ме привържат пред пещерата на змея, ти ще ми доведеш бялата овца, на която ще си дала да пие мляко от тази стомна. Нека душата ти бъде спокойна, грижите ти да отлетят, вярата ти в мен да е безмерна, както в самия Бог, защото щом погълне овцата, змеят веднага ще умре...

Жената се почувства обхваната от свръхестествената вяра на мъжа си. Все още имаше някои съмнения, но вече не се съпротивляваше. Ангебо ѝ повтаряше неуморно:

— Ще накараш овцата да изпие млякото от стомната и ще ми я доведеш. Иначе змеят ще се нахвърли върху мен и ще ме изяде.

Влюбената до уши съпруга се подчини на волята му.

На следващия ден, заобиколен от свитата от роби и слуги, старейшината отиде тържествено на селския пазар. Робите биеха камбани, тръбачите възвестяваха с дълги позиви, че часът ще е тържествен, а писарите викаха: „Майстор Ангебо иска да говори!“

Старейшината се изправи в целия си висок ръст сред множеството.

Лицето му бе озарено от онзи плам, който цял живот бе горял в него. Докато Ангебо говореше, тържествеността вече въздействаше на народа.

Речта му, дълга и лъкатушеца, незабавно грабна душите на хората от Симнена. Та нали красноречиво им напомняше прекрасната легенда за дедите им? Десетте заповеди и тръгването на евреите след Моисей към Червеното море. Безумната гонитба на египтяните. Ужасът на евреите, притиснати между морето и страшната войска, и изведнъж — Осанна! Под притъмнялото небе и тътена на разцепилите се води се бе отворил път в морето. Издигналите се стени от вода, бягството на евреите по разкрилия се път и египтяните впуснали се подир тях в галоп в бездната, която ги бе погълнала като в гроб? После отмъщението на Мемфис, клането през червената нощ и присъдата на съдниците. Мъченията на масовото преселване чак до скалата на отмъщението, която никой еврейин не може да забрави, защото свещеният обред увековечава благодарността на спасения народ, като напомня, че Бог е издигнал толкова гъсти облаци прах, че зад тях скалата останала невидима!

Думите на Ангебо се изсипаха като камъни в душите на тълпата. Тогава настъпи кулминацията на тържествената му проповед: наказаната неблагодарност на хората от Симиена, макар и потънали в блаженство, глупавата поява на дракона, вярата им в това обикновено чудовище, на което неуката им наивност придава свещен характер.

Започна леко да се шушука. Засегнат във вярата си, народът реагираше плахо, като обвеяна от вятъра житна нива. На пръв поглед като че ли Ангебо владееше тълпата, но всъщност в този момент животът му бе поставен на карта. Изострените му нерви умножаваха силата му десеторно. Вярата му в самия себе си го караше да скача от аргумент на аргумент.

Ангебо осъди захласнатите си слушатели за фанатизма им. Къде бяха чудесата на змея? С присмеха си той направо ги сломи. Той, техният старейшина и служител на вярата им изведнъж се възправи против идола. Той сравни щастието, плодородието, богатството и мощта на страните, в които цареше чиста и непокътната вяра в Иехова с нещастията, които се сипеха над Симиена от години: циклони, пожари, болести и сътресения.

— О, народе, мъките ти се дължат на лошото влияние на змея! Иехова ги изсипва върху теб, защото е разгневен от твоята невярност.

Подобна дързост едновременно ужаси и стресна тълпата. Но когато Ангебо престана да я насъсква и да коментира собствената си

промяна, разколебаните му за миг съграждани, вцепенени в страха си от своя разгневен бог, закрещяха срещу патриарха:

— Кощунство!

— Той светотатства!

— Убийте го с камъни!

— Трябва да умре, иначе гневът на змея ще се изсипе върху нас.

Невъзмутим, Ангебо поиска за последен път думата. Старейшините се съгласиха и той отправи последното си предизвикателство:

— Можеш ли, о, народе, да решиш коя вяра, твоята или моята, е вяра в истинския Бог? Изпълнен с моята непобедима вяра, аз ти предлагам да принеса в жертва собствения си живот за просветлението на душата ти. Аз ще изляза срещу въображаемата сила на твоя бог. Нека ме пренесат там и да ме вържат пред зловонието му: ако змеят излезе по-силен, ще ме погълне и твоята вяра ще победи моята. А ако змеят ме пощади, това означава, че в мен се е вселила славата на Иехова, той закриля плътта ми, а сияйната му мощ е в душата ми. И тогава, о, народе на Симиена, ще трябва да приемеш отново вярата в единствения Бог и да ме направиш свой цар.

Предложението на патриарха, сам да се принесе в жертва, естествено получи одобрение. Ангебо дори настоя да бъде даден на змея начаса.

По пътя към леговището на змея човешката върволица растеше на всяка крачка. Едни плачеха, други се присмиваха, а Ангебо пъргаво крачеше към съдбата си.

Пред свещената пещера го завързаха здраво, но оставиха ръцете му свободни; поискал бе правото сам да се храни с провизиите, които жена му щеше да носи два пъти на ден, а старейшините отстъпиха пред желанието му.

* * *

Хората се бяха разотишли вече, защото гадното животно можеше всеки момент да се появи, за да се нахрани с жертвата, която му бяха принесли.

Не след дълго вярната и изплашена до смърт съпруга пристигна, влачейки подире си бялата овца, която бе изпила млякото от стомната. Патриархът я хвана, отпрати жена си и изсвири тънко и с извивки зова, който обикновено хората отправяха към своя идол.

Змеят се разви, метна се извън пещерата и тутакси се нахвърли върху овцата, която Ангебо метна в отворената му паст. Още не бе я преглътнал докрай, когато започна да се вие в странни конвулсии. Огромното му тяло сякаш бе разтърсено от някаква вътрешна вълна. Животното се сви на кълбо в леговището си, после се отпусна и като гигантска пружина се метна върху стените на скалата. Накрая падна на земята омаломощено. Изцъклените му от агонията очи се затвориха и то се превърна в отвратителна дрипа.

Смъртта настъпи бавно. Цяла нощ Ангебо трябваше да търпи неопикуемото мъчение от предсмъртното хъркане на чудовището. И когато настъпи зората и народът се стече към него, за да се освободи и да го понесе триумфално към дома му, той тайно благослови тънката наука за отровите, в която равинът Азария го бе посетил.

ТИ ЩЕ СИ ВЕЛИК

*И тогава, търсейки в небето онази звезда,
която някога бе видяла стъпките му, Ангебо
започна да мечтае за син.*

Поток от злато и скъпоценни камъни, фанфари и шествия. Удивление на обикновенния народ на Симиена, превърнал се отведнъж в нация. Увеселения, песни и светлини, опиянение, пиршества. Коронясването на Ангебо бе обвито с великолепието на церемониите в съседните императорски дворове.

Присъстваха двама нубийски царе, известни с прекалената си любов към разкошните празненства, в които изпъкваше величието им, паплач, колесници, пълни с подаръци, буйни коне, танци и бойни викове. Дошъл беше и един негърски цар с целия си двор, с жените си и с целия салтанат, който придружаваше пътуването му; египетски принцове, поканени набързо от Ангебо, а дори и един владетел, дошъл от далечните пясъци на Арабия, отвъд Червено море, който бе предприел това дълго пътешествие, за да приветства новата слава на един владетел, чиято мощ бе подплатена и с чудодейна сила.

Всички бяха донесли разкошни дарове в Аксум, столицата на царството: нервни коне, бели камили, роби, избирани по всичките африкански пазари, глинени съдове, скъпоценни накити, скъпи платове.

Ангебо ги посрещна спокойно. Столицата ликуваше, гъмжаща от чужденци, кръстосвана от безумно надутите княжески свити. Но новият монарх не се опияняваше от това. Той бе постигнал целта си. Пренебрегвайки закони, условности и дори смъртта, той бе постигнал целта, към която умело го бе насочвал равинът Азария. Бъдещето се открояваше пред него още като млад, а сега, когато само с един дързък удар сам бе издигнал трон, трябваше да го запази за векове.

В аксумския царски палат, построен бързо от целия му народ и за който всеки бе допринесъл с нещо, за да бъде той достоен за него,

Ангебо беше отредил покои за стария си учител. Макар и вече цар, за него пророчествата, поуките и учението на равина от Тива бяха основи. Той разчиташе на неговата помощ при сключването приятелски съюзи със съседните народи, за осигуряване на снабдяването, както и на сигурността по границите, тоест за организирането на гвардия и по-нататък на военна сила по образец на египетската армия, най-дисциплинираната и най-гъвкавата от всички африкански войски.

В очакване на венец от победи Ангебо беше вече провъзгласен за „представител на великия Йехова, господар на деня и нощта, повелител на небесното движение, дарител на плодоносните води“. Веднъж, надвечер, наметнат с празничната си дреха, извезана на звезди и ручей от скъпоценни камъни, царят се озова на мястото, където беше отровил стария идол на своя народ. Залезващото слънце хвърляше отблясъци върху златото, среброто и скъпоценните камъни по мантията му, сякаш цялото слънчево сияние се излъчваше от него. Съпругата му го следваше с поглед, изпълнен с възхищение и вяра. В нейните очи вече на кралица, а и в очите на раболепната му свита, той изглеждаше свръхчовек.

Ангебо огледа купчината камъни, под която, съгласно новия обред, бяха скрити останките на чудовището. Всеки камък, хвърлен в купчината, свидетелстваше за всеки отказал се от старата си вяра жител на Симиена. Новият владетел заповяда камъните да изчезнат, а останките да се заровят. Той не искаше да изчезне споменът за идола.

Именно тогава, търсейки в небето следа от своята пътеводна звезда, Ангебо започна да мечтае за син.

ТАЗИ, КОЯТО Е НЕВИННА

Той избухна в страшен гняв, като узна, че за да стане царица, Мамете трябваше да даде обет пред народа, че ще остане девица...

Цар Абир властваше над асаймарите, народ, който обичаше да се радва на живота, и който той управляваше с насилие и кървав деспотизъм.

Той не бе присъствал на коронацията. Храбрите му и калени в боя войски воюваха, докато миролюбивият цар на Симиена укрепваше законите на Иехова, ковеше закони, прибавяше нови училища към вече действащите, издигаше синагоги, строеше мостове и закриляше търговията. Но с това не се изчерпваше амбицията за величие на един владетел като Ангебо, който царуваше в страна, кацнала върху високи плата. Стремешите на буйния като жребец Ангебо го караха често да насочва погледите си към границите на царството на Абир и неговата най-красива перла: пристанището Мутова.

Чрез пристанището Мутова асаймарите имаха излаз на морето, а това бе определящо за благоденствието на една държава. Червено море миеше дългите му кейове и дълбоките пристани, където пускаха котва дръзки кораби. Ако Ангебо се сдобиеше с това пристанище, стоките на Симиена, пренасяни от неговите собствени кораби, щяха да се разменят по всички пазари.

За една млада нация винаги е опасно да се впуска във военна експедиция с неопитна войска. Войнските качества тук можеха да се допълнят само с хитрост. Именно така Ангебо стана цар и на асаймаряните.

По грижливо комбинирания от него план започнаха търпеливи приготовления. Раздухаха бунт у съседите. С помощта на единоверците, установени в Мутова, победата беше осигурена, Абир бе заловен и затворен в Аксум, а столицата му падна обсадена от войските на цар Ангебо. Така към титлите си той добави и титлата

„Завоевател“, с която всъщност се гордееше повече, отколкото с корабите си в залива на Мутова, които тръгваха с надути разноцветни платна, като огромни пъстри птици, да разнасят славата на царството му, закриляно от Иехова.

Тогава, докато множеството приветстваше триумфа на Ангебо и победеният Абир удари чело в прахта, Азария, когото свещениците издигаха в ранг на учител по теология, сметна за уместно да събере всички равини и държавни сановници, за да сподели с тях съжалението, че царят им няма син, който да наследи дадената му от Бога власт. Равините на моногамния народ попитаха защо владетелят не изпъди жена си и не се ожени за друга израилтянка, която да му роди наследник. На Азария бе добре известно, че завързаният при змея Ангебо се бе заклел два пъти във вярност на единствената си съпруга и никога нямаше да престъпи клетвата си. Тогава Азария успя да накара равините и сановниците, загрижени за продължението на божията благословия над царството, да приемат съветите му. Ето защо решиха, че след смъртта на Ангебо Иехова ще продължи да царува в Симиена в лицето на необичайно зрялата за възрастта си Мамете, дъщерята на техния суверен.

И те тръгнаха в шествие при царя. Заявиха му, че никакъв наследник, принц или император, не би могъл да даде на царството славата, с която го бе дарил Ангебо, че тази слава, идваща от Бога, трябва да остане свързана с кръвта и плътта на Завоевателя, че само избраното от небето негово потомство би могло да продължи златния век на нацията. Това означаваше, че въпреки човешките закони Мамете, единствената дъщеря на божествения цар, можеше да царува над Симиена.

Ангебо изпита огромно щастие от думите на свещенослужителите и дворяните, но силно се разгневи, когато научи, че за да царува, Мамете трябваше да даде жесток обет пред народа, че ще остане девица. Равините му обясниха, че не искат някой чуждестранен принц, пленен от Мамете, да заеме заради любовта ѝ и по нейна воля светия като олтар трон. Трябваше да признае, че те имат право.

Със съкрушено сърце той дари на народа, на страната си, на тяхното бъдеще и на гения им неопетнената чистота на любимата си дъщеря. И така красивата, грациозна, умна и много изтънчена за

своите седем години Мамете трябваше за цял живот да се откаже от любовта, от упоителните ѝ наслади, от утехата на прегръдките и от гордата надежда за майчинство.

Ангебо извика дъщеря си и дълго се вглежда в нежния овал на лицето ѝ, в теменужните ѝ очички, подобни на звезди. Мамете беше весела и закачлива. Цялото ѝ тяло на младо зверче обещаваще чувственост, която наследеният от баща ѝ пламенен и твърд темперамент трудно можеше да обуздае. Царят реши да ѝ помогне да се пребори с желанието. Щеше да направи от детето си мъжко момиче, безразлично към любовните измишльотини, закалено за буйни игри и дори за война. Учителите щяха да възпитат у нея пренебрежение към любовта и безразличие към удоволствието.

* * *

Симиена приветства Мамете като своя бъдеща царица. В Аксум организираха големи празненства, подобни на коронясването, за да отпразнуват тържествено прокламацията на цар Ангебо и да увековечат клетвата на принцесата. Пред равините, патриарсите, военачалниците, сановниците и чуждите пратеничества девойката принесе в жертва на нацията цялото си женско щастие.

— Аз, Мамете — изрече тя отчетливо с кристален глас — единствена дъщеря на многоуважаемия Ангебо, владетеля на Симиена, приемам волята на народа със съгласието на моите родители, царя и царицата. Обещавам под клетва да остана винаги девица. Забранено ми е по какъвто и да било начин да нарушавам тази клетва. Затова отсега нататък ще нося името Македа.

Тогава Македа, което означава „Онази, която е чиста“, застана под Царския балдахин. После благородниците, военните и религиозните водачи я ръкоположиха за престолонаследничка и положили трогателна клетва за вярност към нея.

Така Ангебо беше осигурил продължение на династията си, спазвайки едновременно с това обещанието, дадено на жена му пред Иехова. И все пак той тайно продължаваше да се надява на Божията добрина и на неговата чудотворна намеса: така че Македа, Невинната,

все пак да може един ден по волята на небето да продължи по-нататък Царството на Ангебо с неговата плът и кръв.

МАКЕДА ПРИ ФАРАОНА

*Заклех се да остана девица до смъртта си,
за да царувам силна и неподвластна, над моя
народ.*

Тази сутрин изненада очаква великолепия фараон Ствратата. Предизвестена с барабани, тимпани, цитри и вестовои, в тронната зала влиза бляскава свита.

Обширна като обществен площад, тя беше обградена с пурпурни колони. Таванът ѝ беше украсен с яркочервен воал, а издълбаните в самия гранит фрески описваха славните подвизи на царството. Под тях минаваше корниз, украсен с бляскави емайли и позлатени палмети^[1]. На пода се стелеше пъстра мозайка в сини, зелени, червени и бели цветове. Във всеки ъгъл на залата дълбоки съдове от алабастр, закрепени върху поставки с форма на лапи на диво животно, разнасяха благоухания.

Върху площадка с три стъпала се издигаше престолът с лъвските крака с цялата масивност на украсеното със злато и сребро ценно дърво. Седнал на магарешките кожи, тържествено строгият фараон бе изумен от грациозното видение, което се очертаваше в дъното на залата и допълнително озаряваше цялото великолепие със собствения си блясък.

Под леката туника от пъстроцветна прозрачна материя тялото на девойката бе голо, но подрънкващо от украшения. Черните коси над красивото ѝ лице бяха подредени в сложна прическа, наподобяваща птица. Те изглеждаха прекрасно в този шедьовър, подпрян със златни и сребърни фиби. Стройните крака бяха стегнати с гривни от редки емайли. По ръцете святкаха гривни от корналин, лазурит, ахат и хематит, а по ръцете ѝ блестяха съзвездия от пръстени. Високата ѝ яка бе от емайл, покрит с чудни, фини рисунки, а по високата ѝ лебедова шия се виеха колиета с ценни амулети.

Тя мина пред знаменосците си и коленичейки пред трона опря чело о свещеното стъпало, монолитен блок от злато. После заговори на най-чист египетски език, с което окончателно плени фараона:

— Славний фараоне — каза тя, — аз съм Македа. — При теб ме изпраща баща ми Ангебо, царят на Симиена. Аз съм твоя смирена робиня и ти изразявам своето уважение и пожеланията си за благоденствие и мир, благоволи, о, владетелю, да приемеш даровете, които баща ми заповяда да ти донеса.

При нейния знак, превити под тежестта роби наредиха множество сандъци пред усмихващия се фараон.

— Приблужи се, газелке — й каза той бащински. — Боговете са благословили баща ти, като са му дали такова хубаво и смело дете като теб.

Македа се наведе почтително и целуна дясното коляно на царя на царете, който в знак на закрила, докосна челото ѝ със свещената лилия, която кичеше върха на скиптъра му. Веднага след това принцесата представи благородната си свита, водена от Амрам, нейн чичо и учител, и от Хагит, нейна братовчедка и гувернантка. Спазвайки церемониала, Македа препоръча ескорта си на благоволенieto на фараона. Едва тогава робите затвориха сандъците.

Първият беше от абанос. Шедьовър на занаятчийското изкуство на Симиена, той бе украсен с инкрустации от злато и слонова кост. През едно отверстие в двойния му капак Македа заговорнически извади невероятно дълго и фино златно синджирче и с бързо движение го нави около тялото и лявата си ръка с думите:

— Дължината на синджирчето има символично значение. Колкото е дълго то, толкова е голямо уважението на баща ми и моето към теб, славни царю. А това, че се увива около тялото ми, показва надеждата ни вашата симпатия да ни обгради така.

— Притчите вещаят добро — прецени владетелят. — Но кога ще се види край на синджира?

— Няма край — отговори весело принцесата, — както е безкрайна почитта ни към теб.

Златните брънки бяха прибрани отново в двойния капак, пред който се откри колие от истински перли. Перлите бяха толкова фини и чисти, толкова седефени, че гледайки ги да изтичат през тънките пръсти на Македа, фараонът не можа да скрие възхищението си.

— Тези перли са наловени по мое нареждане — обясни принцесата. — Те са символ на чистотата на моите намерения, защото, както знаеш, аз съм „Онази, която е непорочна“. Аз наистина съм се заклела да остана девица до смъртта си, за да мога да царувам силна и неподвластна.

Тогава фараонът я помоли да положи на врата му блестящата като капки дъжд огърлица:

— Сложи ми я самата ти, защото рядко може това да се направи с толкова чисти ръце.

Чуруликането на девойката и благородното ѝ поведение бяха развълнували фараона. Още повече го смути допирът до стройното ѝ като растение телце. Парфюмът ѝ го изпълни и го опияни като емфие. Той не можа да се въздържа да не прегърне тази жива красота, тази копринена млада плът с гърдички, щръкнали „като пъпешки в свещените градини“. Но дванадесетгодишното момиче рязко се отдръпна, изпусна огърлицата и погледна владетеля с толкова уплаха, изненада и бунт едновременно, че фараонът бе обхванат от едно странно чувство на уважение и милост.

— Озирис да те закриля. Македа — отсече той. — Никой мъж в моята империя няма да има право да те пожелае или доближи, без да предизвика страшния ми гняв.

Сега принцесата беше спокойна. Даде знак на робите да отворят друг сандък, подобен на първия. От него тя извади дванадесет кюлчета злато и сама ги положи върху свещеното стъпало.

— Ето още един подарък от баща ми — каза тя, повдигайки теменужните си очи към фараона. — Цар Ангебо желае този ценен метал, който се извлича и обработва в царството му, да бъде скромнен принос към ослепителната украса на великолепния палат, в който благоволяваш да ме приемеш.

Добавяйки и дванадесет кюлчета сребро, Македа обясни, че те са дар от народа на Симиена. След това робите отвориха третия, последен сандък. Принцесата извади оттам невероятно красиви и фини платове, драперии и най-вече много коприна, слабо позната в Египет, която предизвика възхищение у фараона.

— Това пък е дар от майка ми царицата — обясни девойката. — Платовете са за прочутата ти майка, о, царю на царете. Но това не е

всичко. Аз пристигнах от Симиена със седем най-чистокръвни бели коне. С тях колесницата ти ще лети по-бързо от птица.

С това даряването приключи.

* * *

След кратък отдых в покоите, отредени ѝ от фараона, Македа бе отведена при майката на фараона.

Принц Амрам и принцеса Хагит, които носеха отговорността за това пътуване, си отдъгнаха с облекчение. Макар и поуспокоени от оказания прием — още от границата посрещането беше триумфално — те вече можеха само да се радват, че дрзкият план на Ангебо се осъществяваше така успешно.

Къде младата принцеса можеше да бъде обучена в трудното изкуство да се управлява, тъй опасно за мъжете и още по-неудобно за една жена? Много уместно Цар Ангебо беше избрал Египет. Именно в Египетската империя, която бе преместила столицата си в Тива, огромна колкото десет града, великолепна като палат, огласен от глъчката на един милион обитатели, Завоевателят бе решил да изпрати Македа да усъвършенства политическото си и светското си възпитание. Сподели идеята си с Азария и той още същия ден се свърза чрез най-бързи и верни куриери с великия равин на Тива, който му отговори, че еврейката Маака, въведена в двора чрез влиятелен брак, би могла да предприеме тази акция пред Богоизбрения.

И така фараонът, човек възпитан и миролюбив, обичащ изкуствата, науката и красотата, се бе съгласил да приеме момичето, което един ден щеше да стане царица. Той беше изненадан и му бе забавно, че присъствието на това дете щеше да бъде разтуха на скуката в двореца. Оставаше да получи съгласието на фараонката майка, която ревниво пазеше вдовството на сина си с мечтата за нов брак, който щеше да има значителни териториални последици. Осведомила се за възрастта на Македа, тя все пак се безпокоеше да не би клетвата за непорочност да е мнима само за да предизвика желанието на фараона. Отчасти успокоена от уверенията на Маака, тя се бе съгласила да съобщят на Ангебо, че дъщеря му ще бъде приета с цялата

тържественост, която подобава на ранга ѝ на принцеса (От горното до долното течение на Нил).

Македа беше приета от нея с любезност, примесена със строгост. Майчиното ѝ любопитство не можа да я възпре да се пита дали младата посетителка не беше несъзнателна съучастничка в план за прелъстяване, чиято жертва щеше да стане доверчивият фараон? Страшилище за Египет, от Фила до Хелиополис, с власт, почти равна с тази на фараона, Нейно величество бе полегнала на своята алга, покрита с възглавници от кожа или коприна, богато бродирани, натъпкани с перушина, или със сушен цвят от магарешки бодил. Синът ѝ седеше до нея на пейка от кедрово дърво със златни крака, изобразяващи кучета.

Срещата беше лична без всякакъв протокол. Безмълвни слуги раздвижваха въздуха с огромни ветрила. От време на време прислужници и роби влизаха тихо, за да поддържат пламъка на горящите благовонни масла.

Когато въведоха Македа, в горещото пладне замираха последни звуци на арфа. Фараонката дълго оглежда момиченцето. Огледът видимо я задоволи.

С още по-голямо вълнение, отколкото пред фараона, принцесата повтори комплиментите, изказа почитта си и поднесе подаръци. След това фараонката поиска принц Амрам и принцеса Хагит да се явят и сами да разкажат чудната история на Македа, за клетвата ѝ, за плановете на баща ѝ и надеждите на народа на Симиена.

Едва след това тя се успокои и заяви, че ще закриля Македа. Тъй като нейният единствен син бе погълнат от тежките грижи на властта, тя щеше да е щастлива да се занимава с престолонаследничката, като със собствено дете. Фараонката заповяда да настанят Македа в нейното крило на двореца, за да може лично да бди над нея и да я превърне в съвършена принцеса. Освобождавайки фараона от една такава грижа, като умела владетелка и прозорлива майка тя с един удар отстраняваше всякаква опасност от интрига и усложнения с царя на Симиена.

Поставила красивата си главица в скута на императрицата, след толкова умора и вълнения Македа тутакси заспа.

[1] Архитектурни украшения във форма на палмова клонка.
Бел.пр. ↑

ПЪРВО ВЪЛНЕНИЕ НА МАКЕДА

И със събуждащите се чувства, тя трябваше да се пребори, както на лов — с дивите зверове...

Какво би могла да направи една принцеса, красива като най-хубавите дни в Египет, бледорозови, позлатени, люлякови и искрящи като скъпоценен камък? Какво би могла да направи тя в двора, в който великолепието и блясъкът смайваха света и единственото им предназначение бе да красят и да разпалват любовта?

Любовта! Египтяните познаваха вълнуващите ѝ дълбочини, неопределимите вибрации, изтънчените наслади, с които можеха да боравят тъй, както умееха да извлекат сладкия звук от най-ценна мандолина. Какво друго, освен да тръпне при вида на такъв красив и достолепен благородник като фараона? Ако суверенът, като господар на чувствата и на ума си, можа да устои на завладяващото очарование на Македа, то не биваше романтичният и смел юноша Домедо да се оставя често да ловува в компанията на шестнадесетгодишната девойка, защото с грацията си аксумската принцеса вече затъмняваше всички египетски красавици.

Наближеше ли тя, всички благородници в двора изгубваха ума и дума и залагаха клопки, за да попадне тя в обятията им. И най-малката проява на кокетство от нейна страна се поощряваше и подражаваше незабавно. Инстинктивната ѝ женственост бе постоянна тема на възхищение. Принцове бяха готови да умрат в краката ѝ. Някои подкупваха прислугата ѝ. Най-нежна музика водеше съня ѝ и най-редки парфюми направляваха стъпките ѝ. Поети съчиняваха за нея най-възторжени песни. Но в тази атмосфера, на която египетските нрави нарочно придават еротичност, Македа си оставаше все така „Онази, която е чиста“.

Както душата ѝ, така и тялото ѝ бяха непорочни. Затова тя трябваше да се пребори със събудилите се чувства тъй, както на лов се

преборваше с дивите зверове. Защото предния ден Домедо бе успял да развълнува кристално чистото ѝ сърце, открадвайки ѝ целувка зад един храст мимоза.

Притисната назад, Македа бе издала вик. Устните на Домедо, пробягвайки от лицето до мъничките ѝ крака, се отнесоха с уважение към вълнуващата тайна, която младата жена бе посветила на народа като залог за бъдещата си мощ. От чудесно очертаната ѝ в червено уста те се спуснаха надолу към мъничките изпъчени гърди, докоснаха едва малинките им по пътя към заоблените бедра. Целувките му породиха безброй тръпки по стройните ѝ крака. В този момент тя се отдръпна рязко и побягна в стаята си, където раздражена или очарована, обезумяла, продължи да се бори със себе си. За да сподави вълненията си, Македа отново се потопи в работата си.

След четирите години, прекарани в двора на фараона, изкуството да се управлява не криеше вече тайни за острия ѝ ум. Изучила бе брънка по брънка как функционира египетската администрация, чийто престиж и авторитет бяха се наложили в преобладаващата част на света, Македа се бе обкръжила с военачалници и бе наредила на писарите си да изработят подробни доклади за военното изкуство на Египет. Търпеливо бе изслушала уроците на архитектите, удивена от гордите сфинкове, пирамиди и обелиски, блажено се бе докоснала до поети и астролози, след което търговци, натрупали богатството на Египет, ѝ разясниха как се търгува. Ако всичките ѝ учители се удивляваха на тъй рано развития интелект на красивата принцеса, която ги обезоръжаваше, то те не скриваха пред нея никоя тайна на своето изкуство, наука или професии.

Преди всичко обаче нейният чар ги привличаше и ги омайваше като тамян. Макар и закалена в игрите на открито, на които Ангебо я бе научил, тя бе възприела по-добре от всички благороднички, от най-високопоставената до най-обикновената, изтънченото изкуство да се харесва, да привлича, да прелъстява: гримиране с парфюмирани кремове, антимон и бои, които се нанасят с четка или шпатула от смокиново дърво; маникюр и педикюр, които с помощта на фини инструменти, пили и бои превръщат ръцете и краката в скъпоценност; грижа за косите, за блясъка им и умение да се причесват високо над главата като оригинална каска, закрепена със скъпи гребени и златни игли и напръскана накрая с облак от парфюм.

Тези уроци от науката, наречена от египтяните „лични грижи за тялото“, фараонката препоръчваше най-вече на високопоставените ученички. Чистокръвните принцеси не пренебрегваха и танците, чиито стъпки и фигури ставаха с всеки урок по-сложни и изискваха гъвкавост на всички крайници и вникване в египетската душевност, нещо, което Македа бе овладяла до съвършенство. По гимнастика, в която тя бе отлична, благодарение на първоначалното си възпитание, треньорите можеха дори да се учат от нея. И все пак красота, гъвкавост и интелигентност не бяха достатъчни: Македа трябваше да умее да пее, да свири на арфа и да се държи според ранга си в двора на съседните царства. Впрочем Македа беше изненадала всичките си учители с лекотата, с която възприемаше не само законите на хармонията и правилата на протокола, но и драматичното изкуство, в което участваше. Често тя забавляваше фараона, изпълнявайки с дружките си пантомими, специално написани за нея от един образован благородник.

Принцесата на Симиена желаше, щом се върне в Аксум, да създаде двор като този в Тива, да създаде същото правителство и да въведе същите закони, които да съдействат за онова благоденствие с изкуство да се живее, които бяха непознати в Симиена въпреки усилията на цар Ангебо, нагърбил се с нечовешките си задължения. Поради тази причина с мисълта за предстоящото си заминаване Македа настоятелно помоли главните си преподаватели — военни, учени, книжници — да я придружат в страната ѝ в замяна на осигурен царски живот, благороднически титли, земи и привилегии. Повечето се съгласиха да я последват в това далечно царство, чиито живописни красоти и богатства тя разпалено им бе описала.

* * *

„Онази, която е непорочна“ беше решила веднъж, че трябва незабавно да напусне Египет, защото неочаквано се бе уплашила, че няма да може да удържи на клетвата си. Фараонката майка, която си въобразяваше, че познава издълбоко човешката душа, искаше принцесите да бъдат не само безупречни съпруги, но и изтънчени любовници. Така египетските аристократи, водени от чувствата си,

нямаше да пъдят съпругите си и да рушат имперското семейство, въвеждайки чужди елементи, подкопаващи като дървояди и най-твърдия материал.

Владетелката добре знаеше, че женската неопитност води до опасни изневери. Затова в най-дълбока тайна бе организираща уроци по любовно изкуство под ръководството на изтънчен учител, подпомагани от няколко младежи и куртизанки.

В залата на двореца, където се провеждаха уроците, се издигаше в сладострастна поза огромна статуя на богинята на любовта Амархис. Колони във форма на фалоси крепяха тавана, украсен със синя драперия. Мозайките на пода възпроизвеждаха абсолютно точно всички аспекти на плътската страст, а стените бяха украсени с еротични барелефи и корнизи.

Горяха благовонни масла и техният дъх, като отмерени въздишки, будеше желанието на сетивата. Ниските столове от бронз или позлатено дърво във форма на женско тяло с разтворени ръце и крака в поза за съвкупление бяха покрити с кожи от диви животни, от чийто допир тялото се възбуждаше. А музиката, избрана да разпалва опиянението на духа, в същото време го разнежваше с омайващите като въздишки звуци на приглушените зад завесите арфи и мандолини.

Допуснатите в този храм принцеси, се учеха как да разпалват сладострастието на любовниците и да ги държат най-добре в треската на чувствеността, да чертаят в плътта и сърцата им браздите на любовната наслада. Тъй като всяка вярна съпруга — както повтаряше фараонката — трябваше да умее да събужда и постоянно да възражда бързо угасващия плам на съпруга си, умели куртизанки разкриваха пред принцесите тайните на най-интимните милувки. Така гамата от най-фините нюанси на прегръдка им се преподаваше по един прочут асирийски учебник и после се възпроизвеждаше в живи сцени. Старателните принцеси нерядко си оспорваха благоволенieto да заемат местата на хетерите при поканените за практически упражнения красиви учители.

Македа бе единствената чужденка, допусната на тези еротични сеанси, считани за напълно нормални. С видимо удоволствие тя имитираше с избран от фараонката майка преподавател различните фази на любовната страст. Но вярна на клетвата си, „Онази, която е непорочна“ избягваше всякакво обладаване. На учителя ѝ по любов

беше заповядано да уважава непорочността ѝ, независимо че ѝ обясняваше как да успокои разпалените си чувства, без да наруши девствеността си. Македа се отказваше от всякакви опити да продължи наладата.

Един ден, когато принцесите охкаха от страст в обятията на партньорите си, треньорът реши да бъде по-настоятелен. Изнервена Македа се изтръгна и потърси убежище при фараонката с молба да я освободи от задължението да следва любовните курсове. Със съжаление към нея и към онези, които се влюбваха в нея, владетелката се съгласи да ѝ спести сладострастните изкушения. Вместо това Македа щеше да хвърля копие и диск с войниците, щеше умело да управлява състезателните колесници, да се надбягва с най-добрите бегачи, да тренира борба със свършени атлети, да укротява и язди бързи като вятъра коне.

Никога досега в Египет не е имало жена, която да се отдаде на тези буйни и опасни изключително мъжки спортове. Ето че пред луксозния и безгрижен живот една принцеса бе предпочела силови упражнения на открито, изискващи мускули и точно и зорко око. Самият владетел благоволи да присъства на спортните прояви на царствената девойка, чиято потисната женственост се адаптираше тъй добре към най-различните състезания. Именно тогава той разреши принц Домедо да я придружи на лов.

Това означаваше девойката да бъде хвърлена в друго, още по-лошо зло. Волностите в храма на любовта бяха безопасни в сравнение със замечтания и нежен поглед на Домедо. Искрената му целувка беше по-опасна и от най-възбуждащите симулации. След изнурителен галоп двамата се изгубиха в гората. Излегнали се на един потънал в цветя склон и смеейки се от сърце, те многократно изживяха трепетно вълнение.

При разговора си с принцесата, главният равин на Тива не закъсня да открие опустошенията в чистото ѝ сърце и отчаян я викна в синагогата. По съвет на настояниците си Македа се яви в мъжки дрехи, в които младежкият ѝ силует изглеждаше още по-грациозен. Пред лицето си бе спуснала воал, който скриваше красивите му очертания, и косите, като пропускаше само теменужния поглед. В този вид тя трябваше да повтори клетвата си от Аксум, поставила лявата си ръка върху свещената дарохранителница.

Възложиха на принцеса Маака да я наставлява и да отклонява мисълта ѝ, неудържимо привлечена от спомена за целувките на Домедо. В същото време равинът изпрати послание до Ангебо, че дъщеря му вече е приключила образованието си и не иска да продължава повече престоя си в Египет. Тя желаше да се завърне колкото е възможно по-скоро при любимия си баща и го молеше да одобри решението ѝ. Ангебо отговори, че очаква престолонаследничката си с най-голяма радост. Тогава с пълното съгласие на фараонката майка, която се боеше от опасните последици на тази любов, равинът се постара да отдалечи Домедо.

Церемониите по изпращането не отстъпиха по великолепието и разточителството на празненствата по посрещането. Хвалебствия и възхищение бяха отправени към тази, която успя да спази обещанието си. В тази атмосфера, заобиколена от свитата си, Македа потърси с поглед в пъстрото множество на египетските дворяни, дошли да я поздравят, лицето на този, който събуди вкамененото ѝ сърце. Шестнадесетте ѝ години изпитваха сладката мъка на първата любов.

Македа си тръгна сред оглушаващ концерт от викове и фанфари, но в ушите ѝ звучеше името на Домедо.

СМЪРТТА НА ПРОРОКА

В гърдите си Македа чувства туптенето на безброй сърца с огромна любов към всички разпръснати евреи...

Със синовна обич принцеса Македа затвори клепачите над неподвижния вече взор на цар Ангебо и зариде от мъка. Утрото беше настъпило. След тежката трескава нощ старият цар дочака смъртта в пълно съзнание и спокойствие. Останал сам с дъщеря си, държеше ръцете на тази, която щеше да го наследи и повтаряйки й често казвани неща, й предаде тежкото наследство да царува над Симиена.

Същата нощ поданиците на царството му с безпокойство отправяха погледи към небето и звездите. Появи се комета с огнена мантия. Тя прекоси небето, замайваща и прекрасна, точно в момента, когато царят свързваше душата си с тайнствените спирали.

Как да не се свържат едно с друго двете събития — кончината на суверена и моментът, когато кометата изписа в кадифеното небе ослепителния си огнен параф? В Аксум повярваха, че Иехова е отнесъл Ангебо на своята пламтяща колесница към царството на избраните, където бе мястото му. В царския град, а и в останалите градове и села настъпи траур. Сломена от скръб принцесата ридаше над ложето на скования от смъртта и славата свой баща. В двореца свалиха пердетата и навиха килимите, в скърбящия дом не биваше да има лукс, защото смъртните са равни пред Бога. Плочниците от гладки тухли бяха посипани с фин пясък.

Вдигнаха тленните останки от парадното ложе и ги положиха на един прост селски одър. Облякоха мъртвеца с пурпурната „шамма“ на пророка, единствен белег на божествената му власт, която не свършва със смъртта. Македа бе наметнала набързо жълтия „камис“ без орнаменти. Освен това бе свалила всичките си накити. Дългите й разплетени коси се спускаха по гърба. Натърка бузите си с грубо платно толкова силно, че по нежната й матова кожа бликна кръв. Така,

с окървавено лице, в знак на дълбоко страдание, тя посрещна сановниците. А те, с лица носещи същите белези на голяма болка, се присъединиха с Македа към монотонния ѝ остър писък на оплаквачките. Никой не говореше. Предимство имаха само поетите. В подножието на скромното ложе те възпяваха в един глас славата на великия монарх.

През целия ден, а и през следващия, хилядите жители на Симиена се изредиха да изразят скръбта си пред двореца, превърнал се в гроб.

Погребението се състоя два дни по-късно.

Царят сам бе наредил да издълбаят мавзолея му в скалите. Шествието се запъти към последното му убежище. Увит в бял саван, владетелят беше положен върху церемониалния одър, застлан с „кей дириб“ — широк бродиран килим от пурпурна коприна с пискюли от златни синджирчета. Около погребалното ложе подскачаше и ридаеше ритуалният ескорт оплаквачки, които кършеха ръце и се бичуваха. Тълпата бе многолюдна и шумна като кошер.

Шествието се движеше бавно и ритмично. Оплаквачките викаха. Близките и официалните лица ридаеха монотонно. Какъв великолепен погребален концерт, облян от лъчите на горещото слънце. То осветяваше една внушителна с невъобразимите си цветове гледка: погребална процесия, лъкатушеца като подвижна китна цветна градина. Първи минаваха робите, носещи царските отличия, с които мъртвецът трябваше да докаже пред Иехова земното си могъщество. Това бяха „Черра“ — златната муховейка, и „негус бетер“ — царският скиптър, на който също блестеше златна звезда. След това идваха „мезан“ — теглилката, символ на уравновесеността и правотата на присъдата на монарха, златната секира и златната кирка, символизираща царската закрила за селяните и работниците, златната сабя на безукорния и победоносен воин и накрая, позлатеното куче, с което народът изразяваше своята преданост към династията.

Пристигна дори изображението на монарха, издълбано в кедрово дърво и грижливо позлатено. Монархът бе представен в естествена величина, седнал на любимото си кресло в стилизирана поза. Изглеждаше странно красив и млад. Народът предпочиташе представата за легендарен принц, а не за немощен старец.

Последваха ги царската колесница, статуята на любимия му кон, носачите и безкрайната литания на равините от царството. Зад тях плачеха принцеса Македа, роднините на Ангебо, издигнати в ранг на принцове, като жените вървяха след мъжете. После се изливаше внушителната вълна на сановниците на разните съсловия и степени: книжници, чиновници, прислуга и невъоръжена войска.

Цялото това множество пристъпва в продължение на два часа до царската гробница под изгарящите лъчи на слънцето.

Там, на север от града. Ангебо бе построил до гробницата си и синагогата, в която в идните времена народът щеше да дава израз на своята благодарност и почит. На прага на зданието чакаше главният равин, заобиколен от своите свещенослужители. Кортетът се раздели на две по средата. Тялото бе изложено за последна благословия на равините, преди да бъде отнесено в гробницата и положено в саркофаг с форма на куб, в който беше инкрустиран оловен саван с точните размери на тялото. Царските символи придружиха тленните останки, а ковчегът бе затворен с каменен блок, който прилепна към надгробната могила. Върху нея издигнаха статуя.

Издълбаната в самата скала погребална камера, където Ангебо щеше вечно да почива, бе висока десет лакти и широка — осемнадесет. Стените ѝ бяха покрити с йероглифи, увековечаващи спомена за върховните моменти от великолепия му и славен живот. Барелефи илюстрираха написаното. Таванът на гробницата, също като стените, представляваха скулптурна прослава на Бога, молитва за приемане от божията милост на гениалната душа на владетеля. Що се отнася до пода, той бе настлан с метални плочки, заварени с олово, за да не се развали въздухът и да не се повреди гробницата музей.

След затварянето на саркофага Македа проникна в камерата с цветя, подадени ѝ от един свещеник. Постави ги под царското изображение. Друг служител ѝ подаде статуетка от чисто злато. Тя изобразяваше самата Македа, държаща между палеца и показалеца си перла, символ на нейната чистота. Като я постави сред букета, принцесата се оттегли. Тогава подбраните за церемонията войни избутаха в криптата царската колесница с имитацията на коня му. Делегацията от земеделци внесе в знак на върховна почит миниатюрно рало и делви с жито. Скотовъди прибавиха примитивни скулптори, изобразяващи домашните им животни. Търговците оставиха

миниатюри на камили, тези от далечните кервани и платноходи от флотата в Мутова. Изредиха се различните еснафски сдружения, които натрупаха памук, вълна, платове, накити, наковалня и копие.

След като и последната делегация напусна криптата с викове и поклони до земята, равнините допълниха разностранната колекция от вещи с арфа и барабан, като се помолиха на Иехова да благоволи да приеме цар Ангебо за честит посредник между желанията на дарителите и божията милост. Тогава тридесет хамали избутаха огромен каменен блок и тридесет зидари го зазидаха пред входа на гробницата. И за да не се забелязва свещеното място, скалата бе закрита с много пръст.

Когато падна нощта, Македа се прибра в големите шатри с огромната си свита и остана там четиридесет дни, времето, за което душата на Ангебо щеше да достигне в рая на Иехова. Тези четиридесет дни бяха изпълнени с много жертвоприношения, с молитви и молби към небето за закрила на починалия. Свещеници служеха непрекъснато около два жертвеника. На първия, бъдещата царица нареди да се заколят сто и двадесет мучащи вола. На втория, народът дари сто и двадесет блеещи овни.

Нощта не прекъсваше тези свещени кланета. Неуморимите свещеници бдяха, колежа, молежа се, след това танцуваха до изтощение, обхванати от религиозен транс.

Накрая, след изтичането на четиридесетте дни, пристигнаха бедняци от страната на шумни, пискащи и вонящи тълпи. Бяха дошли да ядат и пият. И според обичая те ядоха и пиха. Никое човешко същество не биваше да страда, докато се осъществяваше тайнственото отлитане на душата на починалия в небето.

Висшите сановници на царството се върнаха от Аксум, за да отпразнуват тържествено завръщането на Македа в столицата. Но преди това срещу гробницата започна да напират мощно и развълнувано, като настъпващото бучащо море, последната вълна на скръбното шествие на двадесет хиляди екзалтирани души, превъзбудени от четиридесетдневните траурни слова. Бликналата от двадесет хиляди гърла молитвена песен се понесе като буря към небето, за да омилостиви Бога, като ту затихваше, за да се напълни със страст, ту се изостряше, за да завърши в съвършено съзвучие. Всички повтаряха учените слова: „Иехова господарю на света и небето,

приеми милостиво душата на нашия пророк Ангебо. Той е светият посредник между Теб и Твоя народ, който Те зове. Прости молитвите ни, о, Иехова, Господарю на света и небето!“

Завръщането в столицата не можеше да стане преди принцеса Македа, поела управлението, да е ръкоположила главен равин на синагогата при мавзолея и да е определила началника на гвардията, която занапред щеше да пази гробницата.

Тези първи проявления на царуването на Македа станаха причина за голям церемониал след общата молитва на народ и дворяни. Принцесата се възкачи на царския паланкин. Развълнувана, тя направи обръщение към Бога и издигна войника Чад в ранг „алака“, командир на стоте мъже, които оставаха на почетна стража. Избра Елеазар за главен равин на погребалната синагога, с право да си избере подчинени. Едва тогава шествието, изтощено от четиридесетте дни и нощи бдение, пое обратно пътя за Аксум.

Когато градът се появи пред челната част на внушителната процесия, народ и войници започнаха да пеят и танцуват. Радостните викове бяха заместили риданията и Македа бе чествана сред неопишуема пламенна атмосфера. Едва тогава младата жена почувства изведнъж как тежестта на могъществото се спусна върху раменете ѝ. Тя царуваше над страна, чието население ставаше все по-многобройно, чиито граници се разширяваха, и чието реноме поражаваше отвъд делтата на Нил съседите на огромния Египет.

Армията беше изградена, училищата също. Под властта на монарха цяло едно правителство управляваше мъдро трудолюбивата и все по-благоденстваща нация. Изкуствата бяха закриляни, а правосъдието и вероизповеданията бяха грижливо уредени с царски укази.

Евреите в Симиена бяха наследници на строителния гений на своите деди. Страната им се изпълваше с градове, храмове и палати, в градовете, колонадите бяха заменяли стълбовете. Синагогите бяха високи като планини, а крепостите можеха да отблъснат и най-тежките нападения. Полетата се напояваха чрез мрежа от канали, погълнала многогодишния труд на хиляди. Сега делото трябваше да се продължи, да стане още по-велико. Дори и да изглеждаше трудно, за Македа задачата не беше непосилна. Тя вярваше в себе си и в Божията закрила,

предчувствайки, че волята Божия бе възпрепятствала любовта ѝ към Домедо. Това я правеше тайнствена и печална.

* * *

Царицата, вярна съпруга на царя, беше починала предната година. Тъжното събитие бе отбелязано с поредица траурни дни и Македа намери убежище в любовта към баща си. Но монархът, уморен от изключителната си дейност и чувствайки, че земното му дело приключва, се бе възползвал от тази близост, за да подготви дъщеря си за опасностите на царското управление.

За да си помогне в прилагането на най-добрите принципи на организация, измежду научените в Египет, тя вече бе повикала в Симиена някои от военачалниците, инженерите, учените, граматичите и йероглифописците, които бе опознала още в Тива. Ангебо я бе оставил да действа свободно, като всеки ден прехвърляше на крехките ѝ рамене бремето на царските дела. Благодарение на баща си тя вече познаваше двора, страната, слабостите на едни и качествата на други, а в душата ѝ покълваше онази мечта за хегемония, диктувана от еврейската вяра.

Богоизбраният народ трябва да стане велик! Погледът на една еврейска царица не може да бъде спиран от граници, той трябва да се разпростира навсякъде, където има евреи, и да разширява благотворната иудейска мощ. Така ханаанските братя се радваха на царството на Саул, а после Давид го бе разширил, завладявайки Едом. Дългът на царицата на Симиена беше изписан на небето: гъсто населеното царство жужеше като в кошер и се задушаваше в тесните си граници. Тя трябваше да ги отмести, а след това щеше да прибави към своето царство Ханаанската земя и да изгради империя, от която светът да трепери. „Никога да не напада могъщия и фанатичен Египет — ѝ бе заръчал Ангебо, — а да се разширява само за сметка на малките царства, пръснати из Арабия.“ Въръжени с това учение, войските на царицата щяха да изпълнят свещена мисия и Иехова щеше да е с тях, тъй като победите на техните войни бяха и Негови победи.

* * *

Същата вечер, обзета от такива мисли, Македа се готвеше за ролята си на царица. Пъргави голи прислужнички я къпеха, масажираха, разтриваха тялото ѝ с ароматни масла. Да, великолепна и решителна, тя щеше да царува според староеврейското учение: с едно сърце, с една мисъл.

В гърдите си Македа чувстваше безброй сърца да туптят с една любов към всички пръснати евреи.

На другия ден владетелката за първи път бе начело на обредния общ обяд. Тя беше на осемнадесет години и извънредно красива. Но както плътта ѝ не потрепваше, така и погледът ѝ беше винаги строг и втренчен. Очакваше коронясването с тревога. Сама посочи пред великия съвет кои посланици щяха да бъдат натоварени с мисията да уведомят съседните владетели, че церемониите по коронацията ще бъдат в Аксум след сто дни.

КОРОНАЦИЯТА

Тя чувстваше как побира в малката си шепа огромния народ. Обърна се и вдигна ръце, за да го поздрави.

В Аксум се заредиха тържества, които нямаха равни на себе си по великолепиe и украса. По своите мащаби коронацията на царицата съответстваше на богатството и самочувствието на нацията. Бяха убити хиляди волове и овни. В продължение на няколко дни народът се тъпчеше с месо и се напиваше с медовина.

Леко наклоненият площад пред двореца бе застлан с пъстри рогозки. Над равната площ се развяваше драперия от многоцветни платове с размери поне двеста до триста лакти, истинско изкуствено небе. Закрепена на гигантски, дебели като дъбове мачти, тя предпазваше от палещите вертикални лъчи то слънцето. В дъното се издигаше най-голямата естрада, която някога бе построявана в Аксум — осемдесет лакътя дълга четиридесет — широка, и два — висока. Покрита бе със скъпи килими, над нея стърчеше пет лакти по-високият царски престол от масивно злато със скъпоценни камъни и емайли. Наоколо бяха издигнати пурпурни тенти, точно срещу равната площадка, където щеше да се състои празничният обяд.

Картината беше грандиозна. Ярките цветове на драперията, полюлявана от лекия вятър, се смесваха с цветовете на земята и дори с преливащото червено на тентите, на чийто фон златният блясък на трона изпъкваше още по-силно.

Какъв паметен ден за историята на Симиена беше този вторник — денят то коронацията! За първи път народът имаше царица и към почти легендарната ѝ хубост, към ореола от клетвата ѝ за непорочност се прибавяше и любопитството към този нов вид кралска власт.

Погледнато отдалеч, в порозовялото утро полето пред двореца приличаше едновременно на голям подвижен палмов лист и на гмеж от черни насекоми. Човешката маса се блъскаше тъй разпалено и

радостно, че конниците едва я разцепваха. Натрупани отляво и отдясно хората все пак се отдръпнаха, за да създадат симетрия в този постоянно прииждащ и отстъпващ назад и напред поток. Когато царицата излезе от двореца, заобиколена от свещеници и благородници, тълпата бе толкова пламенна, че армията едва задържа устрема ѝ. Всички искаха да видят как царицата слиза бавно от преддверието, следвана от единадесетте си придворни. Непорочната и нейните придворни, облечени еднакво, представяха дванадесетте племена. Македа, която символизираше племето на Иуда, сама бе изпрела и изтъкала тънката си риза и след като я бе пречистила в свещена вода, я бе облякла мокра, за да изсъхне по тялото ѝ. Върху бялата си копринена дреха, тя бе увила дириб, дълъг и широк осем на три лакти, а кръста си бе препасала с пурпурен пояс.

С подстригани глави — помазването при коронацията можеше да се извърши само направо върху кожата — и без никакви накити, дванадесетте девиси се представяха пред народа в напълно смирение, така че Иехова да посочи сред тях царицата. Толкова голям е контрастът между девойките и грандиозната пищност на цветовете наоколо, подсилени от яркото слънце, че множеството ги посрещна с неистов възторг.

Една мозайка от тъмнозелено, блестящосиньо, алено и охра, безброй нюанси на палитрата, на които очите се наслаждаваха до изтощение.

В този момент тълпата видя как се появяват четирите хиляди войни на гвардията, облечени в парадни униформи. Те развяваха копия и щитове, които блестяха на слънцето, сякаш пускаха пламъци в юмруците им. Насочиха се към естрадата, после кратка команда ги разсече на две и те с бързо и неочаквано прецизно движение, оформиха почетния шпалир и замръзнаха като статуи.

След гвардията крачеха музиканти под гръмките звуци на барабани и тимпани, а над тях се извисяваха острите гласове на флейтите и цитрите, гърмът на чинелите, воят на тромбоните. Народът отмерваше ритъма на този концерт, като тропаше с крака и пляскаше с ръце.

Зад фанфарите тържествено вървяха сто равини с бръснати глави и нови раса, а след тях дванадесет свещенослужители носеха

свещената дарохранителница, ескортирани от друга компактна група от сто ортодоксални равини.

По стъпките им крачеха смирено дванадесетте девици с наведени глави. Подир тях идваха дванадесетте представители на племената, после достопочтените патриарси на всяко едно от тях, след тях блестяха костюмите и оръжието на царедворци и сановници, а накрая левитите и учените: чародейци с вдигнати жезли, книжници, йероглифопоисци и граматичи. Тази група водеше още един оркестър от четиристотин инструмента, чиито звуци се разстилаха ту оглушителни, ту трогателно меланхолични.

Участниците в този кортеж бързо се подредиха на местата, посочени им от церемониалмайсторите. И изведнъж, по знак на главния равин, инструментите замлъкнаха. Тогава се разнесе проточеното пение на трескавите, дълго гладували и молили се равини. Македа и единадесетте ѝ придружителки стояха вече в подножието на престола, с лице към народа в очакване на небесния дар.

Царският глашатай се приближи.

— Поздрав на всички! — разнесе се гласът му в тишината.

— Поздрав на вас, благородни гости! Поздрав на теб, народе на Симиена. Поздрав на всемогъщия Иехова! Ще бъдете свидетели на коронацията на нашата владетелка Македа. Всеки, който е против нейното възшествие на трона, трябва да се обади и да обясни защо!

Глашатаят огледа последователно сановниците, свещениците, учените и масата народ. Мъртва тишина, както нощем в пустинята.

— Установявайки единодушното съгласие на дворянството, армията, равините и на цялото царство, обявявам, че нашата милостива Македа, владетелка на Симиена и на васалните държави, ще се титулува: „Пречиста перла Македа, царица на царете на Симиена, лъвица на племето на Иуда, избраница на Иехова, господарка на деня и нощта, повелителка на движението на звездите и дарителка на плодоносните води по Божия милост.“

— Ли! Ли! Ли! — възкликна в единен глас множеството, като радостна „Осанна“ се понесе едновременно от всички страни.

Измина доста време, докато шумното вълнение стихне и даде възможност на главния равин да пристъпи към свещенодействията си пред дарохранителницата. Само с едно движение на дясната си ръка той накара помощниците си да се раздвижат. Когато дворът се оформи

в блестящо каре, а девиците се проснаха на земята, той се обърна към обредната ракла, отвори я трудно и извади „демли“ — свещената книга на вярата. Когато му подадоха стомната със светено масло, всички чела се бяха вече свели.

— Сред тези дванадесет девици от дванадесетте племена на Израилевия народ — обяви главният равин — в своето милосърдие и своята прозорливост Иехова ще направи царица тази, която е от племето на Иуда и дъщеря на великия цар Ангебо, когото небето прие като пророк.

Македа се бе приближила бавно към равина. Коленичила пред него, скръстила ръце пред гърдите си, тя усети как капките светено масло се стичаха по главата ѝ.

— Коронясвам те за царица на царете на Симиена и васалните ѝ държави — обяви великият равин. — Нека Иехова благослови царството ти и ти даде мъдрост!

В тази тържествена минути в очите на Македа блестеше невиджана гордост. Тя чувстваше как побира в малката си длан огромния народ. Обърна се към него и вдигна ръце, за да го поздрави. Жестът ѝ бе продължен от толкова мощен рев, че дивите животни в съседните гори се изплашиха и дни наред ловците обикаляха храсталаците напразно. Оставаше царицата да приеме от младите принцове и от дванадесетте патриарси на племената отличията на царската си власт. А те бяха бисерната корона, зауд, единствена украса отредена за „Пречистата“ царица; червеният копринен шарф, който опасва челото и го предпазва от допира с короната; дългото зелено копринено наметало с пищна бродерия; царската алена пелерина, която доказва, че царицата на народа е и царица на царете; копринените шалвари, също алени, спускащи се до глезените, украсени със златни гривни и емайл; царският пояс обшит с бисери, и изкусно изработените сандали; скиптърът — върховен символ на властта, изваян от абаносово дърво и украсен с перла, голяма колкото лешник; двойният слънчобран от червена коприна, с избродирани по него свещени животни; ветрилото, отлято от злато и завършващо със снопче косми от жирафска опашка; златната чаша на царицата, и накрая, лежаща като небесна сълза върху тъмносиня възглавничка, една огромна перла. Патриархът на племето на Иуда я взе и с дълбоки поклони я връчи на жената — перла.

Царицата я пое с лявата си ръка, закри я с дясната и обяви:

— Дойде моят ред, след като ме обявихте за ваша царица, да ви се закълна, че ще работя за щастието на народа, ще спазвам божиите закони и ще остана девица, защото чистотата, символ на която е тази перла, е благо, посветено на нацията.

Глашатаи повториха клетвата от естрадата, над полет в града и по селата, така че целият народ на Симиена да я чуе. За тази цел бързи като стрела конници тръгнаха по пътищата да предадат царските думи на други като тях, които на свой ред щяха да ги огласят на всеки площад, във всяко селище.

По-нататък равините пристъпиха към връчване на царското оръжие: сабя от фина стомана, непробиваем щит, копие, лък и стрели. Последната церемония приключи с три тържествени обиколки на дарохранителницата от царицата, придружена от благородниците. Едва тогава сред океан от овации Македа изкачи стълбата на трона, който бе толкова високо, че човек трябваше да вдигне очи, за да види тази звезда.

Завесите около златния цокъл се отдръпнаха и откриха най-внушителната картина: царицата, величествено седнала на парадния си трон сред блясъка на позлатата, скъпоценностите и лъскавите като полирано сребро остриета.

АСАДАРОН

Съчини ми — заповяда той — най-хубавата песен за най-хубавата жена на света и песента ти ще е песен за Перлата...

Сред принцовете и царете, поканени от Македа в Аксум, най-забележителният бе асирийският принц Асадарон, на този празник той бе великолепен представител на чичо си, страшния Салманасар II, император на Вавилония.

Висок и красив, облечен с изтънчен вкус, той затъмняваше всички останали принцове с великолепието си. Никой не умееше да носи тъй аристократично бродираната дреха, която се развяваше в коленете му. Никой по-добре от него не замяташе на рамото си гънките на зелената пелерина, изпод която се виждаха и обшитият със скъпоценни камъни златен колан и прекрасното му оръжие. Всички се възхищаваха на гъвката му походка върху високите сандали, на които особено блестяха плочките от чисто злато, предпазващи прасците. Толкова остър и дълбок бе погледът му, че срещайки го, всички събеседници свеждаха очи. Лицето му с правилни черти щеше да е копие на най-благородните образци на египетската скулптура, ако я нямаше красиво причесаната му черна брада.

Свитата на Асадарон бе най-многочислена и най-богата от всички. Даровете ѝ свидетелстваха за онова великолепие, което превръщаше Вавилон в горд съперник на Тива. През цялото време на церемонията Асадарон беше останал тих и дискретен сред гвардията си натруфени офицери. Но щом забеляза красивото лице на царицата, като че ли очите му повече не можеха да се откъснат от него.

Сред дванадесетте девизи той позна Македа, без някога да я беше виждал. Царицата по нищо не се различаваше от останалите момичета освен може би по небивалата си красота или по царствената си и същевременно гъвкава от физическите упражнения походка. Или може би по трепета, който той усети в сърцето си? Благородният

асирийски войн си заповяда да се държи безразлично. Клетвата на царицата не превръщаше ли живата ѝ красота в красота, застинала за всеки, който дръзнеше да я залюби? Уви Асадарон не успя задълго да задържи лудешкият бяг на сърцето си, нито да спре да се черви от издайническия приток на кръв, породен от желанието. И когато чуждестранните князе получиха разрешение да поднесат почитанията на своите народи, както бе обичаят, той ѝ се представи с глас, трептящ от непознати чувства:

— Милостива царице, аз съм Асадарон, племенник на Саламансар II, цар на вавилонците и афарсяните. Моето царство се простира на север и изток от твоето. Нося ти поздравленията на моя владетел, както и своите, с обещанието ни за мир. Трябва обаче да ти кажа още: ти завладя сърцето ми още в мига, в който те видях. И макар че и най-великият монарх би се просвал в прахта под въздействието на твоята прелест, разреши ми радостта, о, Перло, да запечатам с целувка безрезервното приятелство, което съм дошъл да засвидетелствам.

Слушала го досега безмълвна царица Македа вдигна отрупаната си с пръстени ръчичка, за да спре това излияние.

— Не се обиждай, о, могъща царице! — възкликна Асадарон. В моята страна целувката е върховен знак за най-чисто приятелство.

Дали Македа се изкушаваше да се наведе към посланика? От това се опасяваше Амрам, брат на царя и чичо, и настояник на „Пречистата перла“. Рангът позволяваше на стария човек да се намеси в подобен случай: без колебание той препречи ръката си между княза и царицата.

— Славни Асадарон, не сте ли чули клетвата на нашата царица? Вашите обичаи са ваши, но нашите забраняват предлаганата от вас целувка.

Дръзкият Асадарон изслуша казаното от Амрам, без да сваля очи от царицата. Какво ли мислеше тя? В мисълта ѝ се бяха наслоили опасният и привлекателен образ на Асадарон с този на Домедо. И на кой ли инстинкт — на сетивата или на сърцето — се подчини тя, когато подаде неочаквано бузата си на асириеца? Политическа хитрост? Тактика? Женски каприз? Това се питаха ревнивите гости и дворяни. Не, сигурно това бе само тънка хитрост спрямо представителя на една толкова опасна империя, каквато е Вавилония. И като че ли за да потвърди това предположение, Македа заяви:

— Можем само да ценим приятелството на един такъв славен съсед. Нека, след като ти искаш така, да скрепим нашето приятелство по обичая на твоята страна.

И тя прие малко дългата целувка на чужденеца. Опитал вкуса на целувката и почувствал, че едва не припада, Асадарон се поклони и нареди на офицерите и робите си да донесат даровете, предназначени за царицата. Но докато от сандъците се вадеха скъпи платове, парфюми и накити, асирийският княз не преставаше да повтаря притеснено:

— Тези дарове не са достатъчно хубави за теб, о, Перло!

Слад като прие и благодари за даровете, Македа се обърна към следващите гости. Един теменужен поглед, едно нежно прасковено лице и победеният Асадарон се върна на мястото си ни жив ни умрял.

Заклани бяха хиляда вола и две хиляди овни. Четиридесет хиляди души не спряха да ядат до вечерта край дългите ниски трапези, отрупани с ечемични питки. Десет хиляди роби, клекнали на шарените рогозки, светкавично сервираха „Вот“. Сътрапезниците се гощаваха с това печено месо или със сос с червен пипер, или направо върху смокинов лист, който му придаваше вкусен аромат. Медовината се сервираше в огромни волски рога, които се пълнеха веднага щом се изпразнеха. Огромният апетит на всичките тези хора, стекли се на банкетата, се поддържаше от гръмки фанфари. Осемстотин музиканти се сменяха непрекъснато — чинелисти, флейтисти, барабанчици, тромпетисти — и покриваха глъчката и смеха с порои от звуци.

С натъпкани кореми и замаяни мозъци някои вече падаха под масите. Охраната ги изнасяше извън полето, превърнато в поражение. Що се отнася до благородниците и гостите, те се насищаха с поизтънчени ястия, сервирани на терасата. До късно вечерта царицата остана сред гостите, като най-ревностен от тях бе Асадарон. Като не можеше да откъсне от прекрасното създание нито запленения си поглед, нито обсебващата го мисъл за нея, той изобщо не забеляза спектаклите и невиджаните атракции на празника: поети съчиняваха на момента най-хубави песни за най-великата царица, танцьори изпълняваха възхитителни фигури пред очите на преситения елит, акробати, пренебрегнали законите на равновесието и тежестта, без да се броят най-редките явления, подбрани сред джуджетата, великаните и ужасните чудовища.

За асирийския княз никое представление не заслужаваше да му откъсне погледа, хипнотизиран от красотата на бляскавата като звезда богиня на име Македа. Затуй в синкавата нощ, изпъстрена с трепкащите жълто-червени светлини на факлите, когато царицата направи знак, че се оттегля, Асадарон автоматично се изправи, за да размени с нея поглед, в който прочете палава благосклонност. Миг след това тя вече се оттегляше със своя паланкин. Той виждаше само как носилката, поклащайки се върху гърбовете на черните здравеняци, се връщаше в двореца между двойния кордон от факли, сред буря от овации.

И ако, царицата желаше да си почине, народът, възбуден от празника — отказваше. Бяха ли свършили народните тържества? Не, те продължаваха по улиците във всеки дом сред неспирни викове. Навсякъде се любеха двойки, и дори около двореца, където се мъчеше да заспи царствената девица. Пияни войници и граждани се нахвърляха върху срещнатите жени и момичета. А те с бяг се опитваха да се спасят от насилниците, но на всяко кръстовище на светлината на факлите се виждаха струпани хора около мъже, които дивашки си оспорваха ужасените жени.

Над целия град се бе разразила бурята на нагона. Гостите на Македа си бяха запазили най-красивите танцьорки на Аксум и оргиите с тях продължаваха до сутринта. Страстта гореше под всеки покрив и във всяко легло. Голи жени, ефирни лунни самодиви, бяха в нощта гонени от мъжко желание.

Една-единствена девица остана сама в пухеното си легло в огромната спалня, където нахлуваше развратното ехо на града. Все повече уплашена от самата себе си, Македа се чувстваше безсилна да откъсне мислите си от Асадарон. Що се отнася до красивия асириец, той бе освободил охраната си и се разхождаше из града, омаян и печален. Бе отблъснал поканите за най-любопитни сладострастия, дори и танцьорката, която бе запазил няколко часа по-рано, за да го развлича след церемониите.

Мрачен и ядосан, той се прибра в лагера си и повика в палатката си поета, който винаги пътуваше с него.

— Съчини ми — каза му той — най-хубавата песен за „Най-чистата Перла“.

— Аз не я познавам — отговори поетът.

— Тогава ми съчини най-хубавата песен за най-красивата жена на света и тя ще е песен за Перлата.

Тогава поетът създаде толкова красива песен, че Асадарон си я тананика до сутринта.

ПОДВИЗИТЕ НА АСАДАРОН

Асадарон се обърна към Македа, сякаш за да ѝ посвети възлението, спомена и храбростта си...

Принц Асадарон разказваше на свой ред за страшните си подвизи. Всеки гост искаше царицата да запази траен спомен за него и ѝ разкриваше някоя случка от живота си.

Царете разказваха за победите си, принцовете — как били на лов за страшни зверове в недостъпните им леговища в дълбоки гори или по върховете на далечни планини, а военочелниците рисуваха битки и храброст, които будеха възхищение.

Царицата слушаше с детско любопитство, възкликваше от удоволствие или от уплаха, пляскаше с ръце и бе така пленителна, че цялата редица монарси и герои бе готова, само при едно нейно мигване да сложи в краката ѝ всичките си победи и цялата си слава.

До този момент само Асадарон мълчеше, безразличен към всички тези епопеи. Може би мечтаеше за още по-бляскава победа?

В това време около царския подиум пиршеството бе възобновено. След като предния ден народът бе нахранен до насита, сега предстоеше да бъдат задоволени свещеници, сановници и армия. Отново организираха угощение за десет хиляди души и на него отново, с грация и усмивка, присъстваше Македа. Макар рангът на поканените да им налагаше по-голяма въздържаност те бяха шумни и бързо се напиваха, тъй като робите постоянно им доливаха чашите.

В безкрайния шум Македа трудно чуваше думите на Асадарон, който най-после, изправен разказа, подкрепяйки се с жестове за най-големия си подвиг.

— Срещал съм много животни от всякакъв вид. Чичо ми, Салманасар искаше да притежава двойка от всички най-странни видове. Той имаше значителна сбирка и отвсякъде се стичаха царе и князе да ѝ се възхищават. Веднъж един мореплавател каза на моя

владетел, че в далечните северни страни, където има вечна мъгла, водата е твърда и ледена, дъждът — бял, студен и на парцали, имало огромни лъвове, лапите на които завършвали с копита, а гривите им били черни и гъсти.

„Владетелят пожела да посвети такива животни на Ваал и да ги отглежда в храма на бога на върховните сили“. Тогава, моят баща предложи на брат си, императора, да поведе експедиция в тези убийствени страни. Аз горещо го помолих да ме вземе със себе си и той отстъпи, доволен да постави на изпитание смелостта ми. И така заминахме за Финикия с петдесет изпитани воители. В Тир цар Хирам, макар и изплашен от дръзкия ни проект, ни зае срещу много злато пет големи кораба с платна от собствената си прочута флота. Сформирахме екипажите с най-добрите моряци и натоварихме припаси за шест месеца.

Плавахме спокойно край бреговете на Египет, преминахме през Железни врата, тоест покрай гигантски скали. Нашите кораби следваха брега в посока запад, а после нагоре, на север. Пътуването беше ужасно сред жестокото, постоянно бурно море. Студът сковаваше всичко, а лъчите на слънцето изчезваха в гъстата мъгла, която е характерна за северните страни. След три месеца омразно плаване стигнахме до едно речно устие. На брега научихме от събраните в бедни селца моряци, че голямата им река се нарича Селде. Там открихме установили се за търговия група финикийци.

Те ни приеха с удоволствие и ние пуснахме котва при тях. После изградихме укрепление, за да се предпазваме от евентуални нападения на диваци, живеещи в тези пусти места. И след като си осигурихме тила, поехме нагоре по Селде...

Бреговете на реката бяха гористи и леденостудени. Дърветата — високи като храмове, а студът бе превърнал листата им в дълги бодли. Опитахме се да се сприятелим с тамошните племена, които не знаеха нищо за нашите умения и нашия разкош.

— Как изглеждат тези диваци? — попита Македа.

— Лицето и ръцете им са побелели от студ, косите им са като светло злато, а очите — сини като водата. Оскъдните им и зле скроени дрехи са от животински кожи. Колкото и да не разбираха, ние успяхме да им обясним, че по-нагоре в земите им има лъвове с копита. След това вървахме в течение на три непосилни дни, тъй като заповедите на

Салманасар бяха божи заповеди, и открихме сиво-бели зверове, големи колкото лъвовете. Главата им прилича на кучешка. Тези космати същества се движат клатейки се смешно, а уплашат ли се, бързо се покатерват по дърветата като маймуни. Един от нашите войни, приближил се непредпазливо до едно от тези животни, бе смазан само с един удар на лапата... Ние естествено решихме да заловим при удобен случай няколко от тези странни създания.

Като продължихме по брега на Селде, срещнахме гигантски газели и антилопи, грамадни като най-едрите коне, на главите с рога, извити на всички страни, като клони на мимоза. Баща ми пожела да нападна някое от тези животни и аз го направих с радост. Развързах лъка си на разстояние петдесет лакти от животното, но за моя изненада, стрелата ми се заплете в сложно сплетените му рога. Тогава заповядах на хората си да пуснат дружно смъртоносните стрели. С последни сили гигантската антилопа, набучена с всичките стрели ме наръга като бик...

Колкото и увлечена от разказа да бе Македа, тя заповяда да дадат питие на разказвача, разгорещил се от спомена. Асадарон опразни на един дъх чашата и продължи разказа си:

— Баща ми нямаше търпение сам да убие първия срещнат бивол-лъв. Влязохме още по-навътре в горите, за да открием някое от тези чудовища, които диваците наричат ур. Знаейки, че се приближаваме до скривалището му, построихме бойна наблюдателна кула. Робите едва я извлякоха в непроходимата гъста гора с дълбоки оврази и стръмни склонове, които трябваше да заобикаляме.

С двама измежду най-добрите ни войни баща ми и аз се затворихме в кулата, а останалите ловци скрихме в бойно каре, легнали на земята и покрити с щитове. След това диваците, които ни бяха водачи, подгониха към нас раздраженото, с пяна на уста, чудовище.

При тези думи разказвачът се втренчи в развълнуваното лице на царицата и продължи със загадъчна усмивка:

— Моментът беше патетичен. Пред нас дърветата се огъваха и падаха. Страхотен галоп разтърсваше земята. Някои от нашите бягаха с вой. Звярът налетя напред с твърдата си глава върху скривалището ни. От удара кулата се разтърси и едва не се събори. Баща ми неустрашимо пусна първата си стрела. Тя се хлъзва по гигантската

глава както хвърленото камъче подскача по водата. Последва заповед и всички стреляхме. Облак от стрели. Дивият звяр се сви на две, преди да се разяри. Баща ми, решен да победи, призова Ваал да му даде сила. Прицели се и хвърли копие. То се заби в хълбока на звяра, който се блъсна във вашата кула, а тя иззвънтя под ударите му като камбана. После той хукна към храсталаците, където го подгонихме с дъжд от остри стрели. Вече се стъмваше, но ние не се отказвахме от борбата. Накрая жертвата ни бе изтощена, кръвта ѝ се лееше, и тя се сгромоляса като убито куче.

На това място от разказа, облян в пот, Асадарон отново се обърна към Македа, като че ли очакваше тя да го поощри.

— Гош! Гош! — извика тя. — Продължавай, достойний Асадароне. Така пред нас ще оживее адът на тази страна, където си бил толкова храбър!

— Продължихме пътя си и прекосихме блатисти места — поде отново вавилонският княз. — Местните жители ни качиха на коне с много големи копита, с козина, рошава като на диво животно и с бавна, спокойна походка.

Видяхме диваци, обитаващи колиби, забучени на колове сред езерата. Жените им бяха високи и дебели, с прави бели коси като жирафски опашки, а очите им — воднисти. И те се увиваха с кожи и водеха животински живот, като не знаеха ни песни, ни танци, нито някое изкуство. Мъжете ловяха риба, пиеха едно кисело кафеникаво питие, от което разумът се замъглява и се полудява. Движейки се така по тези ужасни земи, чийто климат трябва да е божие наказание, успяхме да заловим два ура, пет катерещи се кучета и множество гигантски газели. Тогав баща ми сметна мисията ни за изпълнена и тръгнахме да се връщаме в лагера, без да подозираме какво ни чака. Попаднахме в засада. Бих се с всички сили срещу многобройните диваци, но не можах да спася баща си от един удар с каменна секира. Той падна, а в това време един дяволски човек, бял като мляко, се хвърли върху мен, сграбчи крака ми и го ухапа бясно. Щеше да ме нарани лошо, ако не му бях отсякъл ръката с вярната си сабя.

След това един финикиец, който говореше гърления варварски език на тези хора, успя да спазари мира срещу двадесет асирийски копия и двадесет щита, плюс палатките и завивките. Точно това целяха тези диваци.

— Какво изключително приключение, — възкликна Македа — Не спирай дотук, смели княже, не спестявай подробностите по завръщането ви!

— Качихме се на корабите, после спряхме на „острова със зелените ливади“, на два дни път на запад от страната на горите и блатата. Там напразно търсихме еднорогия кон, за който ни бяха говорили финикийците. Срегнахме само пирати, които ограбват мореплавателите, които са толкова заблудени, че навлизат в техните води. Само нашата могъща флота и умелите ни екипажи ги респектираха и уплашиха. Накрая се прибрахме, поне част от нас, живи и здрави във Вавилон. Императорът така се зарадва на уловените бикове-лъвове, че нареди на най-добрите скулптори да издялат образите им в големи каменни блокове. Така се получиха любимите му емблеми, символизиращи най-опасните завоевания в далечни страни. И до днес на тях се дивят нашите деца и внуци.

А пък аз, милостива царице, за благодарност бях назначен за губернатор на империята и получих провинция, съседна на твоята страна. И ако не се страхувах да намеря смъртта си в боя в тази ужасна страна, която обходих, то запазих завинаги страха от смъртоносния ѝ климат. Споменах, че студът там бе много голям. От него водата става твърда като скала и може да се върви без притеснение по езерата и реките. Тялото трепереше въпреки огъня, до който се опитвахме да се стоплим, и никоя кожена дреха не можеше да ни предпази от него. Впрочем петима измежду най-смелите ни воители умряха от лоша кашлица...

— Донесе ли този камък от вода, за който говориш? — запита Македа.

— О, Перло, не, защото той се превръща отново във вода веднага щом го вземеш в ръка.

Тогавата един надут факир, раздразнен от успеха на Асадарон, се обади и жлъчно подметна, че все пак е трябвало да се опита да донесе някой от тези камъни:

— Защото те явно са онези подмладяващи камъни, за които говорят нашите символи.

— Грешка — обори го Асадарон. — Тези камъни са непреносими. Ако не беше така, аз пръв щях да се върна в тези земи, където ги има, за да даря с тях вашата царица.

Факирът млъкна неодобрително, а асириецът добави:

— Наистина не можах да донеса такива камъни от вода, но затова пък можах да се снабдя с перли от северните страни. Те не се откриват като у нас в морските миди, а в пясъка на планините покрай сивия океан. Ето няколко. Цветът им е светлозлатен, като косите на диваците, които ги наричат кехлибар.

Посланикът на Вавилон подаде на царицата драгоценна огърлица от големи прозрачно златисти капки. Тя я разгледа с видимо любопитство, сякаш хипнотизирана от тази скъпоценност и от желанието да я притежава. После я върна с кадифен поглед, който принцът изтълкува погрешно. Всички присъстващи, предчувствайки, че ще последва размяна на думи, се вгледаха в участниците в странния дуел.

Асириецът постави обратно огърлицата на врата си и изрече към Македа нарочно двусмислени слова, чийто тънък смисъл изобщо не убегна на онази, която се бе заклела да остане девица.

— Ти искаш тези перли от мен, царице? Вчера аз те засипах с даровете на императора и с моите, като се оплаквах, че не са достойни за твоята красота. Аз бих искал вълнуващото ти тяло да блести с всички скъпоценности на света, бих се изложил на всички опасности, за да ги завоювам за теб чак в тайнствените и опасни морета, които обграждат света. Но чуй: жълтите перли на мъгливите северни страни ми бяха подарени от техен вълшебник през една черна нощ. Те носят щастие, но трябва да се подаряват само в средата на нощта, иначе техният блясък, блясъкът на този, който ги носи, може завинаги да угасне...

Притегляйки всяка дума Македа отговори с шеговития тон на капризно дете:

— Така ли принце? Ти си разбрал, че аз желая перлите като спомен от теб и твоите победи? Но ако в тях има магия, аз не бих могла да те лиша от тяхната закрила...

Разтревожен от насоката, която взе разговорът, първосвещеникът реши, че е добре да се намеси.

— Внимавайте, Пречиста Перло. Недейте среща нощно време принцове, които виждат във вас преди всичко жената, а не царицата!

Принцът бе благороден и не можеше да възроптае срещу религиозната власт на държава, на която бе гост. Той се поклони

дълбоко и си седна на мястото със стиснати пестници. Но не се ли развълнува Македа? Наистина бе красив и безстрашен този горд асириец, чийто подвизи бяха впечатлили не една царица, трима монарси, двадесет принцове и най-безстрашни воини.

Царицата на Симиена се прибра в палата си, смазана от умора и крайно изнервена от жестоката битка, която трябваше да води срещу любовта, която се зараждаше в нея като опасно цвете. Реши да проводи пратеник при Асадарон. Дръзкият посланик бе смаян, когато научи от пратеника, че ще го очакват в три часа през нощта в царските покои. Дали Македа не се опълчваше срещу волята на първосвещеника, верния пазител на нейната клетва? Дали любовта не бе по-силна от всички принципи и обещания?

Асадарон се замисли за поразяващата буря, която се надигаше в него и го караше да срази всичко, за да притежава желаната вещ — бурята, която изгаряше сетивата му и скоро щеше да превърне спокойно течащата кръв в огнен поток.

ЛЮБОВТА

*Другите думи са само наслада, въздишки,
детски брътвеж, или песен на птички...*

Впрегнал най-хубавата си колесница, влюбеният летеше към палата, чиито врати се отвориха безшумно. На първия портал страж го поведе из лабиринт от колони и тераси. Нощта носеше ароматно опиянение, тъмносиньото небе бе обсипано със звезди. Във въздуха още трептяха приглушени нотки от сладната музика, която се лееше в кръчмите.

Младият княз бе колкото захласнат, толкова и уплашен. Тя е там. Ще я види. Ще я прегърне и може би ще обладае това прекрасно тяло, желано като сочен, слънчев плод.

Войникът спря, хвана го за ръка. Силният аромат на мимози, туберози и глицинии ставаше все по-дразнещ. Някъде високо в тъмнината се открояваше светлина. Стражът му каза:

— Царицата е там.

Асадарон погледна нагоре. Един силует бе облакът на перилото на терасата пред царските покои. Отначало неподвижна тази неясна форма се раздвижи, повдигна ръка и посочи стълбището. Постепенно сянката стана по-ясна. Когато видя пред себе си офицер с оръжие и каска, Асадарон неволно направи жест на недоверие.

— Къде е царицата? — попита задъхано той.

— Асадарон, не ме ли позна? — отговори непознатият.

Отначало племенникът на Салманасар не разбра. След малко му стана ясно: пред него стоеше девойката царица, слабичка, стройна и елегантна, облечена като офицер.

— Целувам праха на твоите нозе, о, Перло, — мълвеше принцът. Но защо това бойно облекло за любовна нощ? За какво ти е копието? Сърцето ми и без това е вече прободено от твоите нежни очи.

— Изправи се, Асадарон, и недей се заблуждава. Нужно ли е да ти припомням, че моята девственост не ти принадлежи. Аз трябва да

остана девица, но искам да бъда обичана от теб. Твоята страстна любов ме очарова. Искам да ме обичаш, както би обичал някой мъж. Заклевам те да забравиш, че съм жена.

Тези думи бяха казани така, че принцът, коленичил в краката на своя идол тутакси се изправи стъписан. Вгледа се в чистото, засенчено от каската лице и срещна остър, пряк поглед.

Княз Асадарон не знаеше какво да отговори. В главата му като рой звезди нахлуха предположения. Опита се да разбере и в същото време се боеше да разбере.

Ето я идеалната жена. Ноцта е опияняваща с блещукащите светлинки и сладната атмосфера наоколо. Възможно ли е тя да е безчувствена? Вероятно с коварни намеци са ѝ втълпили, че ако я любят като мъж, би могла да има безброй ласки и удоволствия и пак да удържи неотменимата си клетва.

Тези удоволствия Асадарон ги познаваше. Научил ги бе с младежи на неговата възраст и с леки момичета в известните домове в Тива и Вавилон, а дори и у благородници. А нали и Македа е живяла в Тива, в развратната атмосфера на голямата египетска столица?

Какво от това? Толкова страстно обича той царицата, че ще я люби както тя желае. Като любовница, когато тя благоволи, а и като войник, стига да ѝ харесва.

— О, Македа, обожаема, нека бъде както ти искаш. Ще се подчиня на твоя каприз. Някога, знаеш ли, аз любих така един мой млад приятел като брат, когато строгият ред в далечните военни експедиции не разрешаваше придружителки. Тогавашният ми приятел беше нежен и дребничък като тебе. И милувките ми бяха такива.

Почти изпявайки тези слова, Асадарон се канеше да обхване с ръце любимото тяло. Думите му вълнуваха и възбуждаха царицата, но тя не разбра покваряващия им смисъл. Ужасно недоразумение застана между тях, засилено от възбудата на сетивата, от съучастничеството на ароматната нощ, гукането на притихналите гълъби в парка. Парещите устни на младия княз пътуваха нагоре по ръката ѝ, докосвайки я като облак пеперуди. И все пак, въпреки сладките вълни от нежния допир, Македа изведнъж се освободи от него.

— Вземи от врата ми кехлибарената огърлица, тя е твоя — каза Асадарон. — Аз съм в нозете ти, о любима, но пръстите ти ще докоснат главата ми, лицето ми, челото ми...

В мига, когато царицата сне накита от него, той въздъхна разтопен от нежност и обхвана с ръце тръпнещите ѝ бедра. С твърди мускули и копринена кожа под войнишката туника бедрата ѝ сякаш приемат целувката на трескавите му устни, които лаят нагоре, все по-нагоре.

Македа отново се отдръпна рязко. Асадарон, който се бе изправил, взе колието от ръцете ѝ, за да го сложи на шията ѝ, и опитно обсипа с горещи целувки шията и ушите ѝ. Тъй много и така хубаво, че този път накара младата жена да се разбунтува. Тя го отблъсна и постави уплашено ръце върху възбудената си плът, която тъй божествено бе успокоил с целувки. Князът вече нищо не разбира. В него се надига гняв. Той е свикнал на по-лесни победи и гордостта на пола замайва главата му по-бързо от сигару, най-ферментиралото питие на страната му.

— Полудял ли си? — прошепва наивната царица като насън. — Толкова ли ги е трудно да разбереш, че не мога да понеса твоите милувки, които за мен са по-опасни от отрова? Нали те помолих да ме обичаш като брат?

Асадарон вече не знае какво да мисли. Дали пък духом Македа е също толкова девствена, колкото и тялом? Или е като онези млади жени, които споделят леглото на хомосексуалисти, за да задоволят страстите си, но да запазят девствеността си за бъдещите си наивни съпрузи?

Както и да е. Пленник на волята ѝ, той е готов да изпълни и ролята на опитен любовник, и тази на платонично влюбен.

Неочаквано всяко съмнение изчезва. Самата невинност на лицето ѝ показва абсолютната чистота на намеренията ѝ. Не, тя не е като момичетата от оргиите в Тива. Укротеният лъв се отпуска на гърдите на офицера, шептейки нежни, ароматни слова. Потрепването на обожаваното тяло е вече божествена награда. Аромат на разпъпили цветя лъха от сърцата им. Обгръща ги атлазена и безтегловна тишина.

Македа обхваща с ръце главата на любимия, който плаче, че се е усъмнил в стоманения ѝ дух. Любовната магия просълзява и нея. Дватама влюбени тръгват бавно по терасата, наведени един към друг. Говорят си за наивни неща, като всички влюбени. Какво си казват? Обичам те, Македа, обичам те, Асадарон. Другите думи са само наслада, въздишки, детски брътвеж или песен на птички...

* * *

Там, където една от алеите на парка завива, влюбените спират за по-дълго под манговите дървета, надвиснали с ароматни плодове. Неочаквано асириецът долавя нечие шушукане. Какви са тези гласове? Може би са пазачите? Асадарон посяга към оръжието си, но Македа задържа ръката му. Защо? Миг след това, той разбира. В края на алеята, седнали на пейката, главният равин и омразният Амрам ги дебнат и се подхилват.

Асадарон почервенява от гняв. Войнът надвива над любовника. Било е капан, машинация. На тези хора им е наредено от царицата, а тя се прави на влюбена, за да се сдобие с кехлибара, носещ щастие, когато е подарен през нощта.

Та тя не го ли обича? Никога ли не го е обичала? Нито е наивна, нито е развратна, а е просто жена. А той, Асадарон, вероятният наследник на Вавилонското и на Асирийското царство се оказва измамен от една илюзия, оплетен като юноша в мрежите на куртизанка! Разярено излива тези си мисли пред слисаната царица, като я раздрусва и нагрубява. А тя е толкова обърквана, че се оставя да я обиждат като робиня.

Щом е така, повече няма да я вижда. Ще си замине. Оставя ѝ проклетото огърлие, нека да ѝ гори на шията като угризение. Преди това обаче той ще накаже онези, които са склонили да извършат тази безсрамна постъпка. Ето, изважда сабята си и хуква към пазителите на царската добродетел...

От тях няма вече и следа. На мястото им са наредени две дузини щитове и копия. Асадарон изсипва куп ругатни. Гневът му е ужасен. За миг помисля да сложи край на дните си пред тези мъже, за да докаже храбростта си. Но той е посланик на Салманасар. Поведението му като гост трябва да е безупречно. Ще се прибере във Вавилон и ще обяви война на Симиена, за да измие позора, който го шиба като камшик.

И хуква. Търси колесницата си, губи се из лабиринта от галерии. С мъка открива главния портал. Вратите се отварят. Струва му се, че чува зад гърба си насмешките и подигравките на пазачите. Шиба докрай конете. Чувства нужда от въздух, от пространства носейки се

като стрела в нощта. Обикаля града няколко пъти и търси успокоение за напрегнатите си нерви.

Пречистата Перла вече се е прибрала в покоите си, хвърлила се е на леглото и отчаяно риде, че асириецът не е разбрал как тя се е заобиколила от пазачи по-сигурни от самата нея, за да ѝ попречат да се поддаде на плътските желаня. Не е почувствал колко голяма е любовта ѝ, след като е измислила такива препятствия срещу нощните опасности от усамотяването им в ухайната градина.

За втори път сладката Македа риде заради нещастна любов. След огорчението идва ред на още по-остра болка, прибавя се и ревност. Тя си представя жените от своя народ, които обичат и са обичани свободно и се отдават напълно. Спомня си сладострастията, на които са я учили в Тива, игрите на дружките ѝ. Как изпадаха в екстаз. Как очите им се разширяваха, какви звуци издаваха, обладавани по толкова начини от вещи любовници. Значи всичко това ѝ е забранено?

Целувките, милувките, пълното покорство, фантазиите и насладите на плътската любов? И по чия воля? По волята на няколко души, издигнали абсурдни правила, които тя не желае повече да спазва! С какво право правят безплоден устремът на бушуващите в нея чувства.

Македа мечтае за безумни бунтове, за опустошение и подпалване на палата и на самия Аксум, за счупена корона, за безпощадна война, за смъртта на Асадарон. Или пък си представя как се хвърля в краката му и го моли като последна робиня.

Дълго време тя се бори така с бурните инстинкти на рано прекършената си младост.

След това я обзе безумна мисъл, първо я отхвърли, но после тя се загнезди в главата и тъй силна, че заповяда да оседлаят коня ѝ и никой да не я следва.

В галоп напусна заспалия дворец и се впусна по пътищата. Усмиваше се на жестоката си идея. Отсега нататък тя щеше да обяви война на мъжете, които я бяха накарали да приеме това душевно и физическо осакатяване. Щеше да накаже унижението с унижение. Гордият Асадарон трябваше пръв да коленичи пред нея, да поиска прошка и милост, иначе трябваше да загине от собствената ѝ ръка.

Македа препускаше, сляла се с ритъма на любимата кобила, и стискаше с трескави пръсти кехлибарената огърлица...

МАКЕДА В БИТКА С ЛЮБОВТА

*От игото ще освободя жената против нея
самата. По волята на Иехова, пророк Ангебо
избра мен за женски месия...*

Асадарон, прибрал се в лагера си, се бе усамотил, като поиска да пазят тишина и спокойствие. Но гневът, който бушуваше в него, не му даваше мира. Отново тръгна към града и на капитаните, едва осмелили се да запитат за причината на неспокойствието му, отговори грубо, че животът му не е в опасност и не желае ескорт.

Въпреки двата дни празненства градът все още не бе напълно пиян от радост. Ето защо асириецът се присъедини към група благородни египтяни, които пиеха и караха куртизанки и гримирани младежи, облечени като момичета, да танцуват по естрадите и кръчмите.

Цялата сцена, разиграла се в градините на двореца, премина пред очите на страдащия принц. Той единствен не си избра партньорка сред разголените проститутки, поради което стана прицел на подигравки от страна на приятелите си:

— Ето го победителя на газелите-кобили и на лъвовете-бикове! Да не би да се страхува от красивата гъркиня Ксанто, която май вече го е zalюбила и танцува само за него?

Предизвикан по този начин Асадарон сграбчва въпросната Ксанто, която се превива от смях, и я води към ухайната стая. Тя е готова да му отдаде гъвкавото си като змия тяло. Но князът желае единствено да излее върху нея парещата си обида.

Държи се грубо с момичето, а то продължава да се смее, защото не разбира езика му. Мисли го за пиян. С разстроено си лице и раздърпани дрехи той ѝ се струва много забавен. Тогава войнът наранява нежната ѝ бледа и ароматна плът, бие я и ѝ удря плесници, от които накитите ѝ звънтят, дере и хапе така, че момичето припада от болка и ужас...

Нейните викове вдигнаха тревога, навлязоха разсъблечени хора. Опасността накара буйстващия чужденец да изтрезнее.

— Скарахме се — обясни той спокойно, — но аз ще заплатя богато.

Разпръсна много злато и си тръгна.

— Той дори не ме пожела — изхлипа, обляна в сълзи Ксанто. — Как би могло да й мине през ума, че през целия този час върху клетото й телце чужденецът си бе отмъщавал и на Македа и на всички жени по света?

* * *

Изнурена, но пълна с решимост, Македа пристигна в лагера на Асадарон на зазоряване. Посланикът на Салманасар го бе устроил на час галоп с кон от Аксум, но царицата изтощи кобилата си, докато го открие.

Съобщиха на княза, че някакъв офицер желае да говори тайно с него. Асадарон отпрати постовия, но той се завърна веднага:

— О, Асадароне, офицерът каза, че ти си го обидил и е дошъл с оръжие да получи удовлетворение за обидата.

Предизвикателство от такъв род никога не бе оставяло невъзмутим един асирийски войн. Племенникът на Салманасар грабна шлема и оръжието си и се втурна от шатрата си да срещне офицера от Симиена. Скрила в сянката лицето си, за да не бъде разпозната, Македа преправи и гласа си:

— Сабя или копие? Избирай оръжието си, Асадароне, защитавай се!

— Избирам сабя, чужденецо, но тъй като не те познавам, искам да ми се покажеш...

Македа слезе от коня и тутакси го нападна. Стреснат, Асадарон отби удара. Този непознат войн, изглежда, много добре владее оръжието. Князът отстъпи няколко крачки, за да се отбранява по-добре. Отблъсва притичалите негови хора и напрегна всичките си сили в очакване на следващата атака.

Преди да накаже безразсъдния непознат, князът искаше да види лицето му без маска. С умело и бързо движение отметна щита на

Македа. Тогава откри суровото лице на царицата.

Асадарон изревава като ранено животно:

— Македа!

Но безмълвна и пренебрежителна царицата поднови атаката. Асадарон не нападна, а само несръчно отблъсна ударите. Като видя това верният му капитан Набунасар реши да се намеси. С вдигната сабя той се провикна:

— Спрете дуела, княже! Нашият закон го забранява. Би било вечен срам за един член на императорското семейство да мери сили с жена!

Смазан, князът прие уместната намеса на своя капитан. Но разгневената Македа не я приемаше:

— Аз защитавам честта си, опръскана с кал от този мъж, и затова ще се бия като мъж.

Със спокоен и решителен тон капитанът започна да преговаря:

— При асирийците никой воин няма да кръстоса оръжие с жена, о, царице! Поръчайте си защитник, който да се бие за вас: такъв е законът!

— В моето царство — отговори Македа, — жените сами се защитават и нямат нужда от никого, за да налага уважението, което им се полага!

— В този лагер, царице, важат асирийските закони — отвърна капитанът. — Молим ви да ги зачитате, както ние зачитаме вашите...

Какво значение имаха за нея обичаите, традициите, правилниците, възприети от монарсите. Пред нея бе нейният любим и двамата представляваха влюбена двойка, разделена от вечното недоразумение на любовта.

Без да си дава сметка за опасността, обхваната само от собственото си безразсъдство, тя се хвърли върху него неочаквано, после върху капитана. Но верни на благородните принципи, асирийците само се отбраняваха, без да отвръщат на удара. Безкрайната битка изтощи царицата и я изнерви докрай.

Изведнъж тя се сети за една египетска хитрост. Трябваше противникът да се бутне лекичко и да се спъне, после, докато е паднал, да се завърже бързо. Пасивната отбрана на Асадарон и капитана улесни нещата. С един жест те се озоваха в краката ѝ, безпомощни, пребледнели от срам, болка и гняв.

Един асирийски воин никога не моли за милост. В гнева си Асадарон предпочиташе смъртта пред унижението. Помисли си, че би било сладко да умре от нейната царска ръка.

— Не искам да умреш — каза тогава Македа с треперещ глас. — Искам да оттеглиш тежката обида, която ме обгаря.

Князът ѝ отговори с насмешка:

— Щом искаш, ще дам обяснение, но не знаеш ли, че пленникът няма право да говори. Аз мога да говоря, царице, само като свободен човек, над когото няма никакъв натиск. И ако моите обяснения са недостатъчни за теб, ти ще останеш господар на съдбата ми.

Тутакси двамата воини бяха освободени и след подаден знак от княза капитанът се отдалечи. Застанал срещу владетелката, Асадарон беше решен да ѝ разкаже каква страшна борба водеше душата му, завладяна от смелостта и дързостта на божествената жена воин. Отново повтори колко я обичал и как се надявал предната вечер, когато е препускал към заспалия дворец, колко се е изненадал от дегизировката ѝ. Събра кураж да ѝ изповяда, че е разбрал погрешно нейното желание за дружба, като израз на перверзно желание. Призна колко бил огорчен и разгневен, като видял, че нежността между тях се наблюдава. Не скри какво си е мислил за нея и не ѝ спести описанието на болката и на часа, прекаран с Ксанто в кръчмата за танци. В разказа за трепетите на сърцето си князът вложи същата жар, с която бе разказвал подвизите си.

Възмущението на Македа постепенно стихна. Как би могла да се дразни от искреността му. Значи той я бе мислил толкова долна, колкото и най-долната проститутка от улиците на Вавилон! Някоя от тези, разиграващи комедията на страстта, радостта или болката само за няколко златни шекела? Значи нищо не бе разбрал... Македа свали от шията си кехлибарената огърлица и тъжно му я върна, впила насълзени очи в неговите. Безкрайната ѝ умора бе не по-малка от срива на моралните ѝ сили. Цялата ѝ енергия я напусна. Имаше чувството, че ще припадне. И тогава падна в обятията на слисания си пленник, като промълви:

— Асадарон, Асадарон, какво си си помислил за Македа?

Князът вдигна шум със заповедите и виковете си. В ръцете си държеше изгубилата свая, притисната до гърдите му царица. Като я

гледаше, огъналата се като тръстика, тънка като сабя и тъй кристалночиста, той осъзна огромната си грешка и го хвана яд.

Най-внимателно я отнесе в княжеската палатка. Един лечител простря сухите си ръце над нея и произнасяйки няколко кабалистични и заклинателни слова, ѝ даде да вдъхне от една стомничка. Македа дойде на себе си.

Разпознавайки Асадарон, тя се хвърли в обятията му. Изтощена, го помоли да отпъди лечителя. Когато най-сетне останаха сами, тя на свой ред му разказа за своите мечти и желаня и призна, че съжалева за клетвата си за девственост.

Жестокото недоразумение приключи с най-сладки целувки. Дълго останаха прегърнати. Тя отново поиска от него братска любов. Сега той прие платоничната любов, страстта бе опустошила сърцето му. Но Македа не трябваше да има друг брат освен него. Ревността, която раздираше сърцето му, не търпеше царицата да има други приятелства. Тя го погали и му обеща всичко, което пожелае. Беше щастлива. Душата ѝ на любяща жена се отвори като цвете. Асадарон раздели кехлибарените зърна на огърлицата, които ги бяха събирали, разделяли и отново сдобрили. Говореше ѝ тихичко и вълнуващият му глас наистина отразяваше преливащия от сърцето му екстаз.

— Колко е хубава нашата любов, о, Перло, колко е хубава! Нали си виждала как вярващите падат на колене пред образа на своя бог? По същия начин Асадарон се простря пред божествения ореол на Македа. Дево Македа, духовна дъщеря на всемогъщия Ваал, пред когото моят народ се прекланя, символ на чистотата, благоволи да благословиш с божествената си ръка твоя пръв благоверен...

Князът беше взел дясната ръка на царицата и я бе поставил на челото си.

— Чуй ме, мой идоле, — продължи влюбеният. — Моята любов ме пренася в огромния палат на Ваал, изграден от блокове златен мрамор, украсен с копринени килими и цветя, ухаещ на небесни аромати. В това божествено царство, обширно като земята, нашите души, намерили убежище след смъртта на тялото, най-последно получават награда за доброто, което сме правили през живота си. На прага на небесния дворец се вдига винаги едно кичесто лаврово дърво, листата на което никнат веднага, щом ги откъснат. Когато душата ни се появи пред това дърво, нашият ангел пазител ни дава по едно лаврово листо

за всяка добра постъпка тук долу. Горко на този, който не получи поне едно листо, защото една тайнствена сила го хвърля в горящата пропаст. И обратно, блажен е този, който има голям брой лаврови листа, защото ще познае всички блаженства. Македа! О, Македа! Искам благодарение на теб да позная един ден опияняващото блаженство в палата на Ваал. Заради теб ще запазя целомъдрие и благодарение на теб, богиньо моя, душите ни ще останат прегърнати завинаги.

Вече никаква нечиста мисъл не преминаваше през успокоената му глава. А той държеше Македа като крехко цвете в собственото си пурпурно легло. Можеше да я задържи, да я затвори, знаеше, че не може да се съпротивлява. Допрял неспокойно чело на гърдата на любимата, той чувстваше как ритмично се повдигат моминските гърди. Те бяха онези чудни плодове, тези опияняващи кълба, които Ваал хармонично бе създал за взаимното привличане на половете и ги бе напълнил със сока на любовта, с който да се храни новороденото...

Докато любимият ѝ размишляваше така, в обятията му Македа имаше по-земни блянове. Мечтаеше за неговото тяло. Любовта я заливаше като порой и вливаше в крайниците ѝ сладост, която я смущаваше. Сложила ръка на главата на Асадарон, тя галеше замисленото му чело, тила му. Докосването до него я разтопяваше. Отпусна се за дълга целувка, от която цялата затрепери като лист.

Този път Асадарон се отдръпна рязко.

— Защо ставаш? Мислиш, че тази целувка е моето поражение? Не, не скъпи, любими мой. Остави Македа да върви към съдбата си. Иехова я е избрал сред жените да изпълни една мисия. Не я отклонявай. Победата е в края на дългия път, който трябва да измина, за да освободя жените от робството, в което мъжете ги държат.

— Не, Македа, не е така. Нали аз съм коленичил пред теб?

— Ние сме равни с мъжете само в кратките мигове на любовта, красивий ми боецо — отговори Пречистата перла. — Трябва никога вече да не бъдем подчинени съпруги. Аз ще освободя жените от игото на самите тях, защото аз съм женският месия, определен от пророка Ангебо по волята на Иехова.

Говорейки така клетвата я пазеше, а вярата ѝ я правеше фанатичка. Болката, че сред всички жени Иехова е пожертвал именно нея, я караше да се чувства мъченица. Обхвана я някакво мистично безумие. И тя и Асадарон се намираха все още под въздействието на

тази възторженост, когато оглушителните викове на пазачите ги върнаха към жестоката действителност.

Отдавна се бе зазорило. Началникът на стражата на двореца, разтревожен от отсъствието на царицата, бе изпратил тридесет ездачи по петите ѝ...

Македа се качи на коня и поздрави Асадарон с видимо безразличие.

На първия завой царицата спря хората си и им обясни накратко измисления претекст за дуела си с асирийския принц. След това ги закле да запазят в тайна и дуела, и мястото, където я бяха намерили. Заплаши ги, че всички ще умрат само ако някой издаде нещо.

Войните, предани тялом и духом на своята царица, се заклеха да мълчат. Успокоена, Македа се прибра в галоп в палатите си. Прекарала бе изтощителна нощ. Болеше я цялото тяло, нервите ѝ бяха като отпуснати струни, а умът ѝ витаеше някъде. Отпусна се в благовонната вана и се остави на прислужничките си да масажират с балсами настръхналата ѝ кожа. Споменът за милувките на Асадарон отново изплува и я натъжи, но тъгата ѝ премина при мисълта, че обича и е обичана.

Асадарон пък продължи да страда. Любовното чувство течеше в трескавото му тяло и той ридаеше, че не може да го задоволи. Сега вече беше напълно наясно с фанатичната безкомпромисност на платоничната си любовница. Щеше ли да успее някога да я покори? Несъмнено е по-трудно, отколкото да овладее собствената си кръв.

ПРИЗНАНИЕТО НА ТАНАГАРИ

Този ден е лош за вас, княже, начало е на дълги страдания.

В тъмната шатра, върху ложето си от обработени кожи и под пурпурната завивка, Асадарон напразно търсеше покой. Заповядал бе да пазят абсолютна тишина.

Заспа за малко, и то, за да сънува мъчителни сънища. Мисълта му, в плен на Македа, летеше към ослепителната любов, но не му се удаваше да прогони сенките, които бродеха около него като подли кучета.

Възможните последствия от тази любов му всяваха страх. На следващия ден завършваха празненствата по коронацията. Целият кортеж от царе, князе и посланици щеше да се понесе с пъстрия си блясък обратно по горещите пътища. И тогава какво? Той щеше ли да остане в Аксум!? Какъв претекст да съобщи по пратеници — кой ли не би се радвал на привилегията да отиде до Вавилон да даде обяснения на Салманасар за продължаването на престоя му?

Едва отворил очи, князът се замисли как да реши този проблем. Пред погледа му изникна образът на Македа. Лъчезарното лице отпъди страха от опасностите, макар да не намаляваше безпокойството от любовната страст. С острата като меч непоколебимост на душата си той за миг и не помисли да се откаже от клетвата за целомъдрие, но в същото време си даваше сметка за смешното си положение. Представяше си как остава в Аксум в напразно очакване, как потиска нетърпението и желанието си, избягва всякаква възбуда на сетивата, всякакви видения на плътта и води аскетичен живот. Представи си как ще се подиграват с него и владетелят, и дворът във Вавилон, като не участва в оргиите, които са част от удоволствията на царедворците. Верността към клетвата щеше да го остави и без потомък, който да управлява след него провинцията, а по-късно и царството. Струваше ли си за любовта на Македа да си пожертва плътта? Тя, посвещавайки

се на народа си, а той на клетвата си?... Сюблимният отказ щеше ли да бъде някога възнаграден?

Само за миг асириецът отново бе обхванат от мъчителната мисъл, че Македа може да е интригантка и развратница. Веднага обаче гневно отпъди недостойната мисъл, укорявайки душата си, че се клатушка като ладия в открито море.

Обхванал чело с фините си ръце, Асадарон беше изцяло потънал в тези мисли, когато при него влезе обичайният му ясновидец.

Теглат се поклони ниско пред господаря си. След това, както всяка сутрин при ставането на царствения войн, той напръска пода с вода, примесена със сложни съставки за изпъждане на нощните духове. После невъзмутимо запали благовонни масла в един съд, поставен върху триножник. Сред ароматните есенции горяха и парченца от свещените бикове, принесени в жертва в храма на Ваал. Гадателят коленичи пред виещите се пушеци и синкави пламъци, чиято игра трябваше да очертае пред погледа му един друг свят — събитията, които щеше да донесе денят.

Още от детството си Асадарон бе свикнал с напяванията на маговете. Те черпят своя престиж и опит в тайнствеността. В този ден обаче личният му гадател прояви известно вълнение. Като че ли се безпокоеше от по-тъмни, по-високи извивки на пушека, чиито променливи сенки следеше във въздуха. Подканен да се произнесе, гадателят обясни:

— Този ден е лош за теб, княже. Начало е на дълги страдания. Никога досега, откакто разпитвам за теб тайнствените пушеци, не съм виждал по-страшно съдбата да напада твоята звезда... Тялото е здраво, но не знам защо духът е ранен и разкъсан.

Асадарон направи знак, че му е безразлично. Магът поде:

— Дай ми капка кръв от средата на тялото и още една оттам, където започва гръбначният стълб. Ще смеся тази кръв с косъм от средата на главата ти и още тази вечер мога да ти кажа откъде иде злото.

И понеже Асадарон се направи, че не е разбрал, Теглат се изправи:

— О княже, последвай съвета на най-мъдрия от верните ти люде и бъди спокоен, много спокоен. Не яж месо от тукашни животни. Отдалечи се от тукашните жители, дъхът им е отровен.

— Знам какво ще ми кажеш, още преди да те чуя — отвърна Асадарон в лошо настроение. — Знам какви заключения правиш от това, че съм влюбен в Македа и се опитваш да ме убедиш, че духовете са враждебно настроени към мен. Разбрах. Върви си.

Гадателят беше свикнал с гневните настроения на княза.

— Запази спокойствие, господарю, и ще победиш. Аз видях това, което твоите очи още не виждат. Царицата носи колие с амулет, чието влияние може да бъде пагубно за тебе. Аз познавам тези талисмани. Те излъчват опасни сили. Изготвени са от халдейския маг на царицата, който заляня от много работа по тях. Пази се от него. Вчера той ме заговори. Нашите гледища бяха различни и ние поспорихме. Той знае как да убие и най-силното желание у всеки човек чрез излъчванията на самия предмет на желанието му. Разбери: той лекува пияница, като влага в адския амулет воня от развалена напитка. За да превърне любовта в омраза, за него е достатъчно да вкара в амулета разложена частица от тялото на жертвата. Заклучавам, че царица Македа носи на себе си, за да защитава целомъдрието си, разложени и вонящи частици от един или няколко фалоса.

Асадарон не можа да скрие изненадата си. Безразличието му се стопи от точността на кабалистичната наука, а съвпадението на фактите го разочарова.

— О, княже — продължи гордо Теглат, наметнат с пъстрата си мантия с йероглифни орнаменти, — трябва да знаеш, че не се страхувам от този халдейски предсказвач.

— Мислиш ли, че наистина можеш да победиш неговите еликсири?

— Нашите духове вечно ще бъдат по-силни — нравоучително и с гримаса се произнесе мъдрецът. — Призовани от мен, те непременно ще повлияят на астралното тяло на царицата, като същевременно ще те закрилят.

Асадарон махна гневно с ръка.

— Магьоснико, забранявам ти всякакви тайнствени операции срещу царицата Македа. Тя е под моя закрила.

Теглат се поклонил до земята.

— Подчинявам се на твоите велики заповеди, княже Асадарон. Безкрайна е мъдростта ти. Но моля те, приеми съвета на този, който ти

е предан: ако някоя тукашна жена иска да ти се отдаде, внимавай! Не ѝ се доверявай! За останалото, нека Ваал да благослови деня ти.

Магът излезе, а влезе масажиста. След като изми и изкъпа господаря си, той освободи напрежението в мускулите и плътта му с ръце, потопени в благовонни масла.

След това слугите мълчаливо го облякоха в пурпурен цвят: памучен панталон, прилепнал до краката, и копринена туника над коленете, кожени гамаши с позлата и колан от змийска тока във форма на бикови рога.

Преди да си покаже на дневна светлина, Асадарон изслуша пението на двама свещенослужещи. Той коленичи и допря чело о големия благословен камък от храма на Ваал, набожно донесен от група свещеници от Вавилон в Аксум, обвит в свещени платове. Когато пението свърши, тежките врати на шатрата му се отвориха и навлязлата на вълни светлина го зашемети. Светлината и свежото утро ободриха смутения му от думите на гадателя дух.

Тогава асириецът се запъти към адераха — мястото, определено за хранене на войните. Там закуси, излегнал се на диван, заедно с капитаните и другите благородници от свитата си. Дори и при военна кампания протоколът се спазваше. Приклекналите роби му сервираха на ниска тръстикова масичка. Той едва хапна от печените в зехтин банани и фурми, отпивайки няколко глътки студено скъпо вино, което се извличаше всеки ден много трудно от върховете на финиковите палми.

Асирийските офицери бяха в течение на авантюрата, при която Перлата бе победена от техния княз. Бяха горди, но и обезпокоени. За любовните истории на господаря не трябваше да се говори. Асадарон можеше да накаже със смърт всеки, който освен Теглат и свещениците, направи дори и намек за неговите вълнения.

След началниците за храна се събраха обикновените войни. Шатрата, която служеше за трапезария, събираше хиляда души и войниците се хранеха пред очите на офицерите. Всички се зарадваха, че щяха да имат ден само за почивка, лъскане на оръжието и разтриване на конете.

След изобилния обяд Асадарон се прибра в покоите си и почувства скука. Предходните дни бяха богати на изключителни събития и спокойствието бързо му дотегна. За забавление накара

любимия си лъв да му подскача, а козелът да се побори, но скоро и това му омръзна. Обикновено, когато нямаше занимания и душата му бе спокойна, той свиреше на мазинко^[1] и потъваше в приятно носталгично настроение. Този път това не му се удаде. Партията на „слепи коне“^[2] с най-добрия му приятел Набунасар, командир на частта с колесниците, изобщо не му достави удоволствие. Нямаше шанс и беше разсеян.

Точно когато князът се приготви да намери някакво по-силно преживяване, за да запълни дългия ден, се разнесоха ясните звуци на тръбачите, които възвестиха, че виден гост се е спрял пред стражата. С разтуптяно сърце князът застана на вратата на шатрата си. С по-голяма точност от гадателя Теглат сърцето му подсказваше, че идва вест от Македа.

Чу как гостът се представи:

— Кажете на господаря си, че ковчежникът на царицата благородният Леви, желае да говори с него по заповед на Пречистата.

Ковчежникът слезе от коня си, следван от личния си телохранител. Зад него прислужници влачеха тежка носилка, обвита с плат. Когато въведоха знатния пратеник в пищната шатра. Асадарон го чакаше, съгласно протокола, излегнат на дивана.

Леви се поклони до земята, но Асадарон му прави знак да се изправи. Сам той се приведе върху ложето си, за да прояви уважението си към пратеника на царицата. Почти не чу словото на стария човек, чийто високи функции свидетелстваха, че Македа не е могла да намери по високопоставен пратеник, за да му предаде любовния си дар.

Снетото покривало разкри колесница за надбягване от абаносово дърво с най-ценна изработка. Дъното на колесницата представляваше много стегната плетеница с ремъци от биволска кожа, която действаше като пружина, Асадарон бе прехласнат от тази внушителна и едновременно лека колесница.

— Кажете на Перлата, благородни ковчежничко, че не съм виждал подобно чудо във Вавилон.

— Перлата ми поръча да ви кажа — отговори знатният пратеник с двусмислена усмивка, — че „колесницата е невидима в черната нощ, тъй като е изработена от абаносовите дървета на една толкова гореща страна“.

Разбрал иносказанието, Асадарон също се усмихна и се изненада от един още по-неочакван подарък: два папагала „Танагари“ в яркосиво, зелено и синьо. Единият беше мъничък, другият — едър. Главите им бяха покрити с шапчици от червена кожа. Слугите ги държаха в клетка.

Леви обясни:

— Това са две прекрасни говорещи птички. Голямата ще повтаря пред вас, княже, най-ценните думи, на които царицата ще благоволи да я научи, за да ви ги казва. Малкото танагари ще научи от вас други думи, които то ще повтаря на моята господарка. Това е желанието на Македа.

По негов знак прислужникът свали шапчето от главичката на едрата птица. Тя огледа присъстващите, наведе се и изкряска ясно: „На, на, фикери Арон“ (Ела, ела, любов моя Асадарон).

Князът беше захласнат, очарован от това нежно послание. Какъв хубав символ, какво деликатно внимание към него. — Докато той се е отдавал на черни мисли, тя търпеливо е учила птичката на чистите възгласи на сърцето си! И понеже Асадарон трябваше също да научи малкото танагари да казва подобни неща, ковчежникът му посочи как трябва да запечати в птичата памет звуците, съставлящи думи.

Асириецът разбра желанието на Македа да го оплете в мрежите на любовта си, с надежда да го задържи в Аксум по този наивен начин, и напълно изгуби волята си. Веднага щом царският пратеник си тръгна Асадарон започна да повтаря на своя папагал също тъй сладки думи като тези, които пееше нейният папагал: „На, на, фикери Македа“ (Ела, ела, моя любов Македа).

Царицата нареди да ѝ доведат знатния Леви. Щастлива бе от разказа за това как любимият бе приел подаръците ѝ. Предната вечер обаче трябваше да прояви пълно безразличие пред чичо си, главния равин, докато му обясняваше, че с пищните си подаръци искала да не остане по-назад по разкош от Асадарон. Старейшините мълчаливо бяха приели обяснението, макар че бяха известени за нощното бягство на царицата и разтревожени от вълненията на плътта ѝ.

Вече бяха решени да попречат на престъпната любов. В Аксум имаше толкова много магьосници и вещици. Техните умения, подплатени с мъдростта на доведените от Тива египтяни, бяха толкова

изключителни, че не един техен съперник в гадателството беше вече разобличаван.

---

[1] Квадратен инструмент с една струна, подобен на цигулка ↑

[2] Разновидност на играта шах ↑

ЦЯЛАТА АКСУМСКА СИЛА

С един знак от нейната ръка тези мъже, нехаещи за живота и за смъртта, пожънали биха победи, за да изпълнят отреденото от съдбата по волята на Иехова.

Десет хиляди души все още не бяха яли на пищните трапези за коронашването. Десет хиляди. Това бяха старейшините на съсловните организации от градовете и селата. Дошли бяха от всички селища, натоварени с подаръци от скромните и от богатите.

Лагерите им, шумни и цветни, с големи палатки, бяха опънати край вратите на града. Македа бе заповядала на царската трапеза да бъдат поканени и те, представителите на трудещия се народ. И както повелява церемониалът, те наблюдаваха как въпреки умората си владетелката председателства банкента.

Празненствата трябваше да продължат още цели пет дни и едва тогава Перлата, златен идол, седнал на парадния си трон, започна да приема даровете на царе, вицецаре и губернатори на завладени страни и народи.

Тези царски особи, които поради нещастие в битките бяха станали васали на Симиена, се представиха с одежди, свидетелстващи за бившата им слава, но и с много смирение. Начело им бе царят на Уоло, най-важният и най-трудно победеният. След него вървяха офицерите му, които носеха знаме от широк зелен плат, опнат на две пики със златни луни на върха. На знамето бяха изписани званията на царя, предишните му победи, величието му. Следваха го адютанти с даровете за сюзеренката: кюлчета злато и сребро, слонски бивни, кована мед, абаносово дърво, цибетни парфюми^[1], накити, емайли, оникс, яспис, щитове, килими, тъкани наметала и стотици перли.

— Слава на Иехова — с тези думи ги посрещна церемониалмайсторът на царицата.

Делегатите опряха чела о земята пред подиума срещу най-високата му част и целунаха по три пъти ресните на царския килим, който се спускаше от трона до земята като пурпурна вълна, заливаща стъпалата.

— Добър ден на всички! — поде шамбеланът.

Царят на Уоло се поклони отново, но за кратко. В това време свитата му остана просната на земята до нов знак от страна на царския шамбелан.

— Говори!

Васалът се загърна гордо с мантията си и произнесе следните думи:

— Пречиста Перло, благословена от Иехова, могъща царице на царете, аз съм владетелят, който по ваша заповед управлява Уоло и Лека. Имайте добрината да изслушате вашия най-смирнен слуга. Аз действам според вашите мисли и ви се подчинявам вярно за благоденствието на народа. Нека сабята ви отсече главата ми, ако наруша свещените ви заповеди. Животът на царя на Уоло е ваш, царице!

— Да те благослови Иехова — отговори шамбеланът.

— Благоволи, о, Перло, да приемеш тези дарове — и посочи с ръка лавината от подаръци.

— Двадесет кюлчета злато — обяви той, докато един офицер поднасяше в подножието на трона най-хубавия екземпляр.

Очертаваше се дълго изброяване, тъй като на царицата се поднасяха по един от всеки вид дарове:

— Сто бели коня!

— Хиляда козела!

— Две хиляди овце!

— Две хиляди кози!

— Триста дресирани кучета за война!

— Десет пауна!

— Десет щрауса!

— Пет газели!

Церемониалмайсторът благодари от името на царицата.

— Господ да те възнагради!

Според церемониала това означаваше, че царят на Уоло можеше да се изкачи по стъпалата на подиума до трона на Македа, която с

усмивка му разреши да целуне токата на колана, висящ до земята, и благоволи да разговаря с него.

Така минаваха две царски особи със свитите и богатите си дарове. Непревземаемите гранитни подземия на палата щяха да се задръстят. След благородниците с мълчаливо благоговение пред владетелката се поклониха представителите на чиновниците, магистратите, книжниците.

* * *

На следващия ден на площада се състоя преглед на въоръжените сили. На високия си, подобен на олтар, престол владетелката се открояваше като дарохранителница.

Някъде долу маршируваха пехотинци, размахвайки щитове и копия. Бяха много. Стегнатите им редици удряха земята, която трепереше от маршовата им стъпка.

След тях идваха щурмовите войски — зад огромни щитове с амбразури, тласкани от осем войници, „желязоглавите драгуни“ — гигантски катапулти, влачени от коне, а след тях — бронирани слонове с куполи, в които трима скрити бойци можеха непрестанно да изстрелват далекобойни стрели. Подир тях минаваха с лай бойните кучета, на глутници по сто дога с кожени нашийници с остри метални шипове, след туй хвърлячите на факли, които въртяха в ръце неугасими пламъци и можеха да опожарят на мига всичко, което достигнат.

Накрая в галоп и сред буря от овации, мина конницата. Тя закриваше демонстративния парад на въоръжените сили на една млада нация, почерпила огромния си престиж от увеличащата енергия на неукротимия Ангебо. Македа потръпваше неволно пред мощта на тази отлично подредена и дисциплинирана военна машина. Само с един знак от ръката ѝ тези мъже, нехаещи за живота и смъртта, можеха да пожънат победи, за да изпълнят отреденото от съдбата по волята на Иехова.

Македа поздрави с жезъла си военачалниците, които показваха храбростта си, и всяка част придаваше още повече устрем и

тържественост на парада. Безброй музиканти обграждаха отделните бойни единици със специфичния за частта им ритъм.

След като преминаха пред царицата, всички бойци на Симиена се подредиха в огромен квадрат с толкова дебели стени от шлемове и копия, че ъглите му се губеха някъде в далечината. Яхнала кобилата си, Македа обиколи в галоп целия този фронт с горд поглед и бойна жар в сърцето. Тя спря пред всеки полк и връчи на командващия знаме с две дръжки, на което отсега нататък щеше да се вписва славата и името на Перлата. След тази церемония тя се насочи към палатите си сред буря от аплодисменти.

Във военния лагер празненството продължаваше. Войниците бяха запалили огромен огън от дървените съоръжения, послужили за празненството. Изгориха и килими, рогозки, пейки и маси, а пурпурните пламъци стигаха до небето. Късно през нощта жаравите угаснаха заедно с радостната глъчка от народното веселие.

И така. Пречистата Македа щеше царува в Симиена дълги години, толкова дълги, че краят им не можеше да се предвиди.

---

[1] Тропическо месоядно живото с торбичка над дебелото черво, където се набира ценно мастно вещество, употребявано в парфюмерията ↑

НОЩИТЕ НА МАКЕДА

*От няколко дни един дух навестява моите
нощи. Той е нежен, неподвижен. Протяга към
мен призрачни ръце, но аз не се страхувам...*

Последните кервани на царе, князе и посланици напуснаха Аксум преди градът да се е събудил от радостните празненства. Единствен Асадарон не бе вдигнал лагера си. Това пораждаше множество приказки в двореца. Той идваше всеки ден да поздрави Македа. Когато грижите на короната не бяха прекалено тежки за крехките ѝ рамене, царицата излизаше с него и с малка свита на дълги разходки с колесници из гората.

Разходките естествено тревожеха принц Амрам и главния равин Узиел. Като виждаха как обръчът на любовта все повече се затягаше около двамата пламенни млади, те се ужасяваха от възможните последици. Целомъдрието на Перлата беше в опасност. Ако тя се отдадеше на Асадарон, а всички знаеха колко бе упорита, напълно е възможно въпреки клетвата тя да намери основания за своята слабост и да направи този чужд княз цар на Симиена.

При това авторитарната власт на царицата ставаше с всеки ден по-голяма и старците се страхуваха от гнева на младата деспотка. Въпреки всичко те се уговориха да опазят целомъдрието на Перлата, независимо от самата нея.

Тактиката щеше да е по-силна от убеждението и хитростта щеше да победи любовта. Умението и знанието щяха да издигнат опасен щит срещу царската воля.

За целта Амрам и Узиел извикаха магьосника Белоша, известен с това, че може да говори с духовете, магьосника от Тива, Шапра, експерт по специалните амулети, и Ибра, който чете мислите и бе считан за най-проницателния мъдрец в Аксум.

Петимата сключиха договор за спасяване на Македа. Спасявайки нея те щяха да опазят династията и царството от всякакво

компрометиране с чужди страни. Но за да отстранят страшната опасност, представляваща нейната любов, трябваше да стане така, че царицата да намрази Асадарон. Същевременно, трябваше да се накара отблъснатият любим да избяга от Аксум и от обекта на любовта си. Маговете решиха да прибегнат до магическите тайнства, които са единственият ключ за проблеми на всемира и на човешкото развитие.

Белоша не скри уменията на Теглат, който закриляше княза от всички уловени от него окултни сили. Но властта на Теглат можеше да бъде унищожена, произнесе се тежко той, като добави, че само за една нощ можеше да установи колко е голяма силата му. От своя страна Шапра, майсторът на еликсирите и амулетите, твърдо вярваше в своята наука. Той препоръча повече оптимизъм и талисмани, които ще постави на вратите на царския дворец и на асирийския лагер. Ибра пък се похвали, че може да прочете мислите на влюбените и по този начин по-добре да насочи действията на колегите си. След това съвещание специалистите по кабалистика се разпръснаха бързо с решението още в утрото на първия ден от следващата седмица да определят военната си хитрост за действие.

Ибра се върна сам в двореца. Както всеки ден гадателят избраник се подготви да разкрие на Македа мислите на интересуващите я лица. Показа се проникателен, многословен и забавен пред царицата. Хитрецьт чака тя да го запита за Асадарон, но напразно. Въпреки това не се счете за победен.

— Чувствам, о, Перло — каза й той — една нервност в съня ви. Виждам нощите ви спохождани от сънища. Грижи натежават над главата ви.

— Вярно — възкликна Македа. — От няколко дни нощите ми се спохождат от един дух. Той е нежен, неподвижен. Протяга към мен призрачни ръце. Но аз не се страхувам от него изобщо.

— О, Пречиста, още утре ще узнаете името на този дух — съобщи Ибра, преди да се оттегли и да отиде при Белоша, който бе свикнал да разгадава големите тайни.

Двамата отидоха в царската спалня. Тази приказно разкошна стая се намираще в най-високата част на двореца. Стените й бяха облечени с рисувани по египетски образец пана. Фонтанчета между колоните от мрамор и яспис пръскаха ухания. Стените бяха обрамчени с украсен със златни палмети корниз, а подът бе изцяло покрит с гепардови

кожи. Монументалното легло, възкачено на седем стъпала, бе единствената мебел. Върху небесносинята покривка бяха натрупани червени кожени възглавници с пух от марабу. А високите сводести прозорци бяха засенчени с кожени завеси срещу нощния хлад и с подплата срещу жаркото слънце.

В подножието на леглото седяха две момичета джуджета, пазителки на девствения сън. Те си играеха с четири прекрасни котки със златни нашийничета. Ибра и Белоша застанаха в средата на стаята и заразглеждаха всяко ъгълче, задавайки въпроси на безмълвните джуджета.

С надеждата, че тъмнината ще е по-удобна за тях, магьосниците дръпнаха рязко завесите. Цял час се съсредоточаваха и изучаваха належалата от истини тъмнина. Изведнъж Ибра почувства, че джуджетата започват да се безпокоят. Каза го на Белоша, но той го накара с властен жест да замълчи: беше почувствал по тялото си докосването на тайнственото.

— Ибра, чувствам, че едно астрално тяло, пренесено върху тукашен предмет, се конкретизира и предизвиква силите и съпротивата ни.

Белоша се затвори в себе си, в напрежението на многократно нарасналата си воля, и извиква всички кабалистични сили. После произнесе и начерта във въздуха тайнствени формули.

Котките се изплашиха. Очите им светеха като въглени в непрогледния мрак.

— Елате при мен — извика с нечовешки глас магьосникът, — елате и направете кръга на живите.

Ибра и джуджетата се подчиниха и се хванаха за ръце в кръг. Във вените им сякаш протичаха свежи флуиди.

— И-а-ра-са-га-ба-ти-мир — започна да срича ужасно Белоша. — Нека духът ни направи знак — продължи той. — Веднага! Заповядвам!

Силуеът на магьосника беше едва забележим в тъмнината, но се долавяше каква страшна борба води той с неведомото.

— Никой мъртвец не отговори — победоносно каза той след дълго мълчание. — Следователно, става дума за жив човек.

Започна да тича покрай стените, повтаряйки странните си заклинания, и изведнъж се строполи под един от прозорците, като че

ли някой го бе зашеметил.

Ибра запали светлина. Белоша лежеше по гръб с изцъкдени очи, безкръвен и сочеше с пръст една бродирана копринена завеса. Безмълвен и вцепенен, той сякаш вече не беше от този свят. Извън времето и пространството духът му се дуелираше с неуловим противник.

Ибра се опитваше да го свести. Знаеше от опит, че гадателите в транс се възвръщаха много бавно към нормалния живот. Измъчени, смазани, с пребитата плът и кости от невидими, жестоки удари затова, че са посмели да проникнат в тайнственото.

Белоша обаче се изправи внезапно и изрече с глух глас:

— Да излезем, да излезем, защото трябва да пречистя тялото си, борещо се с астрален флуид...

ОМАГЪОСАНАТА ЗАВЕСА

Ибра изложи пред Амрам замисъла на чудовищните хитрини, с които възнамеряваше да срази в гордата душа на Македа авторитета на Салманасаровия посланик...

За да измие следите на отлъчилото го астрално тяло, треперещият магьосник се прибра вкъщи за очистващите ритуали. За да се пребори с духовете на отвъдното, тялото трябва да се предаде на душата под формата на материална лека и неопетнена обвивка. Единствено лишения и гладуване могат да придадат на плътската обвивка тази прозрачност, която отваря освободената душа за външните магнетични връзки.

Белоша се върна вече пречистен отново в покоите на царицата и поиска от джуджетата и камериерките да приготвят както обикновено спалнята и леглото. В това време той запали магически тамяни и започна да чете от една свещена книга. Духовното му съсредоточаване се оказа още по-болезнено преди. То продължи до момента, в който затрепери и почувства прегръдката на неопределения флуид. Изправи се, опнат като лък, и насочи цялата си воля към прозореца, където преди няколко часа бе усетил присъствието на невидимия. Крещейки магически слова, той се хвърли към небесносинята завеса, която предпазваше прозореца от жаркото обедно слънце. Бясно изтръгна целия плат, започна да го тъпче гневно с крака и да вика да му донесат факел, за да го изгори. От дивашките му крясъци камериерките се свиваха уплашени в един ъгъл на спалнята, но джуджетата, със съзнанието за огромната си отговорност, се изправиха срещу гнева на магьосника:

— Внимавайте, могъщи магьоснико, да не унищожите тази завеса. Тя е ценен подарък от княз Асадарон на царицата... Тя ни увери, че вътъкът ѝ има свойството да я закриля от престъпни намерения от страна на враговете ѝ.

Убеден, че е уловил най-последния ключа на магията, измислена от Теглат, Белоша се заинтересова кой е закачил завесата. Описанието на царските камериерки, съвпаднаше точно с това на асирийския маг.

— Бъдете спокойни — увери ги той тогава. — Няма да изгоря завесата. Само ще я взема, за да я изчистя от лошите сили.

И отнесе завесата в непристъпния си дом.

Белоша си имаше план. Заповяда на един от слугите си да се обвие с омагьосания плат под туниката си и да отиде в лагера на асириецата да пее най-хубави песни, като си акомпанира на мазинко.

Искам след един час да дойдеш тук и да ми кажеш дали кучетата на Асадарон са те лаяли, дали са искали да те нападнат, или, обратно, са лазили по теб като смокове и са искали да ти лижат ръцете като на господаря си.

След час преданият слуга се завърна и докладва:

— Могъщи Белоша, както ми нареди, отидох в лагера на Асадарон и пях. Войниците бяха доволни и ме обградиха, а кучетата, които винаги лаят бясно при появата на непознат, млъкнаха. А като се приближих, до кучкарника, танцувайки, о изненада, легнаха долу и ми зализаха ръцете. Тогава Теглат, гадателят, страшно разгневен, разбута войниците и нареди да ме арестуват. Крещеше, че съм магьосник. За щастие господарю, нали ме знаете, аз хукнах като газела. Успях да избягам, а укротените кучета не ме преследваха...

С усмивка на уста Белоша извика двама други помощници от тези, които обикновено прислужваха на опитите му, и им нареди да разстелят разпознатата магическа завеса. Четиримата се съсредоточиха над плата и го прочистиха с магически излъчвания. Въртяха се около завесата, преповтаряйки заклинания, докато най-последно се свлякоха на земята от изтощение.

Магът поръча на всички да отидат да се пречистят и да спазват строга гладна диета и вече успокоен се появи при царицата. Приет, както обикновено с уважение, той започна със следната тирада:

— Нося ви, о, Перло, завеса, която трябва да поставите в друга стая от вашите покои. Тя не бива да виси в спалнята ви. Много е крехка и лека и не може да задържи нощния хлад. Тя е причината сънят ви да е населен с кошмари. И все пак гостите ви могат да се радват на тази великолепна коприна в залата ви за специални тържества...

Македа не отдаваше никакво значение на прищевките на Белоша, но ѝ хареса да почете още повече Асадарон, като покаже на гостите си скъпия дар. Напълно успокоен, магът присъства лично на закачването на копринената завеса в приемната.

Той грижливо ръководеше изпълнението на най-малките подробности, което обикновено беше задължение на други служби на двореца. Когато всичко стана готово, Белоша се яви при принц Амрам да му докладва най-подробно за протеклите събития през този ден.

Вместо да се успокои, Амрам се стресна много от хитрината, умението и силата на Теглат. Почувства как се затяга около него възелът на една странна борба, чийто залог бе крехкото тяло на Македа. Колкото и да му разясняваше Белоша, че ще възпре всеки опит на Теглат, като спусне над царицата двоен магически кръг, който никоя противоположна сила не може да прекрачи, принц Амрам видимо не бе убеден. В страховете си той вече чертаеше химерично бъдеще и си представяше как царицата е принудена да абдикира или пък народът се разбунтува поради нарушаването на клетвата и отказва да признае Асадарон. Любовниците бягат или са убити от фанатици. Царската корона се предлага на него, Амрам. Но той е брат на Ангебо и се отказва от нея, защото почита паметта на любимия си брат. Синът му ще е прекалено млад за царската мантия. Така старият човек се убеждаваше за пореден път, че е по-добре да спаси царицата от властта на Асадарон, вместо да допусне риска от всякакви евентуални трагедии, които се редяха във въображението му.

На следващия ден намериха удушен в леглото му слугата, когото бяха изпратили да пее и свири на мазинко в лагера на Асадарон. На врата му като връзка бе завързано тънко въженце, оплетено с косми от опашка на жираф. Донесоха безжизненото тяло при Белоша. Магът установи, че оръдието на престъплението е с необикновена плетка. Въпреки това реши да няма съдебно разследване, нареди да дадат обезщетение на вдовицата и да ѝ заповядат веднага да напусне града.

Погребението на убития помощник на мага се извърши призори в самия му дом при пълна секретност. Преди да го закопаят, магът му отрязва двата палеца, завърза ги със смъртоносното въженце и ги напъха много умело в един пъпеш, така, че той да изглежда непокътнат. Поставен в кошничка с листа, той го прати като подарък на Теглат, който бе изненадан и очарован.

— Ще позволиш ли на един колега, който е още начинаещ в науката в сравнение с тебе, да ти направи този скромен подарък?

Асирийският маг прие подаръка с много благодарност, но на връщане си помисли, че подаръкът може да е омагьосан. Затова го постави в кофа с вода и изрече неясни безкрайни молитви. А когато, разрязвайки пъпеша с предпазливи движения на ножа, Телгат откри палците на жертвата си, завързани с въженцето, заключи, че това е според правилата на играта, една перипетия в борбата срещу учтив противник. Впрочем щом Белоша беше запазил в тайна причината за смърт на помощника си, значи не искаше да се знае за борбата им. Благодарни на бога Ваал, че му е пратил враг, който не обича решенията чрез насилие, но все пак поиска от местен човек да му разясни смисъла на зловещия мизансцен. Човекът му обясни, че когато дойде ред за явяване пред Всемогъщия, мъртъвци с отрязани пръсти не представляват обвинение за убийците си.

Тази благородна проява направи силно впечатление на Телгат до такава степен, че той започна да се съмнява в истинските намерения на Белоша. Може би привидната му любезност криеше още по-жестоко отмъщение? За да си изясни това Телгат реши да навести противника си. Погледна го право в очите и каза:

— Аз опитах пъпеша ти сам.

Белоша разбра и отговори в същия тон:

— Радвам се, защото така никой друг няма да узнае съдържанието му.

Двамата се разделиха, изразявайки еднакво уважение един към друг и към общата си наука.

* * *

И Ибра не пропиля дните и нощите си, затворен във вонящото си скривалище да приготвя със странни апарати и най-редки продукти своите чудотворни амулети. Снабдил се с няколко косъма от главата на царицата, той разкри пред Амрам замисъла си:

— Най-напред запалвам космите от двата им края и огън от тор на свещения ибис от Тива. След това ги потапям в урината на страшна лъвица. После ги омагьосвам, като ги обвивам в заплетени

кабалистични заклиналия. Те са моята тайна и няма да ги разкривам пред теб. Трябва все пак да ти кажа, че всяко заклинание завършва с думите: „Искам силата на тези косми, закалени в пламъка на свещения ибис да бъде толкова яростна, колкото най-кръвожадната лъвица. Искам влиянието на тези косми да предотврати всякакъв любовен порив към лицето, което носи този талисман.“

След като приключи с изготвянето на странната смес и със заклинанията си, Ибра напълни амулети, които постави в рамката на входните врати, с цел да създаде невидими бариери. Омагьосвайки Асадарон, подчинявайки волята му и променяйки индивидуалността му, амулетите щяха да го направят антипатичен.

С това магията не се изчерпваше. Ибра натовари живите да се притекат на помощ на духовете за изпълнението на свещената им мисия. Заповядва на робите си да наблюдават непрестанно вратите, през които чужденецът щеше да мине, за да посети царицата. Всеки от неговите верни и сигурни хора трябваше да изпълнява различна заповед.

Единият, на главния портал, трябваше да изстреля миниатюрна стреличка, намазана с чер пипер, който да се стопи хълбока на коня. Животното щеше да се раздразни до побесняване, колесницата щеше да изгуби равновесие и Асадарон — да изхвъркне.

Вторият трябваше да намаже с лой хлъзгавите павета при един от порталите. Асадарон щеше да се подхлъзне и да падне лошо.

Третият трябваше да посипе след себе си зърна от сомбо^[1], които са толкова твърди, че не могат да се смачкат, та князът да не може да избегне смешното падане.

Четвъртият пък трябваше да намаже с мазнина краката на стола, който Македа обикновено предлагаше на княза. В момента, в който Асадарон седнаше, столът щеше да се подхлъзне под него. Възползвайки се от объркването му, един много сръчен в такива номера прислужник, щеше да лисне под него изпражнения и воняща урина. Асириецът щеше да се изправи сконфузен, а царицата — да се отврати завинаги от един любовник, имал слабостта да се изпусне пред нея.

Магьосникът искаше още да накара принца да смръкне от един странен приспивателен прах, да примеси в храната му нещо, от което

се повръща неспирно, а в това време Белоша да хипнотизира мозъка му.

Така Ибра описа на Амрам чудовищния си план за хитростите, чрез които разчиташе да срине в гордата душа на Македа целия авторитет на посланика на Салманасар.

---

[1] Дърво, което расте по долината на Нил. — Бел.авт. ↑

ТУРНИР НА ЛЮБОВТА

*Духовно общение, съчетание на душите,
това е любовта. Тя дава сили, преобразява и
въодушевява...*

Сляп за засади, клопки, злини, магии и хитрости Асадарон предаде съдбата си в ръцете на бога Ваал. Той чакаше деня, в който да опита късмета си, и този ден настъпи.

Князът бе поканен да аплодира царските стрелци на една поляна извън града. Състезанията се председателстваха от царицата, която бе същевременно и арбитър. Под пурпурния си балдахин тя обгърна с един поглед цялото огромно поле. Множеството шумеше около нея като рояк пчели. Същински жив плет във форма на квадрат, то обграждаше неподвижните и подвижните мишени, в които царските стрели премерваха умението си. Те стреляха прави, легнали, на колене, в галоп на кон или клатейки се на гърба на боен слон. Победителят във всяко състезание излизаше пред Македа и тя му връчваше параден щит със златни и сребърни инкрустации.

Асадарон бе на първия ред, определен за царските гости. И той реши да участва в състезанието. Умелата му стрелба на няколко пъти бе посрещната с възгласи на възхищение. Князът пращаше стрелата си в целта с презрителна небрежност. Вниманието му бе насочено единствено към нежните и същевременно изпълнени с гордост погледи, които Перлата неволно хвърляше надолу към него.

Неколцина благородници премериха силите си с него. Той ги победи. Те се прибраха по местата си, разочаровани, като прикриваха омразата си зад застинали усмивки... Тогава асириецът помоли царицата също да стреля. Той знаеше, че тя бе овладяла това изкуство в Египет, където бяха организирани турнири, за да покажат спокойната ѝ дързост и точната ѝ и бърза стрелба.

Поласкана, Македа улучи хвърлен във въздуха пъпеш, а след това и подвижни цели. Бързо се увлече в тази предпочитана от нея игра и бе

горда, че се равнява с любимия.

А той заповяда безшумно на офицерите си да му докарат два буйни коня, впрегнати заедно.

— Могъща царице, ще приемеш ли едно предизвикателство?

— С удоволствие — отговори със смях Македа. — На какво ще е състезанието и какъв облогът?

— Ще закача едно гърне между тези два вързани коня и ще ги пусна в галоп. Стрелата ти трябва да улучи гърнето, без да засегне конете...

— Приемам — отговори Македа. — С помощта на Иехова ще улуча гърнето. А залогът какъв е?

— Ако загубиш, трябва да се изпълни най-горещата ми мечта. Ако спечелиш, ще ти дам всичко, което имам.

Нарочната неяснота на тези думи никак не се хареса на принц Амрам, който вече тиранично упражняваше закрилата си. И тъй като изявлението бе прекалено загадъчно, за да му се хареса, той отсече, че е недопустимо царицата да залага честта си в облог, който всъщност не е изяснен. След като хвърли един кадифен поглед към асириецата, Македа отговори засегнато на своя чичо и настойник:

— Аз имам доверие в княз Асадарон. Знам, че той е благороден воин и никога няма да предаде това доверие. Убедена съм, че залогът, който е измислил, е почтен и му се доверявам.

И без да се бави, опъна най-точния си лък със стрела от кафеено дърво. След като прегледа амуницията на конете и положението на гърнето, принцът потвърди редовността на състезанието пред царската публика и конете запрепусаха в идеално права линия.

В този момент Асадарон разбра колко е обичан от Македа. Тя точно щеше да пусне стрелата си, когато всички нададоха вик на ужас. В старанието си да осигури праволинейния бяг на конете, принцът не се бе отдалечил навреме от траекторията. Царицата се бе премерила срещу него, но благодарение на точния си рефлекс и на едно свръхчовешко усилие успя да изпрати стрелата към небето. Князът направи стъпка назад, тя се прицели отново, стреля, без да обръща внимание, че целта се отдалечава все повече. Гърнето се пръсна, а изплашените коне запрепусаха лудо.

Македа беше спечелила. Асадарон бе навел глава. Аплодисментите, които възнаграждаваха чудния подвиг на царицата, я

опияняваха. Тя се приближи към Асадарон сред нестихващата глъчка:

— Какво спечелих, княже?

Асадарон вдигна ръка. Публиката замлъкна. Тогава той тържествено възхвали сръчността на царицата и събщи:

— Залогът на това предизвикателство е половината от моята провинция Хауса, която е на запад от залива Таджура. От днес, царице, тя е ваша!

Вълнението беше много голямо! Този мъж се лишаваше от половината от владенията си, а можеше в момента на загубата сам да избере мизата си. С богатството и благородството си асириецът спечели безрезервно възхищение.

Смаяна за момент, Македа му благодари. А той в желанието си да не се бави, я помоли да определи веднага управител, комуто да предаде сабята и редовните пълномощия.

Перлата зае отново мястото си на подиума. Чувстваше се смазана от всички тези преживявания. Асадарон съумя да овладее чистото си сърце и пламенната си душа, която се стремеше към благородни жестове и щедрост. Тя дълго се вглежда в чудесния си любим. Какво ли е имал намерение да ѝ поиска? Сладостна тръпка премина през тялото ѝ при мисълта, че е могъл да я накара да пожертва короната си, за да я люби свободна, да я грабне на бързия си като буря коя и да бъдат сами завинаги, един с друг до несвят. В очите му тя четеше това приключение и чувстваше, че не би му се съпротивила. Дори почти съжали, че е спечелила облога.

Затова с непреодолим порив на тяло и нерви тя се хвърли към него и за ужас на своя антураж изрази лудостта си така:

— Утре ще назнача моя управител, но ако желаете, княже, ще укрепим отстъпването на вашата провинция според обичая на вашата страна — с целувка...

Отдавайки цялото си същество, тя предложи устните си на асириец. Той пое с парещи ръце красивата ѝ глава. Устните им се сляха. Дългата му целувка я прониза дълбоко и тя едва не припадна. Той притежаваше най-последно устните на любимата, които в този момент на екстаз предаваха всичките ѝ чувства, литнали в лазура. В очите ѝ плуваха звезди.

Царицата сложи край на прегръдката. Дошла отведнъж на себе си, тя отблъсна любимия. Никога не бе преживявала подобен екстаз.

Някога, с Домедо, а после и при първата целувка на асириец в деня на коронясването или когато на терасата с мимозите той леко бе близнал ухото ѝ и тя бе почувствала, че целомъдрието ѝ пропада. Леденият образ на Ангебо, припомнящ ѝ веднага за клетвата, всеки път заставаше между нея и изкушителя. Днес обаче, за да устои на ръба на пропастта на страстта, ѝ бе необходима невероятна воля.

Князът целуна края на колана ѝ и се отдалечи. Превита от мъка, Македа скочи в колесницата си и конете препуснаха обратно към палата.

Асадарон също си тръгна, но забави хода на конете си. Мислите му бяха тежки, както бе тежко на сърцето му. Скри се в шатрата си, легна и поиска да му донесат да пие. Адютантът му обаче беше в чудесно настроение. Тукашните жени го бяха сдобрили с Аксум — намерил си бе и палави, и унили, и страстни, и студени, но всички апетитни. Така че за да разсее принца, той започна да му разказва разни историйки. Асадарон го прекъсна грубо:

— Остави ме на мира с твоите омразни приключения, Набунасар! Нещо остава ли от тях, кажи ми? Малко пепел, горчиви съжаления и ужасното разочарование от милувки, фалшиви като лъжливите им сърца.

Набунасар го слушаше с изненада. За него съществуваше само плътта и опиянението от чувствата. В сливането на телата виждаше единствената цел на живота, нещо като верую, начин за общуване с безсмъртието, което тласкаше всички хора с еднаква страст към съвкуплението. Асадарон, който някога бе защитавал същите теории, вече беше друг, благодарение на общуването с Мекеда. Тя беше издигнала мислите му към духовното ниво на любовта: духовно общение, съчетаване на душите — ето това е любовта. Тази любов, която дава сили, преобразява и въодушевява. Любовта не е ли обожествяване на едно-единствено същество, избрано пред неизброимото стадо? Това обожествяване трябва да даде ореол на човека, да го направи непристъпен само за едното желание. Защото желанието е второстепенно, замислено е само за продължението на рода. Факелът на душата осветява живота, а утоляването го затъмнява.

Набунасар беше слисан. Култът към асирийските богове не допускаше изобщо такава метафизическа екзалтация. Съществуваше само езически култ към силата при обожествяването на фалоса

създател на безброй наслади. Но капитанът реши да не предизвиква гнева на господаря си, защото си даваше сметка, че Асадарон бе така увлечен по Македа, че бе способен да се отвърне от вярата си. Набунасар чувстваше, че князът е почти готов да се отрече от пантеистичния култ към красотата, хармонията и грацията, за да приеме религията на Иехова, чиято измамност беше опасно повлияла на словата му.

БИТКА МЕЖДУ МАГОВЕ

Тя беше в полусън, умът ѝ не бе бистър, но си повтаряше с любов името на Асадарон.

Асадарон ходеше в двореца вече много предпазливо. Теглат го бе предупредил, че пътят натам е пълен със засади, но асириецът никога не бе свеждал глава в битки, нито бе отстъпвал при атака. Никой не го бе карал да свежда очи. Нямаше приключеше, пред което да се беше поколебал. Славата за куража му, граничещ с дързост, беше възпята от вавилонските поети. Съвсем несведущи бяха онези, които си мислеха, че могат да му се наложат с хитрост. Хитростта винаги бе пропадала, защото той устремно ѝ излизаше насреща.

Съвсем обяснимо следователно беше неудоволствието, с което Асадарон слушаше съветите на Теглат и на двамата му редовни помощници. Теглат му разкри ясно плана на Ибра и Белоша. Известни му бяха безкрайната ловкост на противниците на принца, изтъкани от хитрости и проклетия. И все пак, докато магьосниците на Аксум си служеха с кабалистика, той знаеше как да контролира и развали комбинациите им. Единствено го плашеха клопките, които Ибра щеше да поставя на всяка крачка пред унесения в бляна си влюбен. Затова уж за представителност асириецът вече ходеше в палата винаги предшестван и следван от бдителни служители. Теглат го бе убедил също да не отива при царицата без телохранителя си, който бе прикрепен завинаги към него.

Така, отивайки към Македа, Асадарон бе въведен в нейния елфин^[1] с обичайния церемониал. Музика. Построена рота. Посрещане на главния портал на двореца. Асадарон изрази желание да представи на царицата един пратеник на Салманасар, принц Сенах, пристигнал предния ден да донесе на племенника на Салманасар вест от чичо му. Пратеникът беше натоварен също да предаде на царицата поздравления от вавилонския цар.

Македа с радост изпълни желанието на любимия си княз. Прие го, заедно със Сенах, излегната на парадната алга, облечена с цялото кокетство, с което ежедневно се стремеше да омае асириецата. Заобиколили царицата си, ковчежникът Леви, принц Амрам и главният равин Узиел посрещнаха гостите с видимо уважение и благосклонност, зад които погледите им изучаваха натрапника до дъното на душата му. Контрастът между техните ледени реверанси и почти детската радост на Македа бе толкова силен, че само такива наивни влюбени като тях не можеха да го забележат.

В поведението и жестовите на принца се чувстваше нетърпението да свърши най-после протоколната церемония, докато главният церемониал майстор я удължаваше неуместно и нарочно, само за да дразни това нетърпение.

След като целуна края на царския пояс, Сенах понечи да заеме място зад стола на Асадарон. Но Асадарон трябваше да се поклони пред царицата. По червената рогозка, застлана от входа до подиума, гордият войн се приближаваше до царския диван, но изведнъж загуби равновесие. При падането затисна с тяло лявата си ръка. Изправи се, държейки краищата на широката си черна кабба, пребледнял, въпреки че се стараеше с усмивка да успокои разтревожената царица. Болката му бе толкова силна, че все пак изохка.

— Някой рязко дръпна килима, принце — предупреди го Сенах.

Асадарон не му отговори. Счупената ръка го болеше толкова, че помоли Македа да му разреши да съкрати визитата. Тя се съгласи и като видя, че той не бе в състояние да се качи на колесницата, нареди да го пренесат на носилка в лагера.

Вече сред свои, князът повери ранената си ръка на уменията на Теглат, който я изми и шинира с две дъсчици. Магът тържествуваше:

— Успяха да те наранят и да те накарат да паднеш смешно пред царицата — каза той. — Тези, които се радват на падането ти, непременно ще се опитат да ти направят нещо още по-лошо.

Теглат още се суетеше около княза, когато пратеници донесоха с благопожелания от владетелката огромни кошници цветя и плодове.

В това време Белоша, следвайки своя план, чертаеше кръг около астралното тяло на Асадарон. Сред всички окултни практики на маговете от Симиена, очертаването на такъв кръг е най-опасното, най-ефикасното и най-трудното начинание.

Кръгът заключава в нематериалната си сфера мисълта на подчинения противник. Но за целта кръгът трябва да се очертае с радиус пет-десет лакти около противника. Само двегодишно дете може с несигурната си стъпка да отбележи волята на отвъдното. На всяко препъване на детето, там, където е паднало, се издълбана дупка и се заравя жив червен петел, като само главата му трябва да се подава от земята. От такъв кръг Асадарон няма да може да се измъкне, умът му ще е хванат като в примка.

Белоша докладва за тайнствените си дела на принц Амрам и хората му. Междувременно Ибра и Шапра организираха старателно други машинации против асириеца и чакаха само да оздравее, за да му поставят клопките.

Асадарон оздравя бързо благодарение на твърдата си воля и пламенния си темперамент. Раните в стегнатото му и здраво тяло заздравяваха бързо и благодарение на Македа, която му изпращаше подаръци, цветя и плодове и се интересуваше за състоянието му. Скоро раненият почувства, че е готов да се изложи на нови опасности, само и само да отиде при любимата.

Теглат не бе скрил пред него, че автори на неприятното му падане бяха фанатичните привърженици на принц Амрам. Но Асадарон беше упорит и не вярваше нито в зловредните свойства на кръга с червените петли, следи от които бе открил Теглат, нито че ожесточените да го погубят магьосници можеха да успеят. Затова изпрати на Македа горещо послание, съчинено от придворния му поет, че до два дни ще е вече здрав. Неподвижността му тежеше като оловна дреха. Дните си прекарваше в слушане на папагалчето, което повтаряше с кресливия си и дрезгав глас любовните думи, на които царицата го бе научила. Той учеше птичката на също такива пламенни думи и всяка вечер Перлата нареждаше да ѝ я донесят, за да научи чувствата на любимия.

На по-следващия ден сутринта към десет часа парадно облеченият принц отиде на седмичния тържествен прием в двореца на Симиена, даван за най-достоините висши служители на царството и за още пет хиляди войници, избрани сред царските гарнизони. Традиционният прием се провеждаше всяка събота от девет часа сутринта до късно през нощта, в тронната зала на двореца.

Златният престол бе качен най-високо върху построения върху стъпаловидни платформи подиум, на всяка от които се сервира за сто сътрапезници. Пурпурен балдахин, опънат върху позлатени пики с пискюли от жирафски косми, се издигаше над царския трон, а на него съгласно традицията седеше владетелката, облечена в бяло и с корона.

Два сребърни канделабъра със седем свещника обвиваха трона с ослепителна светлина и отправяха към небето трепкащите пламъци на огромните свещи.

Още от десет часа гостите, определени за първата естрада бяха въведени от главния церемониалмайстор. Сервираха им богато и разточително в златни съдове. Там бяха сатрапите, вицецралете, членове на царската фамилия, главните равини, старейшините и армейските началници. След като им сервираха, на втората естрада въведоха офицерите, чиновниците и равините с по-нисък ранг. На третата естрада се настаняха представителите на еснафските организации, войните и търговците. И така пет хиляди души бяха разпределени на пет успоредни трапези от подиума до дъното на залата.

Неуморна и свежа царицата опита от всички ястия, без да престава да обръща внимание на гостите си. Когато в рамката на монументалните порти се появи Асадарон, ескортиран от офицери, с превързана ръка и горд поглед, Македа едва скри радостта си. Князът се приближаваше и от очите му искряха светкавици, но когато целуна края на пояса ѝ, за нея погледът му се превърна в любовен пламък. Как му се искаше да се затича към нея, да я грабне, напук на церемониала, напук на двора, на народа! После потърси с очи сред сановниците някой с враждебно или нахално изражение, за да го накаже. Но всички бяха свели глава от уважение или страх. Асадарон зае място на трапезата сред одобрителни шушукания.

На първата скамейка бе запазено място за изпълненията на певци и танцьори. Поети рецитираха епични поеми, а фокусници правеха или показваха на царицата последните си номера. Дресьор на животни, представящ се за чужденец, научил, че в деня на приема вратите на двореца са отворени за всички, поиска от шамбелана разрешение да покаже таланта си. Шамбеланът прати паж да пита царицата. Любопитна да види укротени змии и танцуващи козли, тя се съгласи.

Укротителят беше страшно мършав, почти гол, а в лицето му зееха само огромни очни орбити. Змиите и едрите му отлично дресирани животни се подчиниха на най-трудно доловимите промени в интонацията на гласа му. Акомпанираше му свирач на флейта, чиято музика се виеше сладко и омайващо.

Увлечена, Македа бе втренчила поглед в арабеските, които рисуваха виещите се влечуги. Изведнъж тя изпъшка глухо и се свлече на трона си като прекършена статуя. Укротителят продължаваше невъзмутимо да реди тайнствени думи, флейтистът да навързва мелодични звуци, докато омагьосаните змии се увиваха нагоре към небето. В това време Белоша беше вече хукнал към царицата. Закриляйки я с тялото си, той масажира тила ѝ и прокара кабалистични знаци по гърба ѝ. Ибра пък бе грабнал огромния канделабър със седемте свещи, за да го постави между странния факир и припадналата владетелка. Тези канделабри, със свещи, направени от свещения восък на пчелините край храма на Аксум, действаха като щит срещу най-опасните заклинания.

И Белоша и Ибра се съмняваха, че всичко това бе поредната клопка на Теглат и решиха да се възползват от случая. Когато царицата дойде на себе си и я пренесоха в покоите ѝ, Белоша, Ибра, Амрам и Узиел се събраха около нея и ѝ разкриха мистерията.

— Ето вижте, царице — поясни Белоша, — докъде отива подлостта на княз Асадарон. Не бива и за миг да се съмнявате, че той е виновен за припадъка ви.

Македа не искаше да се убеди в това. Нейният любим да е постъпил тъй нечестно, тъй подло? Не, това тя не можеше да допусне.

Тогава се намеси чичо ѝ Амрам. Според него нямаше никакво съмнение, че факирът е някой асирийски магьосник. Този укротител с чудодейни магнетични способности беше я хипнотизирал, докато е укротявал змиите. А целта му лесно можеше да се отгатне: под хипноза, Перлата щеше да бъде привлечена от Асадарон така, че да му се отдаде още в първата удобна нощ. За щастие флуидите, в които беше потопена тя и доведена до нервно изтощение, бяха предизвикали в нея прекалено бурна реакция. Царицата просто не бе могла да се съпротивлява повече на тези флуиди, подчиняващи волята ѝ.

Излегнала се в леглото си, Македа постепенно се освобождаваше от въздействието. Събуди се зле, умът ѝ не бе бистър, но си повтаряше

с любов името на Асадарон. Белоша и Ибра се бяха проснали край леглото ѝ и редяха молитви.

Какво стана после? Никой не узна дали не се е опитала да стане, да изтича като сомнамбул през лабиринтните коридори на палата си към главния портал. Не е известно дали уплашените, но неумолими стражи са я пуснали, дали някой не я е следил и върнал в стаята ѝ, без да се съобразява с виковете ѝ, дали до сутринта Ибра не се е борил с всички вълшебни средства, за да преодолее тайнствените излъчвания на силния си противник.

---

[1] Лична гостна — Бел.авт. ↑

НИНИПАЛУКЕН УБИВА АСАДАРОН

„Царицата идва и плаче. Тя ви вижда мъртъв! Така ще разберете колко страстно ви обича...“

Странният припадък на царицата беше предизвикал много голямо объркване сред гостите на приема. След официалните обяснения, че царицата е припаднала от умора, принц Амрам реши церемонията да продължи.

А когато факирът поиска да му се заплати, ковчезникът Леви не скри пред него, че го е познал. Плати му и го изпрати с четирима стражи да напусне града на часа. Нинипалукен — така се наричаше факирът — се прибра в асирийския лагер да чака връщането на Асадарон след приключването на приема.

Тогава Нинипалукен помоли да бъде приет от Асадарон по спешност.

— Чичо ти, принце, ме натовари на един от своите кораби и с ескорт ме изпрати в една от провинциите ти. Вероятно се е боял от силата ми, а и се е поддал на настояванията на завистници, които са искали да ме отдалечат от двореца, защото моите способности засенчвали техните. Аз останах известно време в твоята столица Таджура, откъдето по нареждане на чичо си, ти ме изсели на един пуст остров в Червено море. Там пред погледите на каторжниците аз продължих да изучавам тайнствата, а после ти ми нареди да дойда тук. Ето ме. Поставих способностите си в служба на твоята любов. Тази нощ царица Македа ще бъде тук. Ще можеш да откъснеш това буйно цвете. Мозъкът ѝ е попил мислите ми и аз гарантирам, че ще дойде.

Асадарон извиква радостно:

— Ами припадането ѝ?

— Не прекъсвай веригата на тайнството — казва Нинипалукен.
— Моята воля се съчета с нейната и тя ще дойде. Но не забравяй обещанието си в замяна, могъщи господарю! Вярно е, че днес аз съм

все още твой пленник, но не забравяй, че утре, удържалият на думата Нинипалукен, свободен като птица, ще е благодарил, че и ти си удържал на думата си.

Разяждан от страстна любов и желание принцът просто не можеше повече да се съпротивлява на нетърпението си да обладае прелестното тяло на Македа. Всяка нощ в уханната хармония на бляновете си той я обладаваше със страстни въздишки. Пренасяше мислено всяка преживяна до този момент любовна прегръдка към любимата, която със съпротивата си бе за него още по-привлекателна.

В това екзалтирано състояние, което разклаща волята, Асадарон се бе впуснал в безкрайни хитрини. Само седмици по-рано честта му на войн нямаше да му позволи да си служи с хитрости. Но любовта извинява всичко и за война правото е на страната на по-силния. Нали Ваал е бог на силата? С тези аргументи Теглат убеждаваше Асадарон.

Принцът беше извикал Нинипалукен и нарушавайки заповедите на вавилонския деспот, му бе обещал свобода, ако направи така, че Македа сама да му се отдаде.

Но Македа не дойде, нито през тази нощ, нито през следващите.

* * *

Изгарящ от нетърпение Асадарон реши да се понесе към двореца, прав в абаносовата си колесница. Пред главния портал на царските палати един от конете му неочаквано започна да буйства и се заби в дърво. Наложил се да бъде умъртвен. Асадарон се спаси само поради това, че бе най-сръчният и смел водач на колесници в цял Вавилон. Теглат прегледа убития кон и установил, че е имал болезнена рана на бедрото и затова е ритал така.

Лечителите бяха забранили всякакви посещения при Македа и Асадарон не успя да я види. На слизане от терасите към входа на палата той падна по една от стълбите и едва не се нарани. Междувременно слугите му бяха нападнати от зли кучета, които уж били избягали от кучкарника.

Прибрал се в шатрата си, принцът изпрати на Македа най-нежни писма и цяла колесница с подаръци. Пратениците му, любезно посрещнати и почерпени с разхладителни напитки, след това се

оплакаха от силни болки. Цяла нощ повръщаха и из града се разнесе слух, че са искали да ги отровят.

Принцът свика тайно съвет. Съветът се събра през нощта. Теглат представи пред него всички възможности на магическите си способности.

— Висшите сили са против нас — призна той. — Ще се наложи да изчакаме новата луна, за да продължим борбата. Дотогава не бива да се виждате с царицата. Ценният ви живот никога не е бил излаган на толкова близка опасност.

Но Асадарон упорито отказваше да се съгласи. От гордост и от любов. Тогава Нинипалукен призна неуспеха си и благородно предложи да не бъде освободен. Той изложи коварния си план.

Според него принцът привидно щеше да умре. Каталептичното състояние щеше да се получи по тайнствен път и под въздействието на една много рядка дрога, която той притежаваше. Нинипалукен предложи дрогата да се изпита незабавно върху някой роб. Маската на смъртта незабавно покри лицето на пациента. Дори Асадарои повярва на злокобната привидност на съня му. Няколко часа по-късно робът се съживи. Оплака се само от болки в главата и в корема.

— Разбери каква хитрост съм измислил, принце. Царицата идва и плаче. Вижда те мъртъв... Така ще узнаеш колко страстно те обича... Антуражът ѝ също плаче, но всъщност се радва. Белоша, колегите и учениците му изоставят борбата, защото ти си вече мъртъв. Ние те заравяме тук, в шатрата ти, но това ще стане така, че изобщо няма да страдаш. На другия ден те възкресяваме, скриваме те и вдигаме лагера си, заминаваме за Вавилон. Приемаме ескорт само за един ден път. На три дни път отгук обаче ти се показваш на нашите войски, точно когато прекосяваме границата и се връщаш дегизиран в Аксум. Преоблечен например като бродирач на перли. В палата всичко е спокойно. Спокойно е и сърцето на Амрам и на неговите магьосници. Само Перлата е съсипана от мъка, че те е загубила. Ти отиваш при нея. Разкриваш ѝ се. Тогава, без страх вече от недоверието или злодейството на хората около нея, тя ти се отдава. Да, отдава ти се. Това, което уважаваният асирийски принц, от когото всички се възхищават, не успява да получи, скромният и неизвестен бродирач на перли го получава по най-лекия начин. Разбираш ли, принце?

Чудесните мисли на Нинипалукен се редят като красив пейзаж, видян от препускаща колесница и звучат толкова убедително, а и любовта на Асадарон е толкова голяма, че всички одобряват злокобния план.

* * *

На следващата сутрин в пет часа Асадарон умря от последствията на падането. В лагера му обявиха незабавно траур. Злокобни вопли се понесоха като черни облаци по цялото поле.

Уведомиха набързо и царицата. Тя почувства как под нея се отваря пропаст и се свлича на земята. Щом се съвзе, хукна към асирийския лагер с разпръснати и посипани с пепел коси, облякла жълтата си траурна туника. Асадарон бе положен на смъртния одър. Лицето му бе бледо и вледенено. Когато Македа целуна безкръвното му чело, изпадна в такава криза на отчаяние, че изгуби всякакъв контрол. Наложил се принц Амрам да я изтръгне от мъртвеца, в когото тя се бе вкопчила с всички сили. Дълго не можа да се откъсне от мястото си, но ѝ се каза, че асирийските обичаи изискват да се пристъпи към специални обреди, за да се подготви благоприятният прием на мъртвеца в царството на Ваал.

Погребението се състоя с големи военни почести. Целият Аксум изрази почит към посланика на Салманасар с целия блясък, който се дължи на този могъщ и опасен съсед. Македа присъства на церемонията. Преди да съмне, погребяха Асадарон в шатрата. Изкопът бе дълбок и целият с облицовка от скъпоценно дърво, представляваща всъщност ковчега. Поставиха тялото в тази своего рода кутия с капак. Хвърлиха пръст над него. Молитвите продължиха до късно, прекъсвани от воя на оплаквачките. Сломена, царицата се прибра в покоите си и отказа всякаква храна.

Още на другата сутрин, преди да издълбаят върху гранитния блок на гроба надписа с титлите и подвизите на княза, съучастниците в плана отместиха блока. Преместиха тялото на Асадарон в собственото му легло, а на мястото му поставиха кукла. Нинипалукен се залови за работа и асириецът бавно се възвръщаше към живот.

Не след дълго лагерът бе вдигнат с трескава бързина. Войниците се прибраха с радост в Таджура. Те бяха отегчени и изморени от дългия престой в Симиена. Почетен ескорт, командван от член на царската фамилия, придружи армията на починалия посланик на един ден път от Аксум. Два дни по-късно недалеч от границата войската спря на едно непристъпно място сред палмова гора.

Тогава Набунасар заедно с Нинипалукен и Теглат обясниха на събраните войници и офицери, че любимият им господар Асадарон е жив и е сред тях, че смъртта му е била престорена, за да бъде опазен от нападение над него, предречено от оракулите. Естествено, възкръсването му трябваше да се запази в абсолютна тайна, за да не се предизвика отмъщението на аксумските магьосници. Който издадеше каквото и да било, щеше да бъде наказан със смърт.

Накрая князът се появи от плът и кръв. Чудотворното му възкресение се посрещна с небивали овации. Бойците бяха впечатлени от храбростта на своя началник и от умението на магьосниците. Веднага започна угощение и всички ядоха и пиха до сутринта.

На сутринта Асадарон даде заповед за тръгване. Колоната се задвижи към Таджура. Голямата радост на бойците личеше по бодрата им стъпка и победоносните песни. Асадарон и верният му Набунасар гледаха известно време как хората им се отдалечават и после тръгнаха обратно, на кратки стъпки, към Аксум, преоблечени като бродирачи на перли.

БРОДИРАЧИТЕ НА ПЕРЛИ

Влюбените се криеха, той — бог на любовта, тя — богиня на желанието. Но все още той не я притежаваше...

Бродирането на мъниста е асирийски занаят, непознат в Симиена. По тази причина Асадарон е убеден, че царицата ще се интересува от него. Набунасар го е научил как да ниже разноцветните мъниста и да съчетава преливащи се комбинации, които се извезват на туниките. Наметки, роби, ленти за коса, колани, извезани с мъниста гаят както погледа, така и ръката.

Асадарон и Набунасар влизат тайно в Аксум, наемат си един сук, тоест дюкянче, в търговски квартал. Тъй добре са се дегизирали, че собствените им майки не биха могли да ги познаят. Косите им са дълги до раменете, лицата — обръснати и умело гримирани, а облеклото им е като на занаятчийци.

Асадарон се труди в работилницата, а Набунасар обхожда богатите аксумци, за да им продава везаните платове, пъстри и лъскави като бръмбарови крила. Само за няколко дни из целия град започва да се говори за техния талант. На състезанията с колесници жените с такива искрящи везани дрехи са гледани със завист. Двамата съучастници вече не успяват да изпълняват всички поръчки. Не един благородник настоява да му направят сложни бродерии, а една принцеса иска цяла дреха с пурпурни мъниста, която да я обвива като кървав поток.

Скоро Македа заповядва да ѝ доведат тези чудесни майстори на изкуството. Когато го въвеждат при нея, сърцето на Асадарон бие като камбана. Докато Набунасар обяснява на царицата рядкото изкуство, Асадарон наблюдава отслабналото лице на любимата с ненаситна и егоистична радост от мъката, която я смазва, защото тази мъка е плод на тяхната любов.

Станала е деспотично капризна и около нея цари атмосфера на терор. Заповядала е бродирачите да дойдат, за да разсеят скуката на дългите дни, но няма търпение да изслушва дългите и неясни обяснения на Набунасар.

— Обяснявай по-добре изкуството си или ще заповядам да те обесят — му крясва тя.

— Разрешете тогава да отстъпя мястото си на моя другар. Наричат го Асадариб...

— Веднага да се приближи!

Така нареченият Асадариб се представя и Македа, без да разбира защо, се разтреперва от походката на този мъж. Разглежда го, но не го познава.

— О, могъща царице — започва той с толкова преправен глас, колкото и самото му лице, — слагам цялото си знание в краката ви и ще разкрия пред вас всичките му тайни далеч от любопитните уши. В моята страна бродирачите на перли си предават от поколение на поколение тайната на това изкуство. Аз желая да ви я предам, но само на вас самата.

Любопитната Македа се съгласява и повежда в молитвената зала скромния бродирач, който не буди съмнения у никого. А той се държи на почетно разстояние от нея. Изважда от торбата си плат, на който с перли е избродирано нейното име. Миг след това обръща бързо плата от обратната страна, а там е извезано името — Асадарон. Възмутена от тази дързост, царицата е готова да накаже безочливия чужденец, но изведнъж името на онзи, който спохожда безсънните й ноци, зазвучава в ушите й. Бродирачът стои пред нея невъзмутим. Само устните му се движат. След това потърква лицето си, за да стане узнаваем. Изненадата на Македа е толкова голяма, че с ръка на сърцето пада в обятията му и прошепва:

— От днес всеки ден ще имаме урок по бродиране!

С огряно от слънце сърце, опиянен, Асадариб си тръгва.

* * *

Всеки следобед бродирачът Асадариб се явяваше в палата и винаги го приемаха в молитвената зала, която бе в близост с покоите на

царицата. Новият царски каприз не правеше никакво впечатление на царедворците. Кой би се усъмнил в този занаятчия с интелигентен вид, чието тънко изкуство радваше благородниците и куртизанките на Аксум? А влюбените най-после бяха на седмото небе. Уловили се за ръце, те прекарваха заедно часове, бърбеха и си разменяха целувки, леки и нежни въздишки.

Забравила всички терзания, Македа се забавляваше от хитростта си. Беше ли изиграла недоверието на Белоша и Ибра?

— Тези проклети магьосници ще ги обеса заради любовта си към теб, защото аз те обичам! — казваше тя и се смееше от удоволствие.

Никой не можеше да влиза в светилището на този бог и тази богиня на любовта. Но тя все още не му се бе отдала. Все още беше Непорочната Перла.

Обсипваха се един друг с безброй целувки, по лицата, по ръцете от горе до долу, по нежните крака на Македа. Тя се боеше от всички тези милувки, които можеха да събудят изкушения, а изкушенията дебнеха и хапеха плътта като бесни кучета, превръщайки любовта в огнен порой. Понякога душата ѝ се изпълваше с копнеж по плътския екстаз видян в Египет, който се явяваше пред очите ѝ като буреносен облак. Заливайки се в смях, влюбените се учеха да бродират с мъниста любовната си мантия. Македа страдаше, че не може да украси с цветя стаята на любимия и да го обсипе с подаръци, но двамата се радваха на най-прекрасното цвете, цветето на любовта.

Това блаженство все пак не можеше да трае вечно, иначе вечното щастие нямаше да е всъщност щастие. В най-светлия ден идва часът, когато бурята охлажда и превръща всичко в сивота. Не след дълго в двореца започнаха да се отнасят с недоверие към Асадариб. Един асирийски роб предупреди принца, че са го разпознали и че ще го убият.

— Аз ще изчакам убийците. Когато наближат ти ще ме предупредиш и аз ще скоча от прозореца.

Робът се свърза с други съучастници, пак асирийци и врагове на Амрам и на всяка друга религия, чужда на Ваал.

Асадарон отиде за последен път при царицата и това бе най-хубавият им следобед. Птиците пееха в небето, то бе безоблачно до момента, когато князът призна на Македа, че са го разкрили и ще се опитат да го убият. Македа искаше да даде страшни заповеди, да го

предпази, да нареди да бъдат умъртвени всички, които се готвят да го убият. Но Асадарон бе горд и не искаше тя да спасява живота му.

По едно време по коридорите се чу суматоха. На всяка врата, на всеки ъгъл стърчаха ножове. Планът на Амрам и Белоша бе принцът да бъде намушкан с нож на излизане от царските покои и тайно да бъде пренесен навън, като се съобщи, че е напуснал града.

Още щом асирийският роб го предупреди, принцът си даде сметка, че е свършено с любовта му. Македа плачеше, но предпочиташе все пак любимият ѝ да си замине, вместо да се излага на смъртната опасност. Те се прегърнаха пламенно за последен път.

Асадарон изплете въже от платове, спусна го през прозореца и слезе по него до най-долния етаж, където го чакаха негови хора. Преоблякоха го като прислужник и спокойно го заведоха да се нахрани в помещенията за прислугата. Там го очакваше Набунасар.

Небето бе съвсем помръкнало. Птичките вече не пееха. В мъката си Македа унищожи и двете папагалчета, а Асадарон си отиде нещастен и отчаян. Той никога нямаше да успее да откъсне цветето на Симиена.

Нещастникът се прибра в Таджура. Там управлява жестоко като сатрап.

ДЕСПОТКАТА

Ни изнурителен труд, ни победи, ни богатство и бляскава слава можеха да пратят любимия в забрава...

След като стана царица, животът на Македа се промени дълбоко. Периодът след смъртта на цар Ангебо до нейната конопения ѝ показва колко различен щеше да е животът ѝ, посветен на обществото.

Като принцеса тя бе заобиколена с много приятелки, които обичаше искрено и бурно. С възкачването на престола всичките ѝ мили приятелства отлетяха като ято птици.

И тъй като от нея се бояха, приятелствата се превърнаха в почит и лицемерие. Тези, с които бе споделяла детските тайни, се опитваха да използват наивната ѝ добрина, за да измъкват всякакви блага, права и привилегии. Отначало владетелката изсипваше над прекалените благочестивки късчета власт. Когато по-късно установи, че обичта им е от интерес, тази констатация ѝ причини много мъка.

Клетвата ѝ за непорочност я бе обвила в ореол, който плашеше. Пред нея вече не смееха да говорят за любов. При вида на чуждото щастие погледът ѝ се отнасяше нанякъде и тя се затваряше в себе си. Царедворците, които знаеха за връзката ѝ с принц Асадарон, проявяваха неуместна и прекалена предпазливост. За останалите тя бе някакъв чудовищен идол нито жена, нито мъж, а хермафродит, който будеше жалост и ужас.

От ден на ден царицата се чувстваше все по-самотна в обширните си палати, а след заминаването на Асадарон ставаше още по-тъжна. Мъката в сърцето ѝ кристализира, и все по-често я спохождаше една мисъл: отмъщение. Защото тя вече познаваше омразата, безпощадната и ревнива омраза към мъжете, причина за осакатяването ѝ. Тя бленуваше да им отмъсти, като издигне жената над мъжа в семейството и в обществото. Подчиненият мъж! Какъв хубав

обрат на установените закони, как щеше да се стъписа светът и да прикове вниманието си върху Симиена!

Дълго време Македа мечта да се посвети на това начинание и започна упорито да се готви за него.

Разпределението на времето ѝ бе прецизно. Преди да се зазори, в дванадесетия час^[1] скачаше от леглото и даваше на прислужничките си джуджета да я изкъпят в ароматна баня. После я масажираха и парфюмираха.

Абаносовите ѝ коси бяха предмет на специални грижи. Сръчна фризьорка ги сплиташе на многобройни тънички и дълги плитки. Цветя и шноли със златни и сребърни мотиви се втъкваха за украса в ухайната ѝ копринена и буйна коса.

След масажа, Македа оставяше лицето си на изкусния гримьор, който умееше да променя физиономията ѝ с помощта на цветове и линии. Ето как и най-близките около нея с изненада установяваха след коронацията, че свежото ѝ весело и дори дяволито допреди лице бе придобило строго изражение с подчертаването на класическата ѝ красота. Извивката на веждите ѝ бе вдигната по-високо и бе прекъсната с бяла черта, клепачите бяха почернени, очите уголемени във форма на бадем и блестяха от трул^[2], а погледът ѝ пленяваше. Плътните ѝ устни бяха начервени в много чиста линия, с което се изостряше още повече ослепителният чар на лицето ѝ.

Македа проявяваше и кокетство по отношение на безбройните си и пищни дрехи, които сменяше постоянно. От престоя си в Египет бе придобила предпочитание към преливащите, но много ярки цветове. В ежедневието обаче носеше тесен червен панталон, който прилепваше по тялото, тясна и къса пола, блуза по тялото, без ръкави. Дълъг бродиран воал, метнат през рамото завършваше облеклото ѝ, а множеството накити дрънчаха и оживяваха пищността му. Когато приемаше посланици или висши сановници, царицата обличаше дълга туника на широки гънки, със строго деколте, която покриваше напълно ръцете ѝ. Златен колан опасваше високата ѝ и тънка талия.

Така нагиздена според обстоятелствата на деня, Македа отиваше да закуси в адераха^[3] с княз Амрам, главния равин Узиел, пазителя на печата Мара, главния ковчезник Леви, главния церемониалмайстор и някои от най-приближените губернатори (сатрапи) в царството.

След това започваше бързо да приема един след друг пратеници, царедворци, сатрапи и офицери. От нея те получаваха награда, порицание или смърт. После в елфина^[4] царицата решаваше въпроси на управлението, заобиколена от редовните съветници на короната. Тази неизменна програма се променяше два пъти в седмицата, когато царицата председателстваше царския съд. Тя произнасяше присъди чак до седмия час. Проявяваше изненадваща правна мисъл и далновидност, но мъжете се възмуцаваха от безкомпромисните ѝ и безапелационни присъди, които ги караха да се чувстват унижени и победени.

На обяда по средата на дена присъстваха най-висши сановници и много гости. Този обяд бе кратък и след него се почиваше.

Около деветия час царицата обикновено излизаше от двореца на дълги разходки с колесница или на кон, на лов или да приема военни наряди. Винаги потрепваше, когато минаваше близо до мястото на асирийския лагер.

На вечерята в единадесетия час се събираха само най-близките. След вечеря въвеждаха поети, комедианти, голи танцьорки, акробати, звероукротители и укротители на змии. С непрестанните си чудеса те се опитваха да разсеят безразличието и умората ѝ. А тя се уморяваше бързо. Прибираше се в покоите си, тревожно обръщаше поглед към небето, обсипано с енигми, сякаш искаше да прочете в него неспокойната си съдба. Така ли щеше да протече животът ѝ в потискаща и безпокойна самота?

Сънят я унасяше в безмисловност и едва тогава, в сънищата ѝ, разцъфваха фантастични планове за величие. На другия ден се събужда безмерно властна. Родени през нощта, заповедите ѝ летяха чудотворно из царството; от юг на север и от изток на запад съветниците изнемогваха да следват бързината, с която тя действаше, сякаш в бързото действие Перлата бе намерила отдушник за любовната си треска. Всички живи сили на нейния пламенен характер се изявяваха в дела, в които тя оставяше почти гениалния си отпечатък. Македа реформира цялостната организация на страната. Тя искаше Симиена да е по-гъвкава в ръцете ѝ. За целта реши да раздели държавата на четири провинции, да премахне властта на победените крале и вицекрале, да обединява, приравнява и координира. Всяка провинция беше подчинена на един граждански управител, един военен,

един първи магистрат и един представител на търговците и занаятчиите. В този съвет, наричан „четворката“, решенията се вземаха с мнозинство, но управителят имаше право на още един глас, „гласът на короната“. След като въведе тази федерална организация, Македа се погрижи законите да бъдат еднакви в цялото царство. С помощта на съветници и специалисти тя си създаде собствено законодателство.

Преди всичко обаче царицата съсредоточи вниманието си върху армията. Бащините ѝ съвети се бяха запечатали здраво в амбициозната ѝ памет. Младата империя трябваше да се разширява и да наложи неоспоримата си власт. С помощта на капитани от Египет, Вавилон и Нинивия^[5] младата царица попълни редиците на военните си инструктори. Увеличи числеността на полковете и ги снабди с ново оръжие и техника.

Когато научи, че някакъв младеж от Азия, на име Адинрам се е похвалил, че умее да прави метал, по-силен от всички други, тя му заплати толкова много, че той построи пещите си в Аксум, а когато почина, владетелката нареди да поставят на гроба му блок, излят от стомана, чиято формула бе разкрита на аксумските майстори.

Царицата изпрати тридесет хиляди мъже в град Мутова да работят денонощно в продължение на три години и да построят цяла флота военни кораби, които по брой и престиж трябваше да надминат финикийската. Кръсти я „Зелената флота“ и я прати чак в Китай. Корабите на Зелената флота пътуваха редовно до Индия и Малайзия, където купуваха много коприна от местните търговци и печелеха богато.

За да плати на прочутата си армия от работници, които се трудеха денонощно, царицата монополизира златните мини на царството и ги експлоатираше непрестанно. Добитото злато превръщаше в кръгли, лъскави златни монети, с дупка в средата. Скоро, в целия свят започнаха да си разменят „златото на жената“, както го наричаха. Но производството на тези монети беше толкова голямо, че не след дълго покупателната им стойност се оказа по-ниска от тази на среброто.

Така за Македа започна ерата на завоеванията. Тя се хвърли в битките с болезнено удоволствие, смесица от жестокост и омраза към мъжете, които изпращаше с безразличие и презрение на клане по бойните полета. На запад завладя Нубия и Волега и стигна до

непристъпните мочурища, на изток отиде до Червеното море, на юг завзе всички земи до Вилманчарк, а на север стигна до границите на Египет.

По-късно ненаситната царица насочи погледа си отвъд африканския континент. Изпрати флотата си да пусне котва в Йемен. След три години изтощителни и безпощадни битки свали цар Атара. Тъй като военачалниците ѝ хвалеха чудесата на тази поробена земя, мините за скъпоценни камъни, пицната зеленина и неизчерпаемите богатства, царицата реши да я посети. По време на величествен морски парад тя пристигна там с ветроходите си с по дванайсет мостика, наредени един над друг, и с кораби, движени от хиляди гребци.

Всичкото злато на завладените земи на Офир, царицата превърна във военна сила. След златото дойде ред на перлите. Македа конфискува перлите на всички ловци край Червено море. Тя унизи дори могъщия цар на Тир, Хирам, като отказва да сподели с този опасен съсед продукцията на кедровите гори от Шершер, благодарение на които бе станала господарка на моретата.

По този начин Непорочната методично утоляваше своя глад за победи и един след друг околните царе навеждаха чела пред нея. Единствено Асадарон бе пощаден. Македа зачиташе неизменната граница между отстъпената от асириецата провинция и провинцията под негово управление. Тази граница беше за нея свещена като спомена за него, който не угасваше в сърцето ѝ. Ни изнурителен труд, ни богатства, ни победи и бляскава слава не можеха да пратят любимия в забрава.

Имаше дни, в които ѝ се налагаше да положи всички усилия, за да се овладее и да не му предложи приказната си империя в замяна просто на любовта му. И все пак му изпрати по таен пратеник една загадъчна рисунка.

Рисунката представляваше две ръце, които удушваха два папагала. Очи на жена ронеха обилно сълзи. Една напречна жълта черта символизираще траур, а под нея жена ореше с много усилия каменна нива. По-долу бе нарисован Асадарон в най-великолепни одежди, покрит с було, оброчен с безброй знаци на деня: две кръгчета, означаващи слънце, съчетани с вертикална чертичка.

Асадарон получи рисунката и я разбра. В отговор изпрати следната поема:

*О, Македа, в сърцата ни красивата любов е
задушена,*

*както отнемат живота на невинните птички!
И докато оплакваме миналото си мъртво,
недей да теглиш траурна черта над нашите
надежди!*

*О, Македа, тази черта е безмилостно ясна
като удар на сабя, по-жестока присъда от тази
да ореш безплодната каменна нива.
С твоята клетва, о, Македа ти си безплодната
нивa.*

*Затуй не щеш вече да виждаш Асадарон
и пред очи си го обвиваш в забрава,
но ти ще го любиш още безброй дни.*

*О, Македа, не загадка ти праща Асадарон,
а своето мъртво сърце.*

*Тялото му с отнета мъжественост,
душата му в плен на една перлена риза.*

*Не познава друга жена, само Македа,
и никога друга няма да има.*

*Но за вярната си любов той иска
същата вярност в замяна.*

*Все така скрит стои Асадарон,
но ще се появи с бързината на вятъра,*

*ако за мъката му Македа нехае,
ако клетвата си тя поругае*

и избере друг за брат на сърце си.

*Като светкавица той ще се появи
ще убива, ще коли, като знаме ще я плени
и ще си върне сърцето ѝ, о, Македа!*

Прочитайки я царицата потрепна от сладка тревога.

---

[1] 6 ч. сутринта, в Симиена, като в днешна Етиопия, денят се разделя на два цикъла от по 12 часа; първият час на сутринта съвпада с изгрева, а първият час на вечерта — със залеза. — Бел.авт. ↑

[2] Черен прах, който се посипва по миглите и прави очите по-блестящи и по-големи. — Бел.авт. ↑

[3] трапезарията ↑

[4] частната ѝ приемна ↑

[5] Столицата на Асирия. — Бел.пр. ↑

БИТКАТА СРЕЩУ ЛЮБОВТА

Първенството на жената и падението на мъжа не попречиха на любовта и разгула да върнат на мъжа вечната сила.

Измъчена от потиснатата си страст и безумно възгордяна от чудното си могъщество, Македа ставаше все по-деспотична. Щом заповядаше нещо, тя трябваше незабавно да получи резултат, колкото и заповедта ѝ да изглеждаше невъзможна. Още щом се отронеше тя от царствените устни, цялата нация се раздвижваше. Не се щадеше никакво усилие. В градовете, където вестonosци разнасяха заповедта бързо, всички съсловни групи се мобилизираха, армиите се раздвижваха. Владетелката не понасяше закъснения.

И тъй при едно пътуване в Йемен тя замисли да премести столицата си. Реши да издигне в Атрат, в окупираните територии, приказен град, символ на нейната сила и столица на империята. Щеше да го нарече Сава. Перлата сама начерта първоначалния план и нареди окончателните планове да са готови до един месец.

На архитекти и строители даде само една година, за да разцъфне като цвете новият център на империята. Даде петдесет хиляди работници от васалните си територии да помагат на зидарите и занаятчиите от Симиена. Още на следващия ден започна разкопаването на равнината.

Същото изискване за незабавно подчинение Македа проявяваше по отношение прилагането на нейните закони. Като първа крачка тя реши да увеличи привилегиите на жените в Симиена. За осъществяването на тази си амбиция тя анализира най-важните си основания. След като любовта беше центростремителната сила на обществото, всичко се развиваше във връзка с непреодолимото любовно влечение. Като ново божество Македа желаше да промени земните закони: центростремителната сила щеше да превърне в центробежна. След като тя самата нямаше да може да познае любовта,

по цялата територия на империята тя щеше да бъде премахната, да бъде отрязана, както се отрязва глава.

Македа събра жени в двореца и им разкри сама своя проект. Нейните доверенички не бяха съгласни любовта да бъде отнесена на последно място в грижите им. Женският род съществуваше заради и от любовта. Те ѝ казаха това, но тя не желаше да го приеме именно защото ги разбираше прекалено добре. Тогава Македа пристъпи към шест опита с мъже и жени, подбрани от всички класи на обществото.

Царицата заповяда да затворят десет бродирачки да работят без контакт с външния свят в къща с голяма градина и само един мъж, който да ги обслужва като роб. Само месец след това робът се бе превърнал в господар, хранен и глезен от жените, които най-напред се бяха скарали за любовта му, а после си я бяха поделили. По този начин Македа се убеди в непреодолимото привличане на половете.

След това отне мъжа от тези жени и им заповядва да продължат да работят далеч от всякакви изкушения. Страданието по любовника се оказа толкова силно, че след месец работничките започнаха да линейт от близостта помежду си и помолиха царицата да им позволи да се омъжат. Това бе вторият ѝ опит.

Вместо един царицата им даде двама мъже, но резултатите от третия опит се оказаха същите като при втория. Бродирачките се избиваха помежду си от ревност.

След това Македа замени мъжете с кастрати, колкото привлекателни, толкова и културни, и им присъди две жени за другарки. Те заживяха отделно едни от други. Жените се вълнуваха само от мъжествеността, а не от духовните им качества.

Петият опит бе подобен на четвъртия. Поставиха заедно пет образовани жени и един културен евнух. Не след дълго те го изгониха от женската компания.

Тогава Македа, решавайки, че посестримите ѝ се стремят само към съвкупление, направи за тях публичен дом с трима расови мъже, гледани като принцове. Остави ги на разположение на жените, които поради вдовство бяха лишени от сексуални удоволствия. Много бързо и с огромно учудване царицата узна, че две от жените се бяха влюбили толкова, че бяха отвлекли най-хубавите два екземпляра и ги бяха позлатили. Третият доставчик на удоволствие се бе затворил в дома с една от жените, която не желаше да го поделя с никоя. Така царицата

разбра, че за любовната страст само сексуалното удоволствие не бе достатъчно. Треската на обладаването участва до пълното насищане на желанието с един и същ любовник — времетраенето на това насищане може да бъде твърде различно. Тази бе шестата и последна поука.

Македа използва тези опити и поуки за изработване на ново законодателство. Въведените от нея закони още през първата година на царуването ѝ имаха вече резултати и промениха морала и облика на нацията. „Законът на Перлата“ даваше на жените еднакви права с мъжете. Дъщерята наследяваше родителите си наравно със сина, който дотогава беше единствен наследник. Образованието ставаше задължително за двата пола. Жените можеха на абсолютно равна нога с мъжете да придобиват имоти, да търгуват или да упражняват държавни функции. Единствено военната служба се запазваше за мъжете, те бяха „пушечно“ месо.

Тези закони станаха още по-тежки с промяната на правилата за браковете. Те вече трябваше да се сключват пред женски съдебен състав. Съпрузите свободно обявяваха имуществото, което възнамеряваха да внесат като общо за брака и нямаха задължението да внесат всичко. Развод пък се получаваше само с декларация пред съда. Съпрузите си поделяха общото имущество, но като ограничение имуществото на мъжа оставаше под управление на съда до една година, ако мъжът бе поискал развода, а ако имаше деца, частта на бащата им се падаше като пряко наследство. При продажба на общо имущество беше необходимо съгласието на двамата съпрузи, а за образованието на децата, до седмата им година се грижеше само съпругата. След седмата година момчетата и момичетата оставаха съответно под попечителството на бащата или майката и частта от наследството им се ползваше от попечители. На осемнайсет години децата ставаха пълнолетни, можеха да разполагат със себе си и да поискат една четвърт от наследството си, като останалите три четвърти получаваха едва след смъртта на родителите.

Въпреки тези закони много малко жени ползваха правата си. Рядко имаше жени, кандидатстващи за държавни функции, достъп до които до вчера имаха само мъжете. А в семействата повечето жени си оставаха вечни робини на мъжете си. По тази причина Македа неочаквано реши да преобърне нещата из основи: противно на традициите всички права на мъжа се прехвърлиха на жената. Мъжете

попаднаха под унижително робство и мнозина отидоха във войската, за да го избегнат.

От този момент нататък само жените имаха право да наследяват. Младите жени купуваха съпруга си както дотогава невестите бяха били купувани, при това жените имат право на полиандрия^[1]. Стига да можеше да ги храни, всяка жена имаше право на толкова съпрузи или конкубини, колкото желае.

Цялата домашна работа се отреждаше на мъжете, а жените отговаряха за имуществото си, за дома и търговията, които ръководеха, както им бе угодно.

След обнародването на новото законодателство, Македа взе мерки то да бъде наложено на семействата от Симиена. Бунтовете и най-дребното недоволство дори се наказваха с огън и жупел.

* * *

Непорочната Перла си даде сметка, че след като функцията създава органа, лишени от прелъстителната си функция, жените губеха кокетството, с което привличаха мъжете, и постепенно загрубяха, ставаха мъжествени.

За да прецени изцяло действието на своя закон, Македа отиде на посещение при Зикри, дъщерята на един богат аксумски търговец. Тя бе наследила състоянието и търговската организация на баща си с клонове по всички брегове на Африка. Зикри си бе купила съпруг, но той се бе оказал недостатъчно темпераментен за нейния плам. Тогава тя се бе обградила с мъжки харем, съставен главно от бивши ратаи и домашни работници, заключила ги беше в една част от къщата си, а роби им прислужваха. Мъжете живееха в размекващо безделие, обличаха се в прозрачни и лъскави дрехи, кичеха се с накити и се движеха в облаци от парфюми. Дори движенията им бяха изпълнени с жегга. Живееха само за да се любят и да танцуват.

Дълбоко разочарование обхвана царицата. Беше пожелала да прогони любовта, но тя победоносно шестваше отново сред напарфюмираните и гримирани мъже, разплули се върху копринените възглавници с изострени за еротика сетива. Най-лошото бе, че Зикри

изобщо не си даваше сметка за аморалния си живот, който отговаряше на новите закони.

Домакинята пожела да представи на царицата някои от предпочитаните си мъжкар, единия заради порочността му, другия заради животинската му страст. На трети тя похвали умението, изтънчеността и разнообразието на прегръдките. Накрая Зикри ѝ разкри обратните привички на някои от конкубините си. Не, плътската любов не бе мъртва. Тя избуяваше тук като чудовищно цвете на страстта и разврата, като онези странни и отровни растения, които никнеха в блатата. Новите „закони на Перлата“ не само бяха много удобни за любовта, но чрез тях тя се лееше на бурни вълни.

Македа дълго слуша как нейната домакиня описва нравите на аксумските патрицианки. Нищо не се беше променило. Само ролите се бяха сменили и жената сега диктуваше удоволствията. Зикри обясни, че с богатството си можеше да си позволи лукса да организира оргия, нещо, което преди беше достъпно само за аристократите. Сега красавиците в Симиена не чакаха да ги изберат, а избираха те. Мъжете танцуваха за тях, след това жените се събличаха и под звуците на китарите, опиянени от ракия и медовина, танцуваха с тях и после се оставяха да бъдат обладавани на диваните в уютния полумрак...

Македа се поинтересува за четиримата ѝ братя.

— Като повечето синове на търговци и богати граждани — отговори търговката — братята ми отидоха в Египет, защото не желяеха да живеят, без да работят. Сега те са ми съдружници в Тива.

Македа напусна дома разстроена. Тази жена, тази дъщеря на търговец с нищо не бе нарушила буквата на нейните закони. Само бе нагодила духа на закона към своя прекалено силен темперамент и без съмнение всички в Симиена правеха като нея. Върховенството на жената и падението на мъжа не бяха попречили на любовта и разгула да възстановят вечната мъжка сила. Следователно борбата трябваше да се води срещу тази мощ, но без да се накърнява инстинкта за възпроизводство, защото Македа се нуждаеше от много войници. Затова царицата повика съветника си Леви, за да решат заедно как да ликвидират любовта, както се ликвидира треската в едно болно тяло.

Ковчезникът Леви не разбираше разрушителната ярост, неизчерпаемостта на упорство и непобедимата безкомпромисност на владетелката. У стареца плътските страсти бяха угаснали отдавна.

Някога търговецът на роби, който при едно нападение го бе отвлякъл още юноша и го бе кастрирал, за да го продаде като евнух, с един замах с ножа му бе отнел и всякакво плътско стремление. На този си живот, непознаващ желанието, той дължеше до голяма степен високия си пост в Симиена. Сред мъжете с висши функции в царския дворец Леви всъщност беше единственият, който се осмеляваше да говори пред Македа откровено и независимо. Дали тази му смелост идваше от безразличието му към живота? Може би. Около него витаеха не малко мъльви, но Перлата винаги ги пренебрегваше. Единствената присъда, която не можеше да се обжалва, беше депортирането в опасни страни или изпращането на далечни експедиции с наемни войски и бунтовници. Самият принц Амрам, бе заплатил с живота си твърде острите критики към нея по време на настояничеството си: той почина на поста си в страната Уоламо, чийто зловонен климат го бе унищожил за няколко месеца. Дъщеря му, братовчедка на царицата, беше избягала в Тива след смъртта му, защото не желаше да живее в страна, в която мъжете измираха като мухи.

Трепереща от възмущение Македа разказа на ковчезника за посещението си при Зикри. Старият Леви с бялата си като сняг брада върху гърдите цинично ѝ обърна внимание, че тази жена законно има право на оргии и колективен разврат. Дори имаше основания за опасение, че най-талантливите мъже на Симиена можеха да напуснат страната и това щеше да е в най-голяма вреда за изкуството и науката.

— Искам да унищожа любовта — заупорства Перлата. — Ще възстановя законите на Йехова в пречистената нация!

— О, царице — поде Леви, — да се убие любовта е толкова трудно, колкото да се угаси слънцето. Аз често съм размишлявал за това. Виждам само един лек: у мъжете и жените да се изкорени сетивото на любовта, както се изтръгва от роба сетивото на слуха или на словото. Трябва да е възможно да се направи операция. Лично аз нямам никакво желание, тъй като любовното ми щение е изчезнало при кастрирането. Обзалагам се, че учените лекари трябва да могат да ликвидират това привличане у другите мъже, без да премахнат способността за възпроизводство.

— В такъв случай заповядвам — каза Македа — в срок от три дни лекарите да открият начина.

След три дни лекарите пристигнаха и заявиха, че са намерили начина. Техният началник Белоша произнесе следната реч:

— О, царице на царете, ако искате да убиете любовта, трябва първо да премахнете у мъжете и жените онези органи, които възбуждат най-силните желания. При жените мястото на желанията са половите устни и венериният хълм. При мъжете те се съсредоточават в кръга на фалоса, където започва главичката. Наричаме го кръгът на сладострастието. Като се унищожат тези полюси на насладата, човеците няма повече да усещат нейния призив, който при допир на телата си те довеждат до връхна точка и екстаз. Между тях няма да има вече привличане. Достатъчно ще бъде да се направи съвкуплението задължително веднъж-дваж пъти седмично, така че от тази операция да не пострада продължаването на рода. Насладата е само примамка, създадена от Йехова да кара живите същества да се възпроизвеждат. За да се ликвидира насладата, моят учен колега Либри е направил една помада, която изгаря и разяжда въпросните части, без да предизвиква рани и излишни болки.

Белоша млъкна, за да покаже на царицата черникавата разяждаща помада против оргазма. При вида ѝ царицата се намуси:

— Кой би си сложил по собствено желание това нещо? — попита тя.

Белоша беше предвидил това възражение:

— Намазването ще бъде задължително и за двата пола след обезкосмяване. Тези, които не се подчинят, в срок от един месец ще бъдат обезглавени. Освен това от днес нататък трябва да стане задължително изрязването на чувствените места при всички деца, когато станат на четиридесет дни. Разбира се, една девойка винаги би могла да стане жертва на изнасилване. За да се избегне това, трябва да заповядате половият орган на момиченцата да бъде защит, освен за естествените нужди. Ние ви изложихме медицинското становище. А нашите колеги, специалисти по моралните въпроси, прецениха, че луксът и тоалетите на жените са неуместни. Телата трябва да бъдат облечени в широки дрехи, които прикриват плътта, източник на изкушения. Според тях е желателно в царството да бъде възстановена моногамията под страх от смъртно наказание, а на проститутките да бъде забранено да упражняват развратната си професия.

Накрая разгледах реформата и от гледна точка на нашата кабалистична наука. Лично аз смятам, че духовете няма да се противопоставят. Астралното тяло запазва силата си, независимо от нарушаването на земната обвивка.

Царицата беше изслушала доклада с явен интерес. Отпрати съветниците си, след като им заръча да пазят строго в тайна всичко и извика писаря. Работи до късно през нощта и на зазоряване започна да диктува текста на новия си закон. След много поправки и промени, стигна до окончателния текст на жестоката си наредба и я прочете на събралите се при нея учени:

— Желая да спазвам законите на Иехова, нашият Бог. Затова момчетата ще бъдат още по дълбоко обрязвани от равините, а акушерките ще изрязват половите устни и венериния хълм на момичетата. Обрезвачите ще следват курсове в медицинската школа и ще могат да практикуват само с лиценз. Всички тези предписания важат за хората от нашата религия. На момичетата на езичниците половите устни ще бъдат зашивани до сватбата им, като ще им се оставя отвърстие само за естествените нужди.

Колегията на учените сведе чела към земята. Царицата се бе произнесла.

Още на следващия ден царският указ бе оповестен от глашатаи по цялото царство и Македа вече чакаше с дива радост резултатите от епичната борба с човешката любов, която тя, безумно влюбената, бе подела.

---

[1] Право да имат много мъже. ↑

МАКЕДА ЛОВУВА И ДОВЕЖДА АСИР

*Виждам те, царице, и съм заслепен, сякаш
съм пред самата богиня Астар...*

Като забеляза беглеца, когато от войниците ѝ току-що бяха заловили, царицата спря рязко златната си колесница, впрегната с шест гигантски антилопи. Заповяда да развържат нещастника, когото стражата бе завързала от предпазливост, тъй като бе познала по дрехите, че е асириец.

— Кой си ти и защо бягаш?

Чужденецът погледна от упор Македа с увереност и благородство, които я изненадаха.

— Бягах, царице, защото не знаех, че шумът, който чувам, е от ловците. Мислех, че са бандити. А понеже съм беден и нещастен, щяха да ме умъртвят, без да питат. Но, ето че те виждам, царице, и съм заслепен, сякаш съм пред самата богиня Астар.

Астар беше главната богиня на асирийците, както Ваал беше техният бог. Македа се почувства поласкана.

— Ти не говориш като човек от народа — поде тя тихо. — Какво правиш в моята страна?

— Ето какво ми оставиха моите врагове, след като ми откраднаха богатството и имота — рече мъжът, сочейки с пръст ужасния белег, който обезобразяваше лицето му от челото до брадата. — Ако се завърна в Асирия, ще ме убият. Отмъщението, което въоръжи ръката на моите убийци, е най-безмилостното, защото иде от омразата на жена. И така аз се скитах из страната след дълги изтощителни дни вървене, когато вашите ловци ме изненадаха. О, царице, твоят смирен раб благославя Ваал, че го е хвърлил на пътя ти, пада в нозете ти и те умолява да го ползваш като слуга за най-тежка работа. Зная да карам колесница. Зная да се бия и да уча другите да боравят със сабя и копие. Милост за заточения, о, царице на царете, славата на която познава цяла Асирия!

С милост в сърцето Македа се взря в бледия мъж, който смутен и треперещ се покланяше до земята.

— Готова съм да те приема в чуждестранната си гвардия — му отговори тя, — но кажи ми по-напред как се казваш?

— Какво значение има как се казвам, о, Перло... Ако го кажа, ще се изложа на тайното отмъщение на враговете си. Един ден ще го научиш, а дотогава нека ме наричат Асир.

Заинтригувана владетелката направи знак да отведат и нахранят човека. Не ял три дни, той се нахвърли като див звяр на печеното месо, което му дадоха върху цял хляб.

Звучно изплющя дългият камшик на Македа над впрегнатите антилопи. Пъргавите животни хукнаха като вихрушки. Царският лов продължаваше.

Перлата обожаваше язденето и изтощителното препускане при лова. На това занимание тя се отдаваше с буйна страст, най-често в обширните равнини около Аксум. С усет на хищник обикаляше горите с гигантски мимози и смокинови дървета, палмови горички, където сред пищната растителност под дебнещия взор на зверовете се крият газели.

Буйната природа, гъстите храсталаци, из които ловците се придвижваха трудно, бяха населени с безброй пъстроцветни птици, чийто оглушителен хор развеселяваше царицата. Сиви косове на синкави ята, пъстри папагали като цветя...

За тези си походи Македа бе заменила конете с газели, които на неравен път никога не падаха. Царицата беше заповядала да ги впрегнат в едни много гъвкави колесници, стабилизирани много добре с подвижни ремъци, така че да поемат всеки трус от неравностите на пътя. Като я виждаше така да лети гологлава и с разпръснати коси, хванала се здраво с лявата ръка, а с дясната да води неспокойния си впряг, народът от селата я вземаше за небесно видение.

Тя беше много сръчна в залавянето на диви животни. Газелите даваше за дресиране, лъвовете заключваше в клетки, щраусите затваряше с мрежи. Поддържаше заради перата им колекция от гигантски марабута, пеликани и розови фламинги, накацали край блатата, и се радваше на трофеите, така сякаш бе завладяла провинция.

За кратките почивки, които правеше с гостите си от време на време покрай някои диви розови или лаврови храсти, опваха набързо

пурпурни шатри, които на фона на жълтата земя напомняха гигантски червени цветя. Не след дълго тя се изправяше отново, разпределяше задачите на гончиите, пускаше кучетата и дресираните маймуни да открият и посочат с крясъците си от най-високите дървета някои лъв или леопард.

В края на този ден, след тежка битка, Перлата отнесе два звяра, полуразкъсани от кучетата. Попита за Асир. Капитанът на дворецовата стража я осведоми, че го е зачислил към втората част на стражата, при чуждоземните наемници.

С умениято си да борави с меч, новопостъпилият учуди началниците си толкова, че го повишиха скоро, с одобрението на царицата, в началник-отделение на нейната лична охрана. Този човек ѝ беше чужд, но странните обстоятелства на появата му я правеха суеверна. Асир идваше от Вавилон. Несъмнено познаваше Таджура и управителя, княз Асадарон, но тя не се реши да разговаря за него. И все пак, впоследствие той се яви определящ за насоката, която взеха животът и царуването на Савската царица.

САВСКАТА ЦАРИЦА

В утрото на един славен ден тя напусна кораба паун, който се поклащаше на водата. И така стана Царицата на зората.

Сава! Тъй бе нарекла Македа великолепната столица на светлата и прохладна Арабия, в която щеше да се установи завинаги. Откакто при първото си пътуване в Йемен бе вдъхнала божествения мирис на тази земя, царицата непрестанно подтикваше строителите да завършат това дело, плод на един неин каприз.

Когато градът бе завършен, царицата уведоми жителите на Симиена, че независимо от резиденцията си в Сава, тя често щеше да прихожда в Аксум. Щеше да запази горещата си любов към родната страна и да продължава да бди предано над нея. Назначи за управител един генерал-губернатор, когото нарече „уак-шаун“^[1] и върховен съдия, комуто даде името „афа негаст“ (уста на царицата). И двамата получиха по-широки пълномощия в сравнение с всички други управители на провинции. По този начин Македа отбелязваше особеното значение, което придаваше на люлката на своята империя.

След това организира заминаването на съветниците, царедворците и царските офицери, които щяха да я последват в Сава, както и прехвърлянето на войската, прислугата и робите. Зелената флота на котва в Мутова, ѝ послужи за прехвърлянето. Нови прави пътища свързваха вече това пристанище със старата столица, а от Аксум до Сава бяха изградени по върховете на планините многобройни високи кули, от които вестители се свързваха чрез сигнали.

Преди заминаването си царицата даде голям тридневен банкет на военачалниците, равините и учените на Симиена. Преместването на правителството и на царската резиденция в Сава тя аргументира с необходимостта от експанзия на Изток. След като бе завладяла Червено море, мощта на царството трябваше да заблести в пълната си

сила като пясъците на отсрещния бряг. Цяла Симиена се прекланяше пред гигантската сила, разцъфнала в девическата ѝ ръка.

През целия следващ ден колесниците на Македа кръстосваха пътищата. На всеки два часа се впрягаха нови коне и нова кавалерия поемаше шумно ескорта на царицата. Нощта се спускаше над Мутова, когато препускащата кохорта премина през портите на града, прекоси го като огнена змия, която угасва на кейовете.

Населението и войската посрещнаха царицата с оглушителни овации. Химни се разнасяха до небето, както пушекът и миризмата на тамяна. Въздухът ухаеше на нард и смирна. Музиканти възпяваха царуването на Перлата с невидан концерт на тимпани, пиколи и тамбурини. Хиляди факли прогонваха нощта и с пламтящите си криле създаваха пурпурния ден. Флотата беше залята със светлина, а палубите на всеки кораб, разпънал алени платна, ехтяха от звъна на ризиците. Облечените в бяло моряци се носеха като гларуси.

Царицата се качи на един странен кораб без платна, с пауново око от злато и емайл, движен от осемдесет здрави гребци. Плод на нейното въображение е формата му на паун с блестящи стъкла на мястото на очите и вдлъбнатина в гърдния кош. Там под пурпурен балдахин бяха поставили грамадния ѝ трон. С пищна театралност Македа седна на трона внушително неподвижна, обвита в бели воали. Короната ѝ от едри като орехи перли блестеше с хиляди ирисови отблясъци също както обсипаният с перли скиптър в ръката ѝ.

Пред нея, от носа на царския кораб чак до кея, бе разстлан имперският килим като кървав поток в стоманената нощ. Царедворците от свитата ѝ целуваха набожно този килим, преди той да окървави морето на талази и талази, като символична връзка между сухопътната и морската мощ на империята в мига, когато зелената флота щеше да вдигне котва на път към новата столица. В този момент по водата благородно плъзнаха голямо множество червени птици. За събралия се народ гледката беше почти божествено величествена.

На другия ден богинята Македа, царица на цариците, щеше да стане Савска царица.

* * *

В розовото утро тя слезе от гигантската си птица като видение. При тази гледка жителите на Йемен изпитаха свещен ужас. Напускайки кораба паун, който се поклащаше на водата, в зората на един славен ден тя се превърна в царица на зората. Новият дворец в Сава се открояваше вече в прозрачната светлина огромен, целият като цветна градина. Спуснат сякаш от облаците той осветяваше страната и морето като скала и като фар. На върха му се вееше зеленото знаме.

С каква безумна гордост Македа заповяда да разстелят имперския килим и стъпи по него върху победената земя. Горещият прием с нищо не отстъпваше на шумното изпращане. Сред апотеоз от приветствия и песни, възкачена на парадната си колесница, тя напредваше по очертаната пътека от двойна редица блестящи копия и щитове. Пътека, дълга две хиляди лакти. Две хиляди лакти тамян и опияняваща слава.

---

[1] началник на Запада ↑

САВСКИЯТ ДВОРЕЦ

Македа беше господарка на стихииите, на десет народа и милиони души, но не бе успяла да обуздае любовта...

Вечерта Македа се изкачи на най-високата кула на палата си, точно там, където силният морски вятър развяваше зеленото ѝ знаме. Стоеше замечтана в съзерцание на творението си, което се стелеше в краката ѝ.

Беше обсипала със злато, почести и титли гениалните архитекти, успели да въплътят в камъка и дървото нейната мечта за величие: град, съставен от три реда галерии, всяка от която можеше да побере петдесет хиляди души. За построяването на този град тя не бе пестила нито керамичните плочи, нито твърдия гранит или базалта, нито тъй трудния за обработване кварц, от който всички инструменти затъпяват.

Трите галерии бяха обградени от множество колонади с ветрилообразни капители, изобразяващи паунови глави и пера. В горните части на колоните бяха изписани или гравирани многоцветни йероглифи, описващи победите на Савската царица, а стените бяха изографисани целите с живи сцени и пирографирани арабески. Таваните бяха оформени от мраморни плочи между греди от кедрово дърво с по една животинска глава върху всяка сглобка.

Подовата облицовка, изработена от солидна смес гипс и кълцани конски косми, беше украсена с рисунка.

В сърцето на двореца, върху изкуствена могила се издигаше самият царски павилион, заобиколен от огромния троен кръг от зали, колони, галерии и портици. От центъра до външния край на кръга от сгради светеше път, широк сто лакти, който можеше да приеме цели армии ескортиращи управителите на царските провинции и посланиците на съседните страни. Могъщите гости на Македа можеха безпрепятствено да настанят своите свити в нейния дворец.

В най-външните сгради се намираха третостепенните служби, спалните на войската и арсеналите. Третата дъга на кръга приютяваше робите, кланиците и военните затвори. Вторият ред приютяваше офицерите, учените, маговете и равините, както и канцелариите на второстепенните служби, трапезариите и училищата. Най-навътре в кръгообразните сгради на първия кръг се намираха кабинетите на служителите от най-висок ранг, великолепната зала на съвета и аудиенциите, висшият съд, блиндираната хазна, както и жилищата на висшите сановници и царедворци.

В средата се издигаше триетажният палат на Македа, заобиколен от грижливо обмислен парк, в който царицата бе събрала шумните си колекции от диви животни. Плоският покрив на палата представляваше огромна цветна тераса. Градини на два етажа над гора от стройни, бели, мраморни колони обграждаха входа на царския дом.

В партера се редяха елфинът, аддерахът, залата за приеми. На първия и на втория етаж личните царски покои включваха спални, молитвени помещения и бани. Всяка зала и всяко помещение се отличаваше с много вкус и предлагаше цяла симфония от подбрани цветове. Когато виден гост посещава палата, фанфари известяваха за пристигането му и владетелката го чакаше в дъното на централната алея, в залата за аудиенции, откъдето гостът можеше да се любува на пейзажа на един град на мечтите, на върха на който висеше пирамида от цветя, като окачена на небето.

Под аления си балдахин Македа виждаше как влиза гостът, начело на военната си свита. Войници, низши и висши офицери от ескорта му спираха последователно на мястото в кръга, отредено за ранга им, а гостът се явяваше сам пред великолепната суверенка. Този помпозен и строг протокол оставяше незабравимо впечатление за несравним престиж, който вълнуваше дълбоко гостите на Сава.

* * *

И в Аксум, и в Сава царицата продължаваше да председателства публичния трибунал, като рядко отстъпваше това председателство на главния съдия.

В двореца се редуваха за обучение цели полкове. Македа поддържаше ежеседмични контакти със сановниците, висшите офицери и изобщо с войската. Пищният церемониал, с който протичаха нейните появи, предизвикваше луд възторг у войниците и хората от народа. Струваше им се, че владетелката може да поиска кръвта и живота им като цена за славата и победите ѝ.

Македа стоеше замислена на терасата на палата си и предчувстваше, че целта на хегемонистичните ѝ мечти скоро щеше да бъде постигната. Вече беше завладяла всички царства, граничещи със старите граници. За нея и с нейното знаме се бият непрестанно триста хиляди воители. Едва победили един неприятел и царицата се старееше да им намери други, още по опасни противници, за да продължат да се бият безспир и без отдих.

Самият фараон Шишак, а и Салманасар Асирийски бяха принудени да приемат условията за добросъседски отношения, наложени им от Непорочната Перла.

Македа беше господарка и на моретата. Пленила беше вятъра в платната на корабите си, родени от звездите. Впрегнала беше вятъра, за да задвижва платнените криле на елеваторите си. Овладяла е слънчевите лъчи, за да суши морската вода и да извлича от нея ценната сол. Победила беше земята, прекопавайки в нея галерии и кладенци, толкова дълбоки, че в тях се чувстваше дъхът на подземния ад. По нейна заповед водите подскачаха на струи с цветовете на дъгата сред ярките цветя на градините ѝ, а дивите зверове ѝ се подчиняваха като кучета.

Каква гордост изпълваше гърдите ѝ пред цялото това величие! И все пак горчивина чертаеше по челото ѝ, гладко като кехлибара в огърлицата на Асадарон, хиляди гневни бръчки. Да, Македа беше господарка на стихииите, на десет народа, на милиони души, но не бе успяла да обуздае любовта. Любовта — по-силна от водата и от огъня. Любовта се вмъква навсякъде, налага се и блика на струи от красота и енергия, които стигат чак до звездите, надминават Македа и я карат да се чувства унижена. Защото въпреки всичко любовта продължаваше да е неин господар. Сломена, царицата на зората плачеше на върха на могъществото си като свидлива мома, умираща от глад върху собствената си планина от злато.

ЕДИН ДЕН НА ЦАРИЦАТА

Разрешението е близко и е във властта на един могъщ и мъдър мъж, който живее на север...

Не всички дни на Македа бяха изпълнени с военно настървение, със закони против мъжете или със строителна треска. В някои от дните си тя се занимаваше само с грижи за тялото и дрехите си и кокетството ѝ стигаше да най-съвършена изтънченост.

Един такъв ден Македа бе поверила тънките си пръсти, покрити с пръстени с безценни камъни, на майсторката, която полираше и оцветяваше ноктите ѝ. Маникюристката се възползва от момента и я помоли да даде аудиенция на двама нейни познати учени, които бяха работили дълго, за да направят един чудотворен еликсир, предназначен за царицата.

Заинтригувана, Македа се съгласи да ги приеме.

Въпросните учени бяха приведени от дълбока старост, много бедно и странно облечени, но някак си доста надменни. Белите им бради висяха на дълги плитки, а дебелите шапки на главите им бяха на звезди.

Заслепени от великолепието на владетелката и от лукса, който я заобикаляше, те не преставаха да се кланят още от входа на залата за частни аудиенции. Македа им се усмихна и ги разпита благосклонно.

Те научили, че царицата била тъжна и линеела. А тя разбра, че те знаеха, без да го изтъкват специално, че не може да се освободи от любовните желания, както сладкото цвете от пчелите. За да се пребори с това състояние те бяха ѝ приготвили магическо питие в една стомничка, увита в палмови листа.

— От какво е направен този еликсир, който трябва да ми възвърне радостта, дето я търся напразно в могъщата власт? — ги попита Македа.

— О, царице, — каза по-старият маг — направен е от екстракт от мозък на гълъби, разреден с мляко от бяла газела и ще те освободи от умората, от която се оплакваш...

Вторият учен го прекъсна:

— Действието му може да бъде пълно само ако затегнеш на голо около кръста си този пояс. Той е направен от безброй кожички на свещени гълъби от храма в Планината на мълчанието. Преди да го опашеш, трябва да се изкъпеш във вода, ароматизирана с масло от бели рози. Аз сам ще пристегна този талисман около кръста ти, призовавайки духовете да бдят над безпокойните ти сърце, душа и плът.

Македа, известна със суеверието си, веднага нареди да ѝ приготвят благоуханната баня.

Базалтовият басейн бе в средата на залата и в него течеше непрестанно бистра вода. Според обичая, за да се съблече царицата, прислужничките ѝ опнаха драперия, която да я прикрие от любопитни погледи. Прислужничките обаче се разсейваха от смешните дрехи на маговете, а Македа бе нетърпелива да узнае резултата от магиите им и бързаше. Чаршафът не успя да скрие неочакваната картина. Цвете от плът, хармонични движения, кехлибарено тяло, чисти линии, гъвкави ръце като лениви змии, щръкнали гърди, като най-хубави зрели плодове, и онзи тъмен триъгълник, чиято недокосната тайнственост още повече възбуждаше похотливите старци...

В момента, когато се приближаваше до басейна, Пречистата перла улови погледа на мъжете. Гневът ѝ бе неудържим. Рязко издърпа плата от ръцете на камериерките и бързо се прикри с него. Страшно разгневена, царицата изпъди разтрепераните лечители.

— Как смееете да вдигате поглед към вашата царица? Мога да ви обеса. Вън!

Грабвайки шишенцето с еликсира и кутията с магическия пояс тя замери с тях слисаните старци. В следващия миг заповяда да бъдат изгонени от града и да не проронят дума за видяното.

Още разтреперена Македа се обличаше старателно, когато великанът, който пазеше пред вратата, ѝ съобщи за пристигането на шивача Набус от Нинивия и перукера Ам-Тат от Тива. Тези обичайни посетители бяха посрещнати царски. Изкуството им заплениваше

царицата, която от всичко най обичаше да ѝ показват нови моди за дрехи и прически.

Тя бе поръчала на Набус от Нинивия костюм за нощните празненства в Сава. Подпомогната от маникюристката, чийто вкус тя ценеше, и от камериерките си царицата облече туниката и плетения от копринен ширит панталон със съшити скъпоценни камъни на всяко възелче, от блещукането на които краката ѝ приличаха на лъскави змии. Шивачът нагласи костюма с леки и точни движения и след това се отдалечи, за да види от разстояние ефекта от творението си. Една прислужница додаде на царицата огледало от полиран метал и тя се огледа в него.

— О, Перло, само в отразяващия басейн ще можете да се видите в цял ръст и с цялата си грация — предложи модният шивач.

В един ъгъл на залата имаше басейн, издълбан в монолитен, лъскав черен камък и пълен с бистра като кристал вода. Две ниски столчета стърчаха над водната повърхност. Опирайки се на тях. Македа можеше да види отражението си във водата. Наведе се напред и назад превзето и игриво и възкликна:

— Туниката е прекалено дълга! Покрива ми краката, трябва да се скъси.

Набус се усмихваше на кокетниченето ѝ. Туниката едва-едва покриваше краката ѝ. Послушно извади от пояса си една дъсчица, твърда като бронз, и едно много остро ножче. Поставя плата върху дъсчицата и започна да реже най-прецизно, промърморвайки, за най-голяма изненада на владетелката следните думи:

— О, царице, принц Асадарон е открил едно местенце, където се ловят такива едри, чисти и с цветовете на дъгата перли, каквато никога не сте виждала. Затова ви моли да приемете поканата му да отидете с него на лов за такива перли с новия му кораб, построен в Тир.

— Набус — отговори Македа, — вече ти забраних да ми говориш за принц Асадарон или за който и да било мъж. Щом не ме слушаш най-безмилостно ще наредя да ти отрежат лошия език.

Набус се хвърли в нозете ѝ.

— Главата си залагам, че повече няма да кажи нито една дума, която да не ви се хареса.

И Набус продължи пробата. Докато нагласяваше скъпоценната дреха върху царствените гърди, Савската царица го хвана за

брадичката и го накара да повдигне чело:

— Казаха ми, че Асадарон щял да се жени за тлъстата принцеса на Нинивия. Кажете му, че царица Македа съжалява вкуса му и се опасява, че има опасност луксозните килими в двореца Таджура да се изцапат, когато тази огромна стомна мляко клекне там.

Модният шивач само поклати глава и неочаквано извади от джоба си една много дълга огърлица от едри перли с рядко красив блясък, като кристализирали по чудо капки дъжд или утринна роса.

— Не можете да повярвате, Ваше Величество, че могъщият принц на Таджура може да помисли за друга жена освен за Савската царица! Всъщност той ми каза да зашия тези прекрасни перли върху празничната ви туника и че ще бъде щастлив, ако ви види с нея.

Смълчана Македа се загледа в огърлицата.

— Прав си, Набус, тези перли са по-красиви от всички, които съм виждала досега. Откъде ли ги има Асадарон?

— От онова място, в което иска да види как вие сама ги избирате.

— Не, Набус, царица Македа никога няма да лови перли с Асадарон. Предай му, че трябва да останем добри съседи, но на разстояние. Той не бива вече да се приближава до мен. Аз съм огън и ако се приближи, бедното му сърце ще изгори.

— Ето костюмът ви е готов — поде шивачът. Приличате на слънчев лъч, божествена магия. Всички мъже, които Ви видят така облечена ще изгорят от желание. А аз сега трябва да замина за Тива да купя накити. Кажете, царице, верният ви Набус може ли да ви свърши някоя услуга?

— Разбира се. Купи от големия бижутер срещу двореца на майката на фараона абсолютно копие на накитите, които е направил за египетската царица. Обичам да нося скъпоценности като нейните. Донеси ми и от новите малки стомнички от непознатата материя, която наричат стъкло.

Модният шивач се оттегли заднишком с поклони и се блъсна в прислужничките и перукера, което разсмя Македа. Перукерът разтваряше вече огромния пакет, който държеше в ръцете си. Извади оттам последния си шедьовър и го поднесе на владетелката. Тя го разгледа, после сложи перуката на главата си и се огледа в огледалото, което една камериерка държеше пред нея.

В този момент се чу гласът на Набус, който още не си бе тръгнал.

— О, Перло, защo сте поръчали такива къси плитки? Вече не ги носят.

— Не знаеш ли, че искам да премахна разликата във външния вид между двата пола? — отговори царицата. — Заповядах жени и мъже да носят еднакви дрехи и еднакви прически. Предишното неравноправие беше възмутително. Ето виж, ще ти представя двама войници от охраната ми и ще ми кажеш кой от двамата е мъж.

Тя даде знак и великанът вкара двама стражи. Косите им бяха ниско подстригани, а туниките им стигаха до средата на прасците и бяха така подплатени, че прикриваха формите на тялото. Шивачът ги огледа.

— Тази униформа е нито мъжка, нито женска — призна Набус, — но под туниката божествената разлика си остава, благодарение на Иехова. Затуй, позволете на най-смирения ви слуга да ви каже, че давате неизпълними заповеди. Една владетелка, царувала преди стотици години в северната част на Асирия, изучавала без успех същия проблем за половете. За да премахне изцяло любовта, от която страдала, тя разделила мъжете от жените, като мъжете живеели на единия бряг на реката Тигър, а жените на другия. Това не било пречка за контакти между тях и те се любели на дъното на лодките. Царицата се убедила в победата на любовта, която е по-силна от законите и природните стихии.

Впечатлена от правдивостта на тези слова, Македа ядосано извика:

— Недей забравя, Набусе, че си шивач и че може да загубиш клиентелата си. Остави ме аз да решавам и да ти задам единствения въпрос, който зависи от твоята компетентност: трябва ли или не да слагам тази позлатена перука?

— Позлатените перуки не се носят вече, царице. В императорския двор на Нинивия принцесите носят червени, жълти, зелени или сини перуки. Такава е модата. Аз лично ви съветвам за пурпурночервена перука, цвят, който ви отива и върви с дрехата ви.

С едно движение царицата отпрати и Набус, и перукера с перуката. Аудиенцията беше приключила.

Македа свали новата си туника и облече отново дрехите си, като си мислеше за Асадарон, за перлите му, за лова, на който щеше да е тъй сладко да бъдат двамата. На свечеряване тя излезе на терасата с

цветята, където видя две копия, подпрени до стената. Безшумно потърси войниците, на които принадлежаха тези копия и откри двамата стражи, прегърнати край ухаещите храсти...

Перлата ги раздели грубо.

— Нещастнице — обърна се тя към жената, — оставяш се да те целува по устата този ужасен мъж? Господи, ти се унизяваш, ти, висшето същество! Не знаеш ли моите закони и не трепериш ли от срам?

Жената действително трепереше, но от страх, страх от меча или въжето:

— Това е моят годеник, о, царице... Простете му и накажете мен вместо него!

Македа разбра, че жената иска да спаси любимия си с риск за собствения си живот. Разочарована и развълнувана, тя отвърна:

— Ти си се омърсила и нямаш повече място в моята стража.

Незабавно извика дежурния офицер и му съобщи, че жената е изгонена, а мъжът се осъжда на петнадесет дни в окови.

За да прогони лошото си настроение, царицата седна да посвири на златната арфа и запя с кристалния си като изворна вода глас. Тъгата обаче не я напуснаше и тя удари гонга, за да извика своя великан:

— Да дойде шутът!

Специалистът по гримаси и забави най-старателно се муси, извива, прави шеги и фарсове, които разсеяха царицата само за миг.

— Извикай астролога! — заповяда Македа на великана.

След като астрологът приключи с метаните и учтивостите си, Македа му каза:

— Наближава нощта сънят ми бяга и ще ми става все по-лошо. Научи ме да чета какво казват съзвездията. Ще ги съзерцавам, докато заспя.

Ученият извади керамични плочки от една торба от крокодилска кожа.

— Погледни тези плочки, царице на царете. Всяка нощ ще разпознаваш едно такова съзвездие във форма на кръст. Звездите му са неподвижни и неизменни. Но около тях се движат куп други звезди. Когато видиш две звезди над кръста, успоредно на хоризонталните му рамене, ще знаеш какво означава такава конфигурация: един мъж, който те люби, моли своя бог да умреш.

Тръпки побиваха царицата.

— Ако пък тези две звезди застанат под кръста и спрямо на хоризонта, трябва да знаеш, че един мъж ще дойде да ти предложи вечен съюз за богатство, щастие и любов.

— Глупак — изкрещя му Перлата и ядосано бутна плочките. — Началник на савските глупаци астролози, нищо сериозно ли не казват звездите?

— О, царице, какво друго може да желае една прекрасна жена освен любимия, за когото бленува?

— Знаеш много добре, че аз не мога.

— Твоята клетва е най-жестокото мъчение, което хората са измислили. Готов съм ръката си да дам да отрежат, но да мога да давам жизнения си сок. Затова не съм преставал да съзерцавам съзвездията, за да разбера дали небето не сочи някакъв начин да те освободи от клетвата. О, царице, чуй какво ми казаха звездите: „Разрешението е близко и е във властта на един могъщ и мъдър мъж, който живее на север...“

— Човече, изморяваш ме — с въздишка промълви Македа, за да не покаже вълнението си. — Върви си в твоята кула, преди да съм ти се разсърдила съвсем.

Звездоброецът се изпари.

Останала сама, царицата се замисли дълбоко. След малко извиква минаващия наблизко офицер.

— Даур, ти като държавен вестоносец си се приближавал до много владетели. Кой според теб е най-мъдрият от владетелите, които обитават земите на север от нас?

Офицерът прехвърли мислено всички монарси:

— Ваше Величество, фараонът е млад и неопитен. Цар Хирам в Тир е просто търговец. Цар Едом е повече хитър, отколкото мъдър, а владетелят Ецион Гавер е невежа. Остава Соломон. За съжаление аз не познавам този, когото наричат цар на четирите хоризонта и четирите вятъра, но са ми казвали, че бил голям учен, че съдел много справедливо. Той е човек на мисълта, поет, а освен това е и хубав мъж. Наричат го „златният цар“.

— Много от поданиците му, търговци от Иерусалим, идват в Сава — прекъсна го Македа. — Проучи ги всички и като намериш някого от приближените му, ми го доведи, за да го разпитам.

Царицата заповяда да доведат най-бързия ѝ кон — Утринна буря, яхна го и следвана от двадесет от най-добрите си конници, препусна като стрела през полята, за да отпусне опнатите си като струни нерви. Ескортът едва я догонваше.

Перлата си помисли, че този могъщ и мъдър мъж, който небето ѝ сочеше чрез звездите, можеше наистина да е Соломон. Без да знае защо, този син на Давид ѝ беше симпатичен. За него ѝ бяха разказвали, че е построил Храма и че танцувал пред ковчега на Завета. Може би пък той щеше да намери начин да я освободи от клетвата?

ВТОРА ЧАСТ

ЕДИН ИУДЕЙ В САВА

*Македа вече очакваше с безпокойство
вестоносеца на царя, за когото вещаеха
звездите...*

След четири години непрекъснати изкопни работи обширното савско пристанище беше най-после готово и вече се посещаваше от чуждите търговски кораби, които обикновено преди акостираха в Симиена и в Мутова. За петнадесет часа платноходите от Зелената флота кръстосваха от единия до другия бряг на Червено море. В новото пристанище идваха ветроходни съдове на всички страни, които търгуваха с характерните си продукти. По кейовете и в хангарите се трупаха пирамиди от щайги, чували, бали със стоки и от тях се разнасяха специфичните миризми на всички екзотични продукти, острият мирис на зрели плодове, тръпчивият аромат на тамян, подправки и есенции.

Един ден в това стълпотворение от ухания един „шум“ на царицата, пратен от ковчежника Леви, потупа по рамото търговеца на едро Тамрин, дошъл от Иерусалим да продава вълна в Сава. Тамрин беше уважаван и хитър евреин. Сметнал, че е станало недоразумение, Тамрин се намери да се пошегува, но офицерът настоя.

— Нали не се лъжа, ти си Тамрин, търговец от Иудейското царство. Царицата на царете, която желае да говори с теб за твоята страна и за чудния ѝ владетел, те моли да отидеш при нея и да ѝ поразкажеш.

Тамрин последва след офицера в двореца, където го изненадаха с много внимание. Царският шамбелан го въведе веднага в залата за аудиенции като много важен гост. Там вече му се усмихваше Македа, в богато бродирана със златни нишки дреха, обкръжена от военни, от лукс и упойващи ухания.

— Добре дошъл в моите държави, Тамрин — започна тя. Похвалиха те, че си сръчен и честен, и ми казаха, че идваш от

иудейското царство, което се гордее с мъдрия си цар. Говори ми за него и не се изненадвай от интереса ми към твоя народ. Царица на царете, лъвица от племето на Иуда, моят народ и твоят са едно във вярата и любовта си към Иехова.

Търговецът описа сладкодумно страната си с колоритно и нюансирано красноречие, но преди всичко похвали богатството, мъдростта и разточителството на Соломон.

Пречистата Перла го обсипваше умело с въпроси, като постоянно се правеше, че се интересува повече от религията на владетеля, отколкото от самия него. Тя все пак запита дали Соломон, който с многобройните си качества би трябвало да е любим на най-красивите принцеси, беше женен.

Тамрин отговори, че около славния избраник на Иехова, който можеше да има най-хубавата жена на света, се въртяха най-известните красавици, но той още не бе намерил господарката на сърцето си. И затова бил все много тъжен.

Пречистата Перла благодари на иудейския търговец и нареди той да бъде гост на двореца през целия си престой в Сава, като дори го покани да я посети пак на следващия ден.

Цял един месец Тамрин разказва така за прелестите на Иудея, за красотите на Иерусалим, за блясъка, благородството и ума на Соломон. Изтънченият му ум и поетичните му напътствия разнасяха отвъд граница славата на неговия народ. Приказлив и разпален, търговецът така обрисуваше своя владетел, че Савската царица пожела да види Иудейското царство, да се срещне с неговия цар и да се помоли на Иехова в Храма му, защото това бе неин дълг като дъщеря на пророк.

В навечерието на заминаването на Тамрин Перлата го отрупа с подаръци за Соломон. Даде му дванадесет торби, избродирани със сто и двадесет златни таланта^[1] за украса на Храма, дванадесет торби с тамян за окадяването на Храма, дванадесет стомнички с редки и силни парфюми от сандалово дърво и цибет и дванадесет торбички скъпоценни камъни.

Царицата предаде на честния поданик на Соломон и една дебела книга от най-тънка и фино обработена кожа от газела. В книгата описваха историята на евреите от Симиена, царуването на Ангебо и на Македа. Книгата завършваше така: „Пречистата бе коронясана за

царица на Симиена и от този ден царува за най-голяма радост на своя народ.“

Македа му връчи също една купичка от чисто злато и поясни:

— Това злато е от моята страна. Напълнила съм купичката догоре с перли от моите морета. Ще го дадеш на Соломон и ще му кажеш, че Пречистата, Владетелката на утрото, на двете земи и на моретата го поздравява.

А най-изненадващият дар беше една статуетка на лъв, издялан в парче нефрит, колкото яйце на щраус.

— Този скъп нефрит — обясни Македа — съдържа послание до твоя цар. Без да счупи лъва, той трябва да намери пергамента, на който дадох да начертаят един много интересен ребус. Ще чакам да ми прати отговора на гатанката, като я разгадае. Ако твоят велик цар не успее да отвори нефритената кутия, или да дешифрира ребуса, нека веднага ми върне лъва непокътнат.

Пълната с перли златна купичка, книгата с историята на нейния народ и нефритения лъв Македа постави в касета от абаносово и кедрово дърво, която трябваше да се счупи, за да се извади съдържанието ѝ: явно с толкова предпазлителни мерки царицата на утрото искаше да бъде сигурна в честността и лоялността на пратеника.

Надарен богато с пари и лични подаръци и много горд, Тамрин тръгна за Иерусалим с хората си. А Македа започна да чака с безпокойство връщането на пратеника на царя, за когото вещаеха звездите.

---

[1] Старинна монета. — Бел.пр. ↑

СОЛОМОН ОТГОВАРЯ НА ГАТАНКИТЕ

— *И каква е прочее целта на това объркано законодателство?*

— *И царицата желае да унищожи любовта, царю? Мъдрият цар най-искрено се присмива на савския хаос.*

След цял месец пътуване Тамрин пристигна в Иерусалим и поиска да се яви пред Соломон. Представи се на Хайзар, ковчезника на двореца и му разправи какво е правил в Сава. Беше разменил галилейска вълна за злато, което подари за украсяването на Храма. Предаде на съкровището всички подаръци от народа на Симиена за иудейския народ и си получи разписка. Накрая, като посланик на Савската царица, поиска аудиенция от цар Соломон.

Хайзар беше много изненадан. Попита се дали Тамрин не е някой измамник или луд, но великолепните подаръци, които бе донесъл, бяха доказателство, че не лъже. Затова още на следващия ден го повикаха в двореца и шамбеланът го въведе при владетеля.

Соломон прие Тамрин седнал на висок позлатен стол. Облечен беше изискано и скъпо — с алена туника и зелена пелерина. Лицето му, изтънчено, добро и с правилни черти беше озарено от прекрасни и искрящи очи. На главата си носеше шалче на равин, прикрепено с пищна златна диадема. Ръцете на царя поет бяха грижливо поддържани. Пръстените му бяха с разноцветни камъни. Изправи се при произнасянето на името на Пречистата Перла, царица на утрото. Като по знак, свитата му от поети, музиканти и архитекти се поклони и излезе.

Царят се вгледа в човека, проснал се в нозете му, и слабо се заинтригува от споменаването на тази странна принцеса, която царуваше в Сава и за която се разказваха толкова тайнствени и чудни легенди.

— Стани и говори — заповяда на търговеца.

Тамрин първо постави пред царя касетата на Македа и му обясни, че трябва да я счупи, за да я отвори. След това се зае с обратната задача на тази, която изпълняваше многократно пред Савската царица. Този път обрисова пред Соломон прелестите на Сава, на фона на които изпъкваше портретът на самата царица девица Македа. Описа нейната грация така патетично, че Соломон го прекъсна с насмешка:

— Я ми кажи, да не би и твоето име да добавяш към дългия списък на отчаяните влюбени в Савската царица?

Тамрин се обърка напълно и заеквайки като ученик, заловен в грешка, запротестира, че той е лоялен, чувствата му са чисти, желанието му е само да бъде посланик, който предава вярно онова, което е видял. И все пак призна, че никое описание, дори най-подробното, не би могло да предаде вълнуващия чар на тази приказна жена, седнала на златния си трон.

Соломон се учуди, че царицата е избрала именно Тамрин за една такава деликатна и важна мисия. Търговецът обясни:

— Заинтригувана от чудните неща, които се разправят в царството ѝ за вашата слава, Македа разпита първия иудейски поданик, който ѝ се стори искрен и честен. Аз бях познат като такъв на ковчежника Леви, с когото разменям вълна срещу злато. Когато започнах да хваля вашия престиж, любопитството ѝ премина в ентузиазъм. Пожела всеки ден да отивам да ѝ говоря за вас, за да Ви опознае по-добре. Аз се подчиних. После тя ме натовари с подаръците и посланието, което е затворено в тази неприкосновена касета.

Соломон се замисли. И той познаваше изкривената от епични легенди история на Пречистата Перла.

— Тамрин, ти сигурен ли си, че царица Македа е девица? Няма ли любовник, или съпруг, за когото да се е омъжила тайно?

— Тъй както вярвам в могъществото ви царю, така съм сигурен, че Савската царица е неопетнена като прекрасния бисер, който краси скиптъра ѝ. Неведнъж съм живял в Сава. Последния път гледах, изучавах, разпитвах. Зная, че владетелката е отблъснала всички богатства, корони, принцове и всяка любов. Видях един жълт принц от Империята на тайнствата да се хвърля в нозете ѝ и да си тръгва отчаян. А беше пристигнал на златен паланкин, украсен с прекрасни завеси, носен от дванадесет много богато облечени роби. Ескортираха го все

благородници от неговата раса, с огромни каски, окичени с пера, с бродирани копринени наметала, каквито има само в тази далечна империя. Оръжията им бяха великолепни и опасни.

Принцът помоли Македа да му стане жена. Тя можеше да си остане в Сава, но той щеше ѝ даде цялото си богатство и голяма армия. Шест негови големи кораби с платна бяха пуснали котва в пристанището и все препълнени с дарове от трюма до палубата. Богатият и могъщ жълт принц беше сигурен, че като пристигне така в Сава ще заслепи царицата и ще възбуди алчността ѝ. Но Перлата отхвърли този приказен богат като бог кандидат...

— Богатството не я ли привлича? — попита Соломон.

— Изслушайте ме, велики царю. Жълтият принц, оскърбен и унижен, поиска от Македа като последно благоволение, да приеме подаръците му. Пречистата Перла искаше да откаже, но научи, че така ще обиди още повече императора на тайнствената страна, който учтиво ѝ оспори върховенството над моретата. Тогава, за да избегне войната, Македа се принуди да приеме лавината от великолепия.

В продължение на седемнадесет дни служителите на жълтия принц пренасяха от корабите в двореца безсметни количества вази, коприни, парфюми, оръжия, сандъчета, пера. На осемнадесетия ден жълтият принц, на колене пред владетелката на Сава, признал, че някога се е отказал от трона на Тайнствената империя, само за да обиколи света и да намери истинската жива красота. Открил я в Македа и не му оставало нищо друго, освен да умре. Вие знаете, царю, какви странни обичаи има този народ, който твърди, че произхожда от небето и слънцето. Жълтият принц умря в кораба си, пред образа на своя бог. Направил си беше харакири. Царицата беше потресена, но благородниците от свитата на принца ѝ обясниха, че самоубийството е нещо нормално. То показва, че нищо вече не интересува принца, дори и животът му, щом няма връзка с нея. Всъщност и други негови придружители последваха примера му пред самия му ковчег.

От всичко, което търговецът разказа на иудейския цар, онова, което най-много го заинтригува и същевременно го възмути беше законодателството в Симиена и Сава.

— В Сава — продължи Тамрин — сватбите се празнуват като погребения. Оплаквачките се самобичуват и плачат, че жена ще трябва да се предаде на някой грубиянин. Затова младоженецът трябва

публично да измие краката на невестата и да я обслужва, нея и гостите, като роб. Жените в Симиена и в Сава купуват съпрузите си като стока. Имат се за по-висши от мъжете и носят мъжки дрехи, стрижат косите си и имат привилегията да носят накити и сандали. А пък мъжете ходят боси. Никой мъж няма право да носи накити.

— Каква е целта на това объркано законодателство? — попита Соломон.

— Царицата иска да унищожи любовта.

Мъдрият цар се разсмя искрено на хаоса в Сава, сред който бе поникнало това божествено цвете Македа.

Соломон реши, че трябва непременно да я види и отпращайки Тамрин му нареди всеки ден да се явява при ковчезника Хайзар. После добави:

— Сигурно скоро ще имам нужда от теб...

Владетелят остана сам с абаносовата касетка в ръце. Сам? Не, личните му стражи стояха замръзнали пред вратите на залата. За да остане наистина сам с мистериозния подарък, той отпрати и тях.

Разсече касетата със сабята си. Намери книгата от газелска кожа, нефритения лъв и златната купичка, натъпкана с перли. Дълго въртя в ръцете си статуетката, докато открие незабележимата ключалка, за да я отвори.

Пред очите му се появи папирусът с посланието.

С живия си бърз ум и съвършената си интелигентност царят поет лесно разгада рисунките. Веднага заповяда на шамбелана си да отложи всичките му задължения за следващите дни.

Затвори се в „павилиона на небесните звуци“, където обикновено съчиняваше божествените си псалми, дълбоки и хармонични, подканващи за медитация всеки, който ги чуеше. Четири дни не допусна в павилиона никого освен верния си прислужник Дарда, който му носеше храна.

На петия ден сутринта Соломон извиква ковчезника си Хайзар.

— Чуи ме, Хайзар, пазителю на съкровището ми, ти, който се ползваш с доверието ми. Пригответи се да отидеш в Савското царство. Може би ще ми донесеш от тази прекрасна страна едно друго съкровище, и ще ми го пазиш с главата си, докато ми го предадеш тук. Казват, че това е най-красивата вещ, която всемирът е създал за радост на ума и очите.

Хайзар се поклони и тръгна да се приготви за път.

Междувременно Соломон беше извикал най-добрия гравьор върху слонова кост в Иудея. Нареди му в строга тайна да издълбае върху плочки четири гатанки. Докато гравьорът изпълняваше специалното поръчение, Иудейският цар избра сам чудесни дарове за царствената получателка.

На уречения ден Хайзар тръгна за Сава, воден от Тамрин. Ескортът на ковчезника се състоеше от богато облечени служители и война, на който Соломон му бе връчил отговора на ребуса на Перлата в касетка от кедрово дърво, капакът на която представляваше Иерусалимския храм, изваян в самото дърво. Предупреди го, че за да се отвори касетата трябваше скулптурата да се изреже в самата ѝ основа.

— А ако Савската царица пожелае да се запознае с Иудейското царство и с цар Соломон, ти ще ми я доведеш царствено. Ако обаче тя пожелае да тръгне с теб, ще ме предупредиш по най-бързите конници и ще чакаш моите заповеди скрит там. Но тя ще дойде, Хайзар и ти ще пристигнеш с нея на пристанището Ецион Гавер. Ще ми изпратиш доклад за пътуването си, защото искам царицата на царете да е щастлива и силно впечатлена!...

ПЕСЕНТА НА ПОЕТА

*Ти си ми предопределена в съдбата, и ще
стане каквото трябва да стане.*

Македа танцуваше с пауните си. Красивите и феерични птици разперваха опашки като ветрила, обсипани с диаманти. Нежните подсвирквания на царицата, свила алените си устни като за целувка, ги омайваха. Те подскачаха около нея в ритъма на танца ѝ. Лека като носено от вятъра перце, плъзгаща се като слънчев лъч. Перлата танцуваше боса по тревата. Воалите ѝ се развяваха като големи криле в преливащо се синьо и червено. Македа се смееше, защото очакваше вест от Соломон.

И вестта дойде точно този ден.

Появата на офицер от охраната прекъсна танца на царицата. Изплашените пауни нададоха пресипнали крясъци и разбягвайки се показваха цялата пищност на перата си.

— Какво има? — попита владетелката офицера, занемял от възхищение и застинал в благоговейна поза пред божествената танцьорка.

— О, царице, пристигнал е великият ковчезник Хайзар, изпратен от иудейския цар. Моли ви да го приемете. В двора за керваните е докарал много сандъци и ми каза, че са пълни с дарове за вас. Дошъл е с голям и великолепен ескорт.

— Ще приема великия ковчезник Хайзар в утринната зала — каза Македа, а сърцето ѝ затупка като на втурнал се млад паун. — Ще го приема насаме. Нека преди това гвардията да го почете, както е редно, този пратеник на великия цар Соломон.

Стражата изхвърча да изпълни начаса заповедите на царицата, а тя се прибра в двореца да се приготви. Не след дълго, накичена като църковна статуя, цялата в злато Македа заповяда да ѝ се яви астрологът. При вида на тъй нагиздената и засмяна царица Чошар, когото робите бяха вече предупредили за пристигането на чужденците,

бързо намери обяснение за вълнението на господарката си. С вдигната ръка в знак на уважение, той зачака да чуе предугаждания въпрос.

— Кажи ми, Чошар, маг на астролозите в Сава, ти, който четеш езика на тайнствените съзвездия, не си ли прочел нещо ново тази нощ в движението на звездите?

— Да, разбира се, царице! Откакто е съмнало очаквам да ме извикате. През нощното си бдение узнах, че приближава пратеник с добри новини от далечна страна. Важният пратеник ще представлява пред вас тази личност, която е известна с могъществото и мъдростта си и живее на север.

Македа се усмихна.

— Прочел си съвсем точно написаното в небесната книга, Чошар, и аз ще възнаградя предвиждането ти със сто златни халки. Наблюдавай още какво казват звездите и ми съобщи отговора им.

Астрологът се оттегли, а Македа даде нови нареждания. Гръмнаха тържествените звуци на тропетите. Стражата отвори вратите и по пътеката Хайзар запристъпва бавно между двойния кордон на почетната стража.

Ковчезникът падна по очи, първо, защото беше длъжен да го направи, и второ, защото беше направо изумен. Вярно, Соломон беше могъщ и прочут с елегантността си, но богатството му не беше толкова голямо, че да си позволява пищната бляскавост на царицата на Симиена и Сава.

Целият град, дворецът, златните инкрустации по стените и колоните. Картините. Килимите. Неизброимите черни роби. И тази зала — цялата в мрамор, нефрит, оникс и злато. Ослепителният трон, а върху него — едно видение като блян: царицата, облечена в охра и злато. Детинските ѝ ръце, по които святкат скъпоценни камъни, стискат скиптър, на върха на който блести голяма колкото гълъбово яйце перла. Лицето ѝ е прекрасно. Очите ѝ в черно и бяло, блестящи като диаманти, са толкова продълговати, че сякаш обикалят цялата глава под ятагана на тежките мигли. Устните ѝ — кървав рубин. Лицето ѝ — с тен на китайска роза. А ето че този идол, усмихващ се сред упойващите ухания, които се носят наоколо, се обръщаше към ковчезника:

— Ти си пратеникът на великия Соломон-Лидж-Давид. Бъди добре дошъл в Сава — изрече Македа.

Хайзар се представи, произнесе титлите и званията на господаря си и своите собствени.

— Цар Соломон, Пазител на печата, Главен свещенослужител, Пазител на законите и на Заветния ковчег ви поздравява, о, царице на царете, и пожелава мир на обширната ви държава. Той ме натовари да ви връча очакваното от вас послание, затворено в тази касета.

Пратеникът плесна с ръце и един възрастен мъж, застанал на пет крачки зад него и представен като началник на книжниците и калиграфите, му подаде подаръка на Соломон.

— О, царице, вие няма да отворите лесно касетката. Трябва пред вас с трион да бъде отрязан в основата си храмът, който ще представлява.

По знак на Македа началникът на шамбеланите отиде да донесе трион.

В това време Хайзар плесна втори път с ръце и двадесет и четири негови придружители поставиха пред нозете на царицата двадесет и четири сандъка, съдържащи — както обясни той — вълнени платове, воали, пурпур, килими, брокати, редки розови храсти, амфори с дълголетна вода.

Македа показва колко е доволна, но от нетърпение да прочете посланието на Соломон благодари на Хайзар, нареди да отнесат сандъците и остана сама с главния ковчежник и началника на шамбеланите.

Отрязаха касетата, Македа извади от нея нефритения лъв невредим. Дали Соломон е успял да го отвори? Тя отвинти кутията от скъпоценен камък, извади от нея един дълъг и тънък пергамент, изписан с еврейско писмо в запечатан с шестоъгълния Соломонов печат, на който бяха гравирани страшни имена.

Македа счупи печата, от който ухаеше на муск и алое.

В посланието се четеше:

*О, царица на Юга и Утрото,
поздрав и благословия,
О, Перло на перлите,
поздрав и благословия,
О, жива красота,*

*от която бледнее денят,
поздрав и благословия,
О, Македа,
по която толкова много въздишат,
Господ върши добре своите дела.*

*Той дава цветя за очите ни
и аромата им за нашите сетива
За очите чудото на небето от кристал и сапфир,
дълбоките и тъмни като морето гори,
многоцветните океани,
величавите хоризонти.
Пред омаяния ни поглед разкрива
езерата — очи на земята —
и гордите планини.
Но Той дал ни е по-хубава гледка,
като е създал Македа —
Пречистата Перла на моретата.*

*За да създаде тази богиня,
Иехова е взел на заем от въздуха,
лазур от небето, пурпур от розите.
От слънцето свалил е лъчите,
най-нежен мъх от гургулица,
всички ухания на цветята
и вси радости на земята,
цялата красота на морето,
на въздуха дълбочината
и е направил Македа така.
Привет на теб, която буден тъй те виждам
в нощта и от желание горя да те позная.
Привет, царице на жените,
златна, звездна,
Вседържец на човеците и на душите,
Соломон бленуваше въображаемо да те извае,
далече от реалното ти съвършенство,
на което търпение няма да се възхищава.*

Привет!

Небето би било нищожно, о, Македа,
без слънцето и без небесните тела,
Без огъня земята нищо би била.
Острият ти ум твойта красота озарява,
ти, благотворение на светлината.
Твоят ребус духа ти фин отразява,
И те разбрах така:

О, Савска царице,
ти носиш корона с перли, а те са
с цвета на вода от слънце огрята,
огромна, единствена, символ — корона
на голямата сила, която държиш,
ти стройна, ефирна като пух от паун,
недокосната бяла перла в мидата
в дън море скрита.

Владетелко на две земи и море между тях,
ти си могъща с богатство като златен порой,
а плачеш в тъжната кипарисова самота,
на сърце ти една мъка лежи,
сякаш камък над него тежи.

Но звездите една нощ ти разказаха
за великото царство и духа Соломонови
как с науките трудни общуват, за правдата,
мъдростта Соломонови,

за които говори светът.

Ти пожела да познаеш Соломона тогава
колко е мъдър и проникателен да изпиташ
Искаш писмо?

Ето го, то те кани да заплуваш към Иудея
О, Македа!

То е гатанката.

Аз, Соломон, пък ти казвам:

О, Перла, защо ли не поискам да те видя?
Ела! Със замряло сърце Соломон те очаква

в подножието на Храма.
Той знае, радостта му ще е голяма
И на Иехова се моли.
Каквото Бог върши, го върши добре.
По пътя Иехова ще те закриля.
Ще прави стъпките ти леки
и пътят ти ще съкрати.
Ще тласка платната напред.
Ела!
Ще се помъча да отмахна тъгата — воал
що ти обвива сърцето,
погледа ти светъл засенчва,
и на стъпките ти тежи.
О, Македа!

Дори камъните ще викнат „Осанна“!
Цветята по-силно ще дъхат.
Ще реват лъвовете от теб укротени,
О, Македа!
От вида ти мъдростта ми по-голяма ще стане,
ще открие за теб истината единствена.
И ти ще намериш покой.

Разбираш ли ти като мен, че най-мъдрият сред
мъжете,
превъплъщение на Иехова,
син на Давид,
Емир на вярващите,
Владетел на четирите вятъра и четирите
хоризонта,
Господар на Печата и на Обреда,
Пазител на Закона и Ковчега,
е отреден от Бога
за най-красивата между жените,
лъвицата на иудейско племе
царицата на Юга и на утрото,
Владетелка на Симиена, Сава и васалните държави,

*господарка на природните стихии,
царица на моретата?*

*Разбираш ли ти като мен съчетанието на двете
звезди?*

*И че мъдростта се опира на красотата?
Ако умората ти е голяма и челото тежи,
ако маговете се дивят по твоето униние,
ако се боиш, о, Македа, от път до Иудея,
на пристана моите кораби ще вдигнат платна
и при теб ще ме отнесат,
по-бързо от светлината.*

*Воалът, който ти пращам, ревнуващ от
всичките открили те погледи преди мен,
погледи, що те познават и обожават,
с него ти аз искам да се обвиеш
и на сияйната ти прелест
първи да се насладя.*

*Ти си ми предопределение. И ще стане каквото
трябва да стане.*

*Ето това е за Македа,
недокосната и пречиста,
росно цвете сред цветята.
Тъй мисли, говори, пише и подпечатва
Соломон.*

Македа беше прочела на един дъх чудесното послание с ритъм, хармония и уханье, а също и Песента на песните. Проумя и четирите смисъла: привидния, вътрешния, видимия и тайнствения.

Препрочете писмото още веднъж. Хайзар и началникът на шамбеланите стояха пред нея като замръзнали и я гледаха как движи устни.

Най-после тя сгъна пергамента. Въздишки повдигнаха гърдите ѝ както морския бриз — палмовите листа.

Тя извади от касетата воала и диадемата, с която той се прикрепваше, отпрати началника на шамбеланите, той на свой ред отпрати офицерите, а те — стражата.

Царицата остана сама с Хайзар. Въпросите летяха от устата ѝ като рой пчели.

— Ковчежничко Хайзар — каза тя накрая, — аз ще дойда да видя твоя цар. Писмото му е мъдро, убеди ме, и аз искам да отида в Храма, за да се помоля на нашия Бог. След около двадесет дни ще заповядам да тръгнем. Дотогава ти ще бъдеш мой гост и искам всеки ден да идваш да ми говориш за твоя цар.

Хайзар се оттегли и започна мислено да съчинява съобщението, което незабавно щеше да изпрати на Соломон по пратеници и по кораби, които чакаха да отнесат добрата новина.

Македа постави на главата си воала, прикрепил го с диадемата и се завъртя кокетно пред огледалото си от лъскаво сребро. После удари гонга, за да извика началника на шамбеланите.

— Утре искам да се съберат рано-рано в голямата тронна зала всички благородници, съветниците и най-висшите офицери. Ще им направя важно съобщение, което те да предадат на народите ми.

Началникът на шамбеланите се зае незабавно с изпълнението на заповедта.

Следвана от свитата си, Македа излезе от утринната зала и отиде в молитвената, да се помоли на Иехова да благослови съдбата ѝ. Там препрочете писмото на Соломон, този път на глас, за да схване всичките му тънкости. По еврейски обичай тя си напяваше текста му, като в това време мислеше:

За Домедо.

За Асадарон.

За Соломон.

Първият беше наивен и неопитен.

Вторият беше с плам в тялото, но умът му не беше толкова изтънчен.

Третият беше мъдър и одухотворен. Говореше езика на боговете по-добре от всички книжовници в Симиена и Иудея заедно.

Докато си мислеше така, пръстите ѝ разсеяно си играеха по дъното на касетката, която тя не изпускаше от ръцете си и за минута...

Съвсем на дъното пръстите ѝ напипваха четири тънички плочки от слонова кост с гравирани фини рисунки.

Първата се наричаше „Еволюция“, втората — „Законите на царица Македа“, третата — „Законите на Иехова“ и четвъртата — „Соломон казва на Македа“.

Дълго и с удоволствие царицата разшифрова всички рисунки.

МАКЕДА ОТГОВАРЯ НА СОЛОМОН

*Тръгвам с доверие, понеже знам, ще
разбереш защо девицата Македа мрази
ужасната любов...*

На следващия ден в ранна утрин въведоха ковчезника Хайзар в салона, където искусни ръце полагаха грижи за красивото тяло на Македа.

Една камериерка завързваше сандалите на скъпоценните ѝ крака. Маникюристката, коафьорът и парфюмеристът очакваха нарежданията на царицата. Тук Хайзар видя, че владетелката не се нуждаеше от нищо изкуствено, за да бъде хубава както в зори, така и на лунна светлина, за което щеше да информира Соломон.

— Приемам те, Хайзар, да присъстваш на утринния ми тоалет, защото отношенията ми със Соломон са лични и не засягат царствата ни.

Хайзар се поклони.

— Хайзар, искам от теб да пратиш четирима от твоите стражи да заведат и ескортират специалния ми пратеник при твоя цар. Пратеникът ще му отнесе моите благодарности за даровете му и моя отговор на неговите четири ребуса, които аз веднага разгадах.

— Ще бъде както заповядате, царице — отговори ковчезникът.

Тогава въведоха куриера Ел-Кана и царицата го представи на Хайзар. Връчи му пергамент, изписан от нея на еврейски с перо, потопено в златожълто мастило. В прозата си Македа — по божията милост самата тя живо олицетворение на поезията — не бе вложила особено изкуство, а здрав смисъл:

„Пречистата Перла Македа, царица на царете, царица на Юга и на утрото, Лъвица от племето на Иуда пише това на Соломон-Лидж-Давид, Цар на Иудея, Господар на Печата и Обреда, Служител на Заветния ковчег и други титли:

Привет и благословия, мир на Теб!

Прочетох твоето тъй поетично послание. Ти наистина си този, в когото Всемогъщият е въплътил мъдростта. Ти успя да решиш ребуса. Приемам поканата ти, о, Строителю на великия Храм на нашия Бог. Мисля, че Иехова желае аз да се поклоня в този Храм и да поставя в подножието на дарохранителницата изкупителните приношения на дъщерята на пророка Ангебо и на неговия благословен от Иехова народ. Ще тръгна впрочем за Иерусалим. Това е отговорът ми на твоята покана.

Разбрах дванадесетте ти ребуса. Ето какво означават те:

Според Закона на еволюцията яйцето се превръща в гълъб. Гълъбът се съвкупява с гълъбица и така се създава семейство, и то е щастливо. Законите на Македа унищожават любовта, унищожават семейството и обезлюдяват царството. А Иехова е дал на хората любовта, за да населяват земята. Затова мъдрецът Соломон говори на Пречистата Македа и ѝ казва: «Стига. Спри войните си срещу любовта. Закрилий любовта. Направи народите си щастливи чрез любовта.» Ето, това е за ребусите ти.

Според видимото и невидимото ти разсъждение те ми казват, че ти, Соломон, не споделяш траура на душата ми. Въпреки това аз тръгвам с доверие, защото знам, ти ще разбереш омразата на Пречистата Македа и изпълнен с божията мъдрост, ти ще разрешиш огромния проблем, голям колкото четирите хоризонта, на които си владетел.

И след като казах това, подписвам с името и подпечатвам с печата на Македа.“

Тя препрочете написаното със задоволство от дълго обмисляния си отговор. Запечатана плика, затвори го в кутия и го връчи на конника, който щеше да го занесе, придружен от четиримата стражи на Хайзар.

Доволна Перлата се отпусна наново в ръцете на маникюристката, парфюмериста и перукера си, които започнаха да се суетят около нея.

САВСКАТА ЦАРИЦА ОТПЛАВА КЪМ ИЕРУСАЛИМ

— Мислиш ли, че си убил принца? — попита царицата. Асир я увери, че ударът, който неволно му бе нанесъл по лицето, не беше смъртоносен.

Двадесет дни преминаха в подготовка за голямото пътешествие. Македа вземаше със себе си безброй тоалети, прекрасни накити и парфюми, два кораба, натъпкани със сандъци дарове, прислуга, роби и цяла армия. Показваше цялото си великолепие, за да засенчи всички принцеси в Иудея. Желанието ѝ бе да заслепи Соломон с блясъка на златото и скъпоценните камъни, да го опие с чар, ухания и прелъстителност.

На деветнадесетия ден свика за сбогом придворните си.

Обяви им, че царица Македа заминава, за да принесе животни в жертва на Иехова в Иерусалимския му храм в Иудейското царство и да му занесе изкупителни дарове. Като дъщеря на пророк, беше длъжна — съгласно религията на прадедите си и на народа на Симиена, извор на империята ѝ — да опознае по-задълбочено и с разбиране, тайнствата на еврейската религия. Затова именно щеше да поиска от Великия господар на обряда и политиката, служителя на Заветния ковчег, да я осветли по всичко и след това да изпрати в храмовете на Симиена и Сава равини и левити от Иудея. Те щяха да се съвещават с равините и левитите на Сава как по-добре да служат на Иехова и да го почитат. Царицата щеше да поиска още от цар Соломон да изпрати в нейните училища преподаватели, специалисти по еврейската религиозна наука.

Сановниците и свещениците знаеха за това отдавна и нямаха какво да кажат. Поздравиха царицата. Всъщност те бяха доволни да привлекат над народите на Симиена и Сава милостта на Иехова, разгневен вероятно от езическата вяра на фалшивите астролози от

завладените земи, които тровеха сърцата и душите на народа на Иехова.

Царицата назначи за регент принц Якуб, когото почитаха за храбростта, вярата и верността му към трона, както и заради благородното му сърце. Така присъстващите разбраха, че царицата щеше да отсъства дълго. Церемонията за встъпването в регентство беше великолепа. В подножието на трона на Пречистата регентът Якуб произнесе със силен глас клетвата за вяност и целуна земята пред ръцете на своята царица. След това всички благородници, свещеници, левити и офицери отново се заклеха и минаваха един след друг пред трона.

Следващият ден бе двадесетият и Македа замина.

Тя тръгна сред овациите на армията и народа си, възкачена върху златна носилка с балдахин. Пътят ѝ бе покрит с цветя като градина, но познавайки ентузиазма на жителите на Сава и за да се избегне струпване на всичките му жители, царицата реши да се качи на кораба от един малък частен пристан на две хиляди лакти от Савското пристанище. Там я чакаха най-видните личности на царството, за да ѝ пожелаят добър път и да измолят за нея благословията на Иехова.

Докато слизаше от носилката си, Македа забеляза вдясно, недалеч от брега, закотвени три асирийски военни галери. Осведоми се и научи, че корабите бяха пристигнали през нощта. Племенникът на Салманасар беше слязъл на брега, за да ѝ изкаже почитанията си, преди да е отплавала към Иудея.

Македа изтръпна.

Погледът ѝ се втренчи в очите на Асадарон, който се приближи към нея с блестящ ескорт. Асириецът се поклони. Царицата отговори отдалеч на поздрава му, като допря челото си с двата пръста на дясната си ръка. Докато Хайзар я водеше към пурпурната шатра, където благородници, съветници и висши офицери щяха да се сбогуват с нея с протоколни слова и благословии, владетелката се запита с безпокойство какво ли прави Асадарон в Сава. Дали беше научил за заминаването ѝ в Иерусалим? Дали не се беше обидил от нейния отговор на поканата му, отправена чрез Набус, шивача? Македа се оплете в тревожни предположения.

Князът се яви сред кортежа на официалните лица. Никой не го позна и никой не го спря да влезе в шатрата. Асадарон бе все такъв,

каквто бе в Симиена, с благородна и горда осанка. Усмихна се, когато почитателно целуваше края на пояса на царицата, и каза:

— Научих, царице за неочакваното ти заминаване за далечна страна с религиозна цел. Надух платната, за да пристигна преди тръгването ти и да ти пожелаая добър път, благословен от твоя Бог, но моето непроменено сърце се надява на скорошното ти завръщане.

Македа разбра намека и отговори без колебание:

— Заминавам да се помоля в Храма на Иехова в страната на мъдрият Соломон. Заминавам и ще се завърна под божия поглед. Сърцето ти трябва да има търпение до завръщането ми, принце Асадарон.

— Сърцето ми е по-жадно и по-нетърпеливо за твоето присъствие, отколкото сърцето на цар Соломон — отговори дръзко асириецът.

Гордият му характер не се беше променил. Винаги с повече импулсивност, отколкото тънкоост. Пречистата вдигна ръце и властно направи знак на принца, че редът му за аудиенция е преминал. Други вече ѝ изказваха почитта си, докато асириецът се отдалечаваше с предизвикателност, която стряскаше официалните лица.

Сбогуването с благородниците приключи и сандалките на царицата се понесоха по прекрасния пурпурен килим към мястото, където се клатушкаше лодката за качване. В този момент джуджетата прислужнички ѝ подадоха воала с диадемата на Владетеля на четирите хоризонта.

Македа го поставяше кокетно на главата си, когато заобикаляйки стражата, един войн се хвърли в краката ѝ.

Тя нададе вик и се хвана за ръката на Хайзар, готов да удари нахалника: в него бе разпознала верния Асир, който беше доказвал достатъчно предаността си към нея, за да не го изслуша. Веднага мислено направи връзка между него и присъствието на Асадарон.

— Какво искаш, говори!

— О, велика и прекрасна царице, току-що открих заговор срещу ценния ви живот — задъхано отговори Асир.

— Кажете кои са заговорниците?

— Асирийците.

— Какво искат?

— Да ви отвлекат, щом гребците ви откарат в открито море.

Хайзар беше готов да извика регента, главния равин, главнокомандващия армията, главния шамбелан и хората си, за да се накажат асирийците. Но царицата, която бе бърза в мислите и действията си, се намеси:

— Благодаря ти, Асир. А ти, Хайзар, запази мълчание. Не желая нито битки, нито кръв. Мъртвите биха били лошо предзнаменование за пътуването ми. Да направим нещо друго.

— В такъв случай, нека си разменим дрехите, царице. Аз ще се завия с този воал, ще вляза във вашата лодка и ще се излегна. Вие ще тръгнете с моята туника и моята шапка към вашия кораб, качена на проста лодка. Ще видим дали ще посмеят да нападнат вашата лодка.

Така и направиха. Хайзар и фалшивият Асир се насочиха към кораба-паун, а фалшивата Македа, обвита с воала на Соломон, премина по пурпурния килим и се настани в царската ладия. Всички погледи се бяха насочили към царския плавателен съд, чудо на чудесата, изваяно от кедрово дърво с инкрустирани златни и сребърни арабески. На кърмата му се издигаше шатра, а под нея бе нареден богат пурпурен диван с бродирани възглавници. Вътре в шатрата, украсена с дебели завеси седеше фалшивата Македа.

Никой не беше открил измамата.

Ладията се понесе с усилието на гребците, гръмнаха акламациите на тълпата и войниците, които мислеха, че поздравяват царицата. После неочаквано видяха как над ладията връхлетяват три много леки асирийски съда. На носа на единия стоеше изправен Асадарон. Корабчетата смело обградиха царската ладия и с един страшен скок Асадарон се озова в нея, дръпна завесите, за да грабне и отнесе царицата.

В този момент, фалшивата Македа, пъргава като котка, се превърна в мъж и се хвърли върху Асадарон, повали го, извади меча си и начаса между тях започна битка на живот и смърт.

Мъжът беше Асир. На брега тълпата ревеше от ужас, защото не разбираше успешната измама и смяташе, че Перлата е в опасност. За да ѝ се притекат на помощ, войните пуснаха на вода лодки.

Малко по-късно, качил се на царския кораб-паун, Асир предаде на Македа драматичната сцена така:

— Отхвърлих воала, с който бях обвит, изругах Асадарон, който отстъпи назад ужасен, и му извиках. Погледни ме, Асадароне! Аз съм

асириец, осакатен от подлата Семирамида и пратен в изгнание от теб! Ти на два пъти ме обиди, веднъж в Таджура и после в Сава, а днес обиди благородната Савска царица. „Отбранявай се!“ Асадарон не отговори, но започна да се отбранява. Той нямаше предимство, защото на борда на клатушкащата се ладия беше с гръб към морето. Боят ни пламна бързо и угасна след малко. Аз удрях умело, принцът отговаряше. Неочаквано той се заклати и падна в морето с окървавено лице. Асирийските галери го спасиха и се понесоха с усилено гребане. Преди още савските кораби да успеят да се задвижат, трите галери се откриха на хоризонта.

Слушайки този разказ, Македа беше стъписана.

— Мислиш ли, че си убил княза? — попита тя.

Асир я увери, че ударът, който неволно му бе нанесъл по лицето, не беше смъртоносен.

Царицата си пое дълбоко въздух и се усмихна. Нареди да не се преследват асирийските галери и обяви, че ще иска извинения от цар Салманасар.

ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА СЕВЕР

Една звезда, грейнала изведнъж в синята нощ, съобщи на Соломон за пристигането на Македа.

Страшната флотилия се насочваше към затворения край на Червеното море, като минаваше съвсем близо покрай брега. Корабът-паун на Македа и корабите на Соломон се ескортираха от целия мощен савски флот.

Македа беше наредила корабите да преминават възможно най-близо до бреговете на Йемен. Така населението по крайбрежието можеше да наблюдава царското великолепие и могъщество. Флотът на Савската царица се състоеше от три големи тримачтови ветроходни кораба, подсилени с по два реда каторжници с дълги гребла. Тези смели и бързи кораби кръстосваха моретата. Следваха ги четири броненосци, тласкани от по четири реда каторжници с къси гребла. При нападение те се приближаваха съвсем близо до неприятелските съдове, така че в подходящ момент да свалят тежките подвижни мостове, по които савските войници се хвърляха в атака, размахвайки брадви. Тези бойни кораби бяха снабдени с железни тръби, по които се изстрелваха парцалени топки, импрегнирани със запалена смола, която обливаше неприятелските съдове с огън, и с куполи с гигантски лъкове, от които с колосална сила се изстрелваха железни стрели. Броненосците носеха още две дълги и широки лодки, наречени „затворените дяволи“, защото бяха покрити с извита тенекия за прикритие на екипажа срещу нападение. „Затворените дяволи“ имаха специалната задача да потопяват вражеските съдове, като правеха с помощта на свредели огромни пробойни в корпусите. Нерядко моряците, натоварени с такава опасна мисия загиваха; затова привързаните с вериги за пейките каторжници предварително се заклеваха да победят или да умрат.

Тази флотилия, плаваща към Иудея, беше допълнена от три кораба, превозващи свитата на владетелката, съставена от сановници и равини от осем търговски съда, пренасящи даровете, приспособленията за лагеруване и добитъка.

Флотилията напредваше в спокойното като езеро Червено море. Македа имаше възможност да види как отдалеч народът ѝ я приветстваше с възхита и я акламираше безкрайно. Но когато отминаха савските крайбрежия, царицата с почуда установи мизерията на крайбрежните села. Обясниха ѝ, че тази част от империята ѝ е неплодна, необработена и без напояване.

Тя незабавно заповяда на регента си да започне изкопаването на напоителни канали и кладенци, да се разорава и сее, да се организират солници, с което да се създаде работа за населението и то да се изведе от мизерията.

Заповедта ѝ отлетя веднага за столицата чрез сигнализационните мачти, чиито прецизни и сложни приспособления правеха чудеса. Построените на определени места по крайбрежието кули, препредадоха посланията последователно до столицата чрез позивен код и мощни медни рефлектори, които светеха нощем. Якуб получи посланието още същата нощ. Волята на царицата се разнесе в пространството.

По-късно флотилията се отдалечи от брега, придружена от стада акули, с каквито изобилстваше Червено море. Тези опасни пирати бяха постоянните врагове на ловците на бисери. Преди много време Македа беше поискала от съветниците и маговете си да намерят начин да се изтребят тези акули човекоядки. Една малка част от тях бяха загинали от окултните заклинания, но царицата не успя да се отърве с магии от тази напаст.

„Иехова, който върши добре своите дела — обясниха моряците, — е създал акулите, за да разкъсват онези войници, които по средата на боя се изплашват, дезертират и се хвърлят във водата в желанието си да стигнат на суша^[1]. Затова ги наричали «палачи на страхливците».“

* * *

Пътуването трябваше да продължи четиринадесет дни.

Царицата запълни дните си като свиреше на арфа и се разсейваше с пауните си, с дресираните си маймуни и кротките си лъвове. През останалото време кроеше планове за разкрасяване на градовете или за подобряване на флота и армиите си. Никога не стоеше без занимание.

Откакто бе отплавала към неизвестното, където я очакваше един златен цар, чийто слова бяха като нежна музика, в нея страстно се разпали желанието за живот.

Вечер капитаните ѝ разказваха един след друг подвизите си. Савският флот беше кръстосвал всички южни морета. Видял беше огнени острови и островчета, обградени с гигантски палми, чиито розови корени се показваха на голямо разстояние от брега. Спирал беше в чудната страна на жълтите хора с дръпнатите очи. Водил бе изтощителни битки срещу пирати със свръхчовешка смелост и дързост. Откривал беше великолепни и непревземаеми пристанища, които отдалеч приличаха на феерични дворци от мрамор, нефрит, оникс или корналин.

* * *

(Липсва една страница)

Дали съветниците му не се опасяваха, че господарят им щеше да се ентусиазира прекалено от непознатата прелест, която се приближаваше към Иерусалим? Дали не се страхуваха тази жрица на далечните народи на Иехова да не се окаже всъщност богиня на войната, вместо посланичка на мира и красотата? Можеха само да убедят Соломон да нареди сигурни пратеници да му докладват няколко пъти на ден за перипетиите на пътуването на Савинянката! Неговите информатори само му описваха външния блясък, с който тя беше обградила пътуването си.

Те разправяха, че царският кортеж напредва бавно към Иерусалим, предшестван от маса слонове, и по пътя населението го посреща със захлас и ентусиазъм. Легенди се носеха от уста на уста. Царицата, обвита цялата във воали, беше качена на бял слон върху

златна и сребърна носилка с балдахин от алена коприна. Слоният беше с богато покривало, бродирано с емблемите на Симиена и Сава: огнени лъвски глави. Ескортът ѝ се движеше под звуците на пиколи, лютни, тромпети, барабани и тимпани.

Когато кортежът стигаше до някое село, равините и левитите запяваха химни, съобщавайки за пристигането на дъщерята на пророк Ангебо сред народа на Иехова. Свещенослужители от храма на Иехова в Сава и Аксум хвърляха във въздуха стълбове пясък като символичен обреден жест. След тях внушително и дисциплинирано крачеха военни части. Страшна сила се излъчваше от тези бойци, фанатизирани от вярата и от предаността си към почти обожествената владетелка.

Навсякъде тълпите изразяваха възхищението си и се кланяха до земята на Македа, която им хвърляше пеперудки от напарфюмирана коприна като спомен от преминаването ѝ. Тогава съветниците на короната изтъкнаха пред Соломон каква опасност крие това преклонение пред една чужденка. Жителите на Иудея недоволстваха срещу извънредните данъци, с които ги отрупваха за построяването на Храма. А ако Савската царица идваше в Иерусалим със завоевателски намерения, за нея нямаше да има нищо по-лесно от това да се възползва от своята популярност и от народното недоволство, за да разпали бунтове и да завземе града.

Соломон посрещна с гняв тези слова. Тези грубияни смееха да посягат на идола на поетичния му блян? Изгони ги всичките и задържа само приятеля си Натан, първия жертвоприносител на Храма. Последният му бе посочил опасностите от навлизането на кортежа в града, тъй като задръстените улици можеха да улеснят безредиците и грабежите. Съветът му бе много мъдър, защото всеки ден към този кортеж се присъединяваха и много иудеи. Цялото това множество в града щеше да попречи на реда на церемониите.

Соломон изпрати вест до Пречистата Перла, че я кани да дойде в двореца следващия вторник, тоест след два дни. Обясни ѝ, че щял да я приеме в обстановка, достойна за нейното великолепие, в залата на химните, част от Храма, в който той бе издигнал трона си. Добави също разумните съображения за избягване на суматохата в града, която щяла да попречи на приготовленията за празненствата, с които той възнамеряваше да я почете. Македа незабавно му отговори, че щяла да

остане в лагера, в който войските ѝ се бяха укрепили пред вратите на Иерусалим, и щяла да влезе в града следващия вторник.

Едва тогава Соломон можа да се отдаде на трескавите приготовления за показ на бойци, богатства и най-пищни дрехи и блясък.

---

[1] Морските битки са се водили предимно край бреговете — Бел.авт. ↑

ЖЕНАТА ВОИН

*Първом царицата видя незаетия празен
златен трон. Царят се изправи. С ръка,
блестяща от звезди, той посочи това място. И с
този жест очерта бъдещето цяло...*

Във вторник Иерусалим кипеше от ранни зори. Кортежът на царицата пристигна пред вратите на града в третия час.

От името на царя командирът на иудейските армии посрещна царицата, заобиколена от офицерите ѝ. От името на главния равин на свой ред я приветства вторият равин. После сто и двадесет девойки придружиха един старец, който ѝ поднесе хляб и вино с думите:

— Яжте и пийте, о, царице на утрото, ние желаем да сте щастлива между нас!

Македа беше трогната от простотата на този спонтанен прием от страна на един сроден на нея народ. Слизайки от носилката, тя отговори на стареца така:

— Щастлива съм, че иудеите ме приемат като своя сестра. Аз, Савската царица, дъщерята на пророка Ангебо, желая вие да сте мои гости. Ще се сервира ядене на всеки израилец, който седне на трапезата ми. От мое име офицерите от свитата ми ще посетят инвалидите. А бедните в града ще получат сто хиляди шекела.

С тези думи Македа влезе в Иерусалим. Градът беше украсен като цветна градина. Цветя от всички краища на страната вехнеха под стъпките ѝ или висяха на ухайни гирлянди от балконите на украсените с червени и зелени килими и сенници. По вратите и прозорците съдове с благовонни масла разнасяха аромати.

Царската делегация пристъпваше по протокол в колоритен, внушителен и величествен ред, от който лъхаше неудържимо впечатление на сила и очарование. Посред оваците на посрещачите делегацията премина като кораб, порещ вълните.

В това време Соломон наблюдаваше от най-високата кула на Храма. Очите му виждаха как кортежът навлиза в облениа от слънце град. В ушите му трептяха звуците на фанфарите и виковете на тълпата. Целият Иерусалим приветстваше в лицето на Савската царица красотата, престижа и приказното богатство.

Царят поет се радваше като дете на осъществяването на частица от епичната му мечта. Вълнуваше се, че народът му се ентусиазира от красотата, защото такава беше крайната цел на неговото царуване: апотеоз на хармонията.

Когато кортежът проникна отвъд дебелиите стени, които пазеха Храма, градините и палата, Соломон побърза да отиде в тронната зала, където щеше да приеме чужденката. Таванът на залата беше украсен с многоцветни розетки. Поддържаха ги двадесет внушителни колони във форма на папируси. По стените стилизирани ангели бяха разперили големи блещукащи криле, а плочите на пода бяха застлани с килим, в който сандалите потъваха дълбоко.

Еврейските канделабри с по седем свещи се редуваха на мраморни цокли с триножници с кадилници за тамян. Редки цветя или пищна зеленина пълнеха тумбести вази. Край всеки ъгъл на трона, царските ветрилоносци поддържаха свежестта на огромното помещение, което ехтеше като раковина.

Обвил се целият в златно наметало, цар Соломон седна на трона си от слонова кост, издигнат върху подиум от кедрово дърво със златни инкрустации, от двете страни на стъпалата на който бяха наредени двадесет страшни лъва от слонова кост. Самият трон представляваше задната част на млад бик, а облегалките за ръцете — разярени лъвовете. Над това великолепие се издигаше балдахин от синя коприна, а по средата му блестеше златна шестоъгълна звезда, която беше Соломоновият печат — талисман. Два от ъглите на балдахина завършваха с глава на овен, а двата други — с лъвска глава.

Отляво и отдясно на монарха, върху кръгла естрада, опряна до стената, се бяха наредили главният равин, равините, жертвоприносителите, съветниците на короната и висшите военни. Царската гвардия обграждаше напречните стени с троен ред неподвижни златни щитове и лъскави мечове.

Точно срещу трона внезапно се отвори централният портал и през него влезе главният шамбелан на Савската царица в пурпурни

одежди. Направи пет крачки напред, поклони се пред владетеля и изправяйки се, обяви:

— Ето Пречистата Перла! Македа! Царица на царете. Царица на моретата! Царица на Юга и Утрото! Царица на Симиена, Сава и васалните държави. Лъвица от племето на Иуда!

След тези думи той се оттегли, докато Савската царица се появяваше в рамката на огромния портал и я изпълни с величието си.

Когато, без да повдига воала си, Македа съзря за първи път Соломон, а той от страшния си трон я погледна, и двамата останаха взаимно очаровани от могъществото си.

Македа забеляза веднага на подиума, вдясно от трона, един златен стол. Царят се изправи. С ръка, блещукаща от звезди, той посочи това място. Жестът му очерта цялото бъдеще.

Соломон дълго съзерцава прекрасното видение пред очите си. Македа беше облякла тъмносиня дреха с цвета на морето, на която бяха изобразени непознатите за Иудея паун и райска птица, с което предизвика любопитство и възхищение. Цялата дреха беше на паунови очи, с апликации от самите паунови пера и обгръщаше плътно стройното ѝ тяло, като подчертаваше хармоничната му заобленост. Завършваше с шлейф, дълъг петнадесет лакти, целият блещукащ от скъпоценните камъни, инкрустирани в „очите“ на ирисовите пера. Шлейфът, обточен с перли, се носеше в средата от двете джуджета, а краищата му бяха издигнати в ръцете на по-високи момичета. Прическата на царицата представляваше розово-златна перука с диадемка като паунова глава, а деколтето ѝ бе украсено с колиета по врата, с емайли и с три наниза скъпоценни камъни и едри перли. Краката ѝ се виждаха, стегнати в копринена мрежа, избродирана с рубини и сапфири.

Щом стигна до средата на тронната зала, Македа се спря, а главният ѝ шамбелан съобщи:

— О, велики царю Соломон, царицата на царете, царица на Юга и Утрото, Пречистата перла Македа ви поздравява и моли Иехова да благослови короната ви.

Чак тогава, вълнуваща с мълчанието си, Македа тръгва отново напред изкачи първото стъпало на подиума и се поклони с умерен реверанс. След това царят взе ръцете ѝ, за да ѝ помогне да изкачи

царските стъпала, и неочаквано сне воала от лицето ѝ. Тя леко се отдръпна, но объркването ѝ я направи още по-привлекателна.

Соломон я разглежда дълго. Докато пъстрото и тържествено множество на придворните навлизаше в залата, хорове запяха патетично с акомпанимент на четириструнни лютни. Звучаха химните, специално композирани от Соломон за нея: „Бъди добре дошла сред своите братя“.

Докато отдръпваше синия воал и откриваше парещия и едновременно нежен поглед на царицата, златният цар доближи устни до кехлибарената кожа, магнитно привлечен от плътта ѝ, ухайна като сочен плод. Ослепително красивото лице на Македа и рубинените ѝ устни го вълнуваха до такава степен, че забрави протокола.

Цар Соломон пристъпи напред, прегърна стройното тяло и целуна ъгълчето на плътните ѝ пурпурни устни. От изненада Македа не успя да възпре укора си:

— О, царю, тази целувка съвсем не е бащинска!

— Прекрасна царице, не приемайте Соломон като баща, а като най-сигурен приятел, който ще ви закриля, насочва, съветва и ще ви обгражда с красоти.

След края на химна царят трябваше да благодари на царицата. Той обаче едва свързваше думите, толкова бе зашеметен от изящната гледка, предоставена му от небето за негова наслада. Търговецът Тамрин и великият ковчезник Хайзар не го бяха излъгали. Той щеше да ги възнагради. Освен ако не ги накаже, защото тяхното описание беше прекалено сухо и без очарование в сравнение със сладостната действителност.

Душата му беше така разтърсена, че се наложи главният му шамбелан да се приближи до него, за да се досети той да промълви:

— Нека Ваше очарователно Величество бъде добре дошла в моето царство. Аз и моят народ се отнасяме към вас с най-дълбоки симпатии...

Македа се поклони, но без усмивка. Цар Соломон ѝ посочи пригответия вдясно от него златен престол и разсеяно започна да ѝ представя официалните лица в своя двор. За разлика от него Савската царица с голямо внимание изреди пред него благородниците на своята държава.

През цялата дълга церемония царят не изпусна ръката ѝ. Тя напразно се опитваше да се освободи от тази ласка, която я нервираше до момента, когато Соломон сне няколко от своите великолепни пръстени и ги постави на нейната ръка. След това си свали една богата огърлица и ѝ я подари. Македа благодари с радост, но без кокетирание.

Настъпи моментът Перлата да връчи своите дарове на златния цар. Вторият ковчезник Мерари разположи робите ветрилообразно. Те паднаха на колене пред трона и положиха в краката на царя сто и двадесет златни таланта^[1], сто и двадесет слонски бивни, сто и двадесет торбички със скъпоценни камъни, сто и двадесет торбички с перли и още толкова торби с ароматни треви.

Към това Мерари обяви пред захласнатия владетел, че сто и двадесет чистокръвни арабски, богато оседлани коне пръхтят в двора му ведно със сто и двадесет камили за надбягване и сто и двадесет мулета.

— О, царице на царете, моята признателност е в нозете ти — каза тогава Соломон. Ти ми донесе повече злато и ухания, отколкото някой някога е виждал в моето царство. Слава на твоята щедрост! С това злато и слонова кост ще украся Храма и твоето име вечно ще се споменава. Чуй, царице, моето предсказание. След време филистимците ще разрушат част от Храма и в справедливия си гняв Иехова ще накаже човеците. Но аз зная, о, Перло, нашите потомци ще построят отново този Храм По волята Божия Храмът в Иерусалим е вечен.

— Аз се радвам на настоящето и не познавам бъдещето, о, Емире на вярващите — отговори кротко Македа. — Но твоят народ е народ от мои братя и сестри. Аз ги обичам. Баща ми Ангебо, пророк обичан от Бога, казваше: „Да имаме само една мисъл, само едно сърце! Това е ръководната идея с четирите смисъла. Тя е безсмъртна като самия Бог.“ Ето защо аз искам да дам един личен изкупителен дар на Бога и на неговия Храм в името на този свещен спомен. Разреши ми да благодаря на Иехова за твоя неочакван прием, който ме изпълва с радост, и нека твоят велик равин да приеме сто и шестдесет агнета за четиридесет курбана.

Макар твърд в религията си, великият равин възприе с недоверие тази изключителна принцеса, чието богатство и бляскав ум го

тревожеха. И все пак той застана начело на жертвоприносителите и прие блеещите агнета.

Най-после по протокол настъпи часът за ритуалното споделяне на хляба и виното. Така завършваха церемониите. Цар Соломон помогна на царицата да слезе от подиума и я придружи до покоите ѝ. Забеляза, че дългият ѝ шлейф бе умело прихванат към гърба и че две прислужнички бяха достатъчни за прикачването му. Той се учуди и наивно се зарадва на тази изобретателност. Възхищаваше се на хармоничното движение, с което Македа се намяташе, и в този момент усети, че една ръка под трона го улавя за крака, с който бе настъпил шлейфа.

Неуважителната ръка принадлежеше на едно от джуджетата — камериерки на царицата. Изненадата на царя развесели Македа и тя каза:

— Могъщият Соломон се изплаши от тази мъничка ръчичка?

— Да, защото мисълта му го бе пренесла на небето, където само има равни на теб по красота и грация, царице. Ще благоволиш ли да озариш с красотата си този палат и да останеш дълго при нас? Ще благоволиш ли?

Развълнувана, Македа се поклони мълчаливо, докато слизаше по стъпалата на трона, залети от вълните на шлейфа ѝ.

Когато стигна до портала, тя все пак се обърна, за да направи реверанс на Соломон. Усмивка осветяваше прекрасното ѝ лице. Соломон се почувства още по-щастлив. В него бе грейнало едно слънце, подобно на савската звезда, пламнала в нощта.

---

[1] На цената на сто хиляди коня. ↑

УГОЩЕНИЕ В СВЕЩЕНИЯ ГРАД

Соломон е вече пленник, като лъв, мятащ се в оковите си...

Македа бе разтърсена по особен начин. Не можеше да откъсне мисълта си от гласа на цар Соломон, който ромолеше като музика, и от обаятелното му слово, топло като ласка.

Погледът му приличаше на звездно небе и душата на Перлата потъваше в него, въпреки усилието си да му устои. Самите му движения я очароваха и обгръщаха. Усещаше, че интелектът му я привлича по-силно, отколкото някога воинската дързост на Асадарон.

Такава бе тя, изтъкана от блянове и чувства, с изнервена незадоволена плът и с природа, податлива на духовни трепети, каквито досега никой мъж не ѝ бе разкривал.

Затова беше капризна, с променливо настроение, докато масажистките я отморяваха в най-прекрасните покои, приготвени специално за нея. Камериерките ѝ я миеха с тоалетна вода от цветя, после я обличаха в туника от зелена коприна, обшита с перли. Парфюмеристите ѝ освежаваха лицето и тена ѝ, докато коафьорът поставяше завършек на тоалета ѝ с перука в тон с дрехата ѝ.

Маникюристката се зае с нежните ѝ и фини ръце. Напръскаха я с парфюм, на който бе невъзможно да се устои, огледалото от полирано сребро подскачаше около нея и отразяваше красотата ѝ многократно.

За първи път в живота си Перлата си даде сметка за чара, който притежаваше, и това я развълнува още по-силно. Помисли си, че ще припадне, ако Соломон с искрящите си очи реши да разходи по тялото ѝ вълшебната ласка на погледа си.

В такова настроение тя отиде на официалната вечеря. Владетелят на четирите вятъра и четирите хоризонта даваше в нейна чест подобаващо на величието и престижа ѝ угощение. Соломоновият двор ѝ оказва почести не като на владетелка на съседна страна, а като на иудейска царица. Тя беше учудена и прехласната. Тя и домакинът ѝ

седяха начело на огромна трапеза, наредена в полукръг под огромен ален балдахин, която бе отрупана със златни и сребърни съдове, вази с цветя, свещници и редки блюда. Трапезата бе достойна за монарха: скъпа, префинена, подредена като поезия, и над нея се лееха нежните звуци и дългите въздишки на арфи и лютни.

След всяко блюдо поети посвещаваха на Савската царица хвалебствени строфи. Екзалтираните танци пренасяха Перлата в един нов свят, изпълнен с химери с алени криле.

Още по-завладяваща беше музиката, която трептеше в лявото ѝ ухо; Соломон ѝ разкриваше картинно живота си, сърцето си, богатството си и влюбената си в изкуството душа. Трапезата жужеше като кошер и в този шум златният цар и Савската царица се чувстваха сладостно сами.

— Ти се появи, о, Перло — говореше ѝ плененият като окован лъв Соломон, — и животът ми се промени. Нека бъдем най-великите владетели на земята. Самият Иехова те доведе при мен. Да се подчиним Богу. Остани при мен, царице! Ще видиш, че Соломон може да бъде велик, когато обича.

Македа се бореше с цялата си енергия както срещу златния цар, така и срещу самата себе си.

Не, на следващия ден тя нямаше да се види с него. Предстоеше в този ден да раздава правосъдие в савския лагер.

Не, тя нямаше да остане да живее в Храма, за да не се компрометира пред равините си.

Не, нямаше повече да приема целувка като онази, с която той запечата така дълбоко първата им среща.

Не, Македа не можеше да го обича... но... вече го обичаше.

* * *

Те посетиха Храма, градините и палата. Гигантският Храм се издигаше върху стръмнините над Йерусалим и за захласнатите поклонници той беше като молитва от камък, отправена към небето, молитва, вик от дванадесетте главозамайващи тераси за вечна възслава на господаря на света, на планетите и на небесните пространства.

Колкото човек се приближаваше към Храма, толкова пред него се откриваше цял един град във форма на четириъгълник. Сградите бяха обградени с тройна стена и четвъртити кули. В центъра на този град се издигаше Храмът: дванадесет огромни правоъгълни паралелепипеда, сложени един върху друг, по-широки в основата, отколкото на върха, като цялата пирамидална структура лежеше на една импозантна галерия от колони.

Шестдесет стъпала водеха до първия етаж, чиято фасада беше изрисувана с ликовете на магове жертвоприносители. На най-високото стъпало на това стълбище се отваряше портал с огромни колони от двете страни. Всеки етаж имаше по шест прозореца, обрамчени с великолепни фризове и фрески.

Царицата бе смаяна от успокояващото благородство и праволинейната хармония на сградата. Около храма се простираха обширен двор, защитен от триумфална порта с лъвове от двете страни и цветна площадка отпред. В този двор можеше да влизат само мъже; Македа бе засегната, но принудена да се задоволи с обещанието на Соломон да изтръгне от свещениците разрешение дъщерята на пророка да се поклони пред дарохранилницата.

Пред затвореното свещено място имаше още един двор във форма на обширен квадрат, заобиколен с дървета чак до колонадите с магазини на търговците на Храма. Там се продаваха свещници, свещи, дарове и благовония.

Вляво се разстиляше безразборно мозайката от царските дворци и тези на равините, градините, порталите и покритите галерии. От това място златният цар показва на Македа отредения за нея дворец. Замислил беше да отвори към него вход извън стените на града, за да бъде царицата независима и господарка на приемите си. Звучаха й забавно тези проекти, които предначертаваха живота ѝ, без да се взема нейното мнение, но сърце не ѝ даде да се възпротиви.

Забелязала една висока и лека постройка на три етажа с прозорци, от които гледаха с любопитство жени с блестящи облекла, царицата се интересува от тях. Соломон деликатно я успокои.

— Жените ли? Това са принцеси, пожелали да живеят затворени тук, за да привлекат моето внимание. Всяка от тях се надява да ми стане съпруга. Досега никоя не е успяла да окове неспокойния ми дух.

А чувствам, че отсега нататък тяхната съблазън ще остане напразна, защото имат опасна съперничка.

— Съперничка? Коя е тя, царю, коя е успяла да определи избора ви?

— Едно райско същество, цвете, което съм открил насън в стъпките си, едно алено цвете, обвито в зеленина. Не го ли знаеш?

— Не, не го познавам — отговори Савската царица и се изчерви, поглеждайки зеления си тоалет.

През този ден не си казаха нищо повече. Македа се насочи бързо към площадката пред входа на Соломоновия палат, където я чакаше нейната носилка. Така както бе дошла, така си отиде в лагера в края на този първи ден, в който чрез сърцето си бе научила много повече, отколкото през целия си живот.

В САВСКИЯ ЛАГЕР

Онези, които съм пратил в Женската къща, са съпруги, а не любовта...

Този паметен ден бе последван от ново празненство в Иерусалим: Соломон връщаше визитата. Македа желаше да му устрои блестящо посрещане в обширния си лагер, където армията бе построила гора от мачти, знамена, кули и шатри.

Соломон установи възхитен, че под балдахина си от пурпурен брокат, седнала на пищен трон, облечена в тежката мантия от коронацията, със златната си перлена корона и със скиптъра, Македа умееше да посрещне цар в полевата си шатра със същото великолепие, както в мраморния си дворец.

Той наблюдава с учудване парада на савската войска, която дефилира пред него с ехото на завоеванията ѝ, с годността ѝ за дълги походи, нападения, най-жестоки упражнения и най-върховни жертви. Но не изпита радост от този величествен показ, това дрънчене на оръжие, от тежката и равномерна войнишка стъпка. Ужасната война, убиваща невинни, отвърщаваше неговата човечност. Привързан към справедливостта и красотата, Соломон не умееше нито да се бие, нито да убива. А колко ритмично танцуваше около Ковчега на Завета! Всъщност на неговите присъди, проникнати от светлия дух на милостта, се дължеше славата му на миротворец и се разнасяше в съседните държави.

Той си обеща да промени Македа и да ѝ вдъхне своята вяра. Затова беше дошъл при нея без военен блясък, без прояви на завоевателна мощ, придружен единствено от изтънчената си свита благородници и съветници на короната, свещеници, архитекти, музиканти и поети. Юдейският цар беше с корона от живи цветя и листа. С тази корона, седнал отдясно на царицата, той председателства банкетата в негова чест, продължил до късно в кадифената нощ. Савските ястия с червен и жълт пипер бяха нови за него, той похвали

деликатесите от акула и вкусните лястовичи гнезда, внесени от жълтите страни, както и пържените скакалци с камилско масло, бялото месо от камилче, печените пауни, сервирани с украса от пера в сребърни плата и накрая котлетите от газелско месо. Той вкуси и леките и силните вина от савските лози, кисело-сладката лимонада, която се приготвяше единствено в Йемен, опияняващата ракия, с необичайния за него унес.

Македа беше пожелала нейното угощение да е по-пищно от това на Соломон и тя харчи, без да държи сметка за изобилни луксозни златни и сребърни съдове, подправки, цветя, парфюми. Черни роби като неподвижни бронзови статуи редяха на масите огромни плата с цветя. Щом засвири музиката, голи танцьорки изскочиха от тези плата, самите те като ароматни цветенца, дрънчащи със скъпоценностите си, светещи с накитите си, и изпълниха трудни и пълни с неща танци.

Веднага след танца, савските балерини наметнаха свенливо тежки пелерини и изчезнаха. Иудейските благородници се натъжиха, те биха искали да се любят с тях, но именно защото подобни желания възмуцаваха царицата, на спектакъла бе сложен край.

За разнообразие Перлата показа арабски танцьори, гъвкави като котараци, облечени като диви зверове, а също и негри, които под звуците на барабани се въртяха с главозамайваща скорост докато паднат от изтощение и екстаз. Последваха съвсем нови неща за иудеите: египетски комедианти представиха фарсове, факири гълтаха и бълваха огън и вървяха върху гвоздеи или омагьосваха змии.

Соломон и свитата му се забавляваха толкова добре, че забравиха временно страстните савски танцьорки, чиято фригидност още всъщност не познаваха.

През цялото време златният цар не бе престанал с изкусни слова да ухажва царицата. Твърдата решимост на Македа отслабваше, стопяваше се и се хлъзгаше по ръба на една необяснима слабост.

Соломон беше уловил пръстите на Перлата и не ги изпускаше, докато тя му говореше за клетвата и мъчението си. Тя му обясни защо обещанието ѝ да остане девица не ѝ позволява да приеме да живее в палата в Иерусалим: нейните свещеници бдяха ревниво за нейната добродетел под страх от гнева на Иехова.

Мъдрият цар се усмихна, каза няколко думи на една прислужница и след това се обърна към Македа:

— Ако желаеш да обитаващ отделния дворец, който съм приготвил за теб, царице, направи каквото ти казвам: престори се, че имаш дълбока, тежка, непреодолима кашлица и се оплаквай непрекъснато.

Без да се поколебае, царицата се изкашля издълбоко и гърдите ѝ се разтресоха болезнено. Приближените ѝ се разтревожиха веднага. Тя ги успокои с привидно безразличие, но лекарят на Соломон се втурна към нея и заяви:

— Тази кашлица е лоша, царице. Причинена е от опасните ветрове, които проникват в шатрата ви и ви обвиват в пагубния си студ. Трябва да живеете в града.

— Добре — отговори царицата. Ще купя къща в Иерусалим.

— Няма такава, която да е достойна за царицата в този град — намеси се савският съветник Мерари, който изпълняваше длъжността и на ковчежник.

— В такъв случай — отсече Соломон — Перлата трябва да приеме да отседне в необитавания палат за царицата. Там ще е независима и самостоятелна със свитата си.

Македа продължаваше да кашля много, благодари на иудейския цар за грижата му и обещава да отиде в този палат още на другия ден. Савските свещеници не намериха никакво възражение.

Владетелят предпочиташе Савската царица да се настани по-бързо близо до него, но щом се прибра, извиква архитектите на Храма и им нареди да изолират до сутринта бъдещата резиденция на царицата от останалите сгради в свещените стени и да зазидат прозорците на царските конкубинки, така че тя да не ги вижда. И тъй като радостта го душеше, Соломон реши да поговори за любовта си с главния си довереник, Натан, първия жертвоприносител на царството, комуто се поверяваха царските мисли. Той обаче беше недоверчив и му каза:

— Внимавай, велики господарю! Голямо като морето е твоето реноме, а могъществото ти е нечувано! Сигурен ли си, че не ги предаваш в ръцете на тази вълшебница? Какво крие това лице, чиято красота е почти тревожна и което е тъй спокойно като сфинкс, че не издава никакво вълнение? Ти рискуваш, ако Савската царица не отговори на чувствата ти, един ден да се похвали, че те е отблъснала...

— Млъкни, Натане — каза му царят поет. — Не я ли видя как ми се усмихва? Тази усмивка е по-сладка от мед, по-нежна от пъпката на най-красивото цвете!

— И все пак — възрази Натан — мислиш ли, че е разумно един монарх да се ожени за толкова могъща със злато и войска царица като Савската? Помисли си само, че от една разпра между съпрузи може да пламне някоя от тези войни, които така те ужасяват и в които царството ти може и да бъде победено!

— Аз още не мисля да се женя за Савската царица. Тронът ѝ е прекалено висок, прекалено голям. Перлата има божествена мисия. Тя до смъртта си няма да се откаже от мисията да събере в един духовен сноп всички еврейски души. Не мога ли да я обичам като любовник? Аз ѝ имам пълно доверие. Не вярвам на легендите, които се разправят за нея. Нали твърдяха, че имала космати крака, криви ходила и че ръцете ѝ били със седем пръста. Не казваха ли, че ядяла огън, че имала връзки със сатаната и че убивала враговете си само с искрите от очите си?

Натан се усмихваше, обърнал лице към „Женската къща“.

— Разбирам какво иска да каже погледът ти, Натан. Ако не ми беше приятел, щях да заповядам да те обесят. Жените, които съм затворил в „Женската къща“, са съпруги. Те не са любовта. Оженил съм се за тях по политически съображения: дъщерята на фараона ми донесе цяла провинция, а принцесата на абирите ми подари Дамаск. Благодарение на тях разширих империята, издигнах Храма и дадох благоденствие на народа си.

— А Пречистата Перла се превърна за няколко часа във Вълшебницата, отговори мъдро Натан. Внимавай утре тя да не стане Поробителката.

— Какво от това и да е вярно! — възкликна царят. Какво значение има да си роб на една жена, ако тя въплъщава живата красота и чара на интелигентността! Твоят цар не се бои от нищо, което идва от Савската царица, освен от това да стане по волята на Иехова най-щастливият мъж на земята!

Великият жертвеноприносител се оттегли. Каквото и да казваше, този верен приятел на Соломон беше също подвластен на магията на савската сирена. И тъй като сам си го признаваше, нямаше нито сили, нито съвест да отправя повече укори.

Когато се прибира у дома, Натан извади от един сандък прекрасна масивна ваза, цялата гравирана с победоносни сцени. Спасил я беше в Ецион Гавер, като трофей от блестяща победа. Погали вазата с грижовната пламенна ръка на познавач, почисти я и промърмори:

— Ето подарък, достоен за нея

Късно през нощта, отказал милувките на съпругата си, Натан заспа, бленувайки за красивата Савска царица.

МАКЕДА ПРИЕМА СОЛОМОН

*Ще възнея закръглеността на гърдите ти,
вълнуващите прелести на твоите стегнати и
стройни крака и ще заръчам на скулпторите да
изваят от мрамор главозамайващото видение,
което си ти.*

Шестте бели коня на колесницата носеха в раван Савската царица към Соломон. Права, с дълга бяла туника и бял дириб, прилепнали към тялото ѝ от вятъра, без никакви украшения, Македа беше сякаш от мрамор. Дългите ѝ коси бяха разделени на две развяващи се плитки, а на челото ѝ блестеше тънка бисерна диадема.

Ескортираха я тридесет мъже, яхнали пъргави черни коне. Кортѐжът се движеше безшумно, защото копитата на конете бяха намазани със смолата медрепарас. Колесницата изобщо не се друсаше от хода раван на конете, които я теглеха, защото самите ѝ колела бяха обвити с кожи от хипопотам.

Иудеите се чудеха и маеха на този кортеж и ръкопляскаха възторжено. Начело се движеше един Соломонов конник, натоварен, заобикаляйки свещения град, да заведе Македа във великолепната резиденция, която Иерусалим наричаше вече „палатът на царицата“.

Соломон очакваше Перлата пред вратите на сградата. Той беше сам и я прие без почести, като се изключат цветята пред входа на палата.

Щом кортежът пристигна до сградата, с едно дръпване на юздите Пречистата Перла закова шестте коня. Тя слезе от колесницата с гъвкав скок на танцърка и подаде ръце на Соломон.

Влюбен, златният цар чувстваше, че в него слънцето се разтопява. Целуна тънките царствени пръсти и поздрави царицата, че е благоволила да влезе във владение на новия си дом в тази прекрасна дреха, с която приличаше на гълъбица.

— Да бъде благословен престоят ти тук, дъще на Юдея!

Македа се усмихна, доволна, че я назовават така.

Тогава, сред двойния кордон на прислужниците, Соломон ѝ показа палата, който благодарение на изтънчения му вкус, бе превърнат само за няколко часа в чудно разточителство от лукс. Килими, червени завеси, благоуханни съдове, фини мебели, вази с цветя и декоративни предмети от целия познат свят, всичко това беше достойно за савския блясък, още повече, че и самата царица беше допринесла за украсата на стаята си за почивка и на залата за аудиенции, където се издигаше престолът ѝ.

Обиколила апартаментите си, където прислугата вече се суетеше, Перлата отпрати мило Соломон.

— Тъй като имам свой дом, позволи ми, царю, радостта да те каня на гости възможно най-често. Ще се постарая да те приемам, както приемам видните савски владетели. Разреш ми да те поканя още днес да вечеряме двамата, защото ще имам да поставя пред твоята мъдрост много и сложни проблеми.

Соломон се оттегли, а бърза и лека като птичка от планините на Симиена Перлата се втурна да подрежда дома си.

На свечеряване Владетелят уважи поканата ѝ. Облякъл се бе в ефирна зелена коприна и носеше на главата си тънка диадема със Соломоновия печат на върха. Гърдите, китките и пръстите му бяха покрити с любимите му накити, които пръскаха хиляди светлини, а подареният от царицата парфюм оставяше следа подир него.

Царицата го прие в обширната зала за аудиенции с двадесет и четири колони. Върху няколко подиума, наредени стъпаловидно и с лъвове от двете страни, тя бе заповядала да поставят царската алга под червен балдахин.

В огромната зала пауни разхождаха великолепието на перата си, ветрилоносци обграждаха трона и подпрени на колоните развяваха ветрила от щраусови пера. Четири много красиви котки се бяха свили в краката на царицата, която посочи на Соломон едно кресло вдясно до нея.

— Отсега нататък това ще е твоето място, когато идваш тук, великолепен царю.

Канделабрите светнаха със седемте си огнени звезди на всички посоки, а факлите пламнаха в ръцете на черните роби. Соломон

почувства, че едва настанила се в този обширен дом Македа вече магически го бе преобразила.

От всички притъмнени ъгли бликаха необичайни цветове и шумове. Атмосферата, изпълнена с бойци, равини и съветници пренасяше Соломон далеч от Иудея, в тайнственото и вече легендарно царство на Сава и Симиена.

Самата Македа беше преобразена. Беше облякла костюма на йеменските принцеси с пристегнати на глезените шалвари със златни халки, хванати под ханша с широк пояс от кожа на газела, изрисувана на палмови листа. Толкова лека беше коприната им, че през тях хармонично се очертаваха краката ѝ. Гърдите на Перлата бяха голи, но плътта ѝ беше скрита под множество позлатени нашийници, блестящи от скъпоценни камъни шарфове и бисерни огърлия. Прическата ѝ на дълги букли, покрити с перли падаше до раменете ѝ, а краката ѝ на балерина бяха обути с тъмни кожени сандали.

Тази вечер Савската царица се явяваше в целия блясък на чувствената си красота и създаденото ѝ за любов тяло сякаш излъчваше магнетичните вълни на желанието. Докато прислужниците предлагаха освежителни напитки в златни ибрици, тя се обърна към госта си с мелодичния си глас:

— Щастлива съм, много съм щастлива, че ми показва този рай. Чувствам, че тук ще бъда много доволна, но ти Соломон, трябва с твоята мъдрост да разсееш облаците, надвиснали над живота ми, както светкавиците разкъсват облаците в небето.

Златният цар се приближи, за да вдъхне плътта ѝ, както се вдъхва китка цветя. И тъй като от нея се носеше сладкият и безпокоен аромат на необладавана жена, той не устоя на желанието да се наведе, да потопи продължително устни в нейното свежо и чувствено рамо.

Тръпнеща, Перлата се отдръпна, протестирайки:

— Престани, царю с тази игра, в която, изглежда, си майстор, защото тя носи само опасности и тъга... По-добре ме заведи братски на трапезата, наредена в твоя чест.

Вечерята им бе осеяна от смях и сладки приказки. Върху белия мрамор блещукаха хилядите огънчета на златните и сребърните съдове, на лъскавия порцелан и многоцветните емайли.

Още с влизането си Соломон беше забелязал, че двете им абаносови кресла, украсени с арабески от слонова кост и тапицирани с

коприна, бяха наредени едно срещу друго от двете страни на масата. Противно на строгия протокол, той ги беше приближил и двамата владетели вечеряха за първи път един до друг.

Македа се бе опитала да задържи сервитьорите, които стояха нащрек, за да изпълнят желанията на вечерящите, но гостът ги отпрати отвъд скритите със завеси врати.

Така царят можа да предложи зърна от гроздето, което отронваше за жадните уста на Пречистата, и да ѝ налее в златна ниска чаша упойващо вино и медовина. За да се спази обаче традицията, вечерята завърши с представление на танци и номера.

Докато се възхищаваше на смелите арабески на гъвкавите и леки като листчета савски танцьорки, огъващи се в ритъма на арфите и лютните, царската двойка вкуси една пареща черна течност, все още непозната на Соломон. Савската царица му разясни свойствата на кафето:

— То расте в моята страна, миролюбиви царю, и аз ще ти подаря семена, за да започне да се отглежда в твоите земи. Това вкусно питие има магически свойства: улеснява храносмилането и изгонва умората.

Сервирано в мънички златни чаши, то задържаше аромата си. Като го изпи, Соломон се почувства по-лек и дързък като юноша:

— Тук всичко е вълшебно, несравнима царице, защото е достатъчно погледът ти да спре както слънцето върху нещо, и то придобива неочакван блясък. Ти си идеалната вълшебница, която е в ума ми непрестанно и вдъхновява най-хубавите ми песни. Нека ми донесат една лютня!

Подадоха инструмента на царя поет и той, акомпанирайки си, запя химна на любовта, за слава на красотата на царицата, на прелестното ѝ тяло и бляскавия ѝ ум. Композицията му носеше белега на една езическа чувственост, която подежда като милувка върху плътта на Македа. Очарована от неговия талант и виртуозност, тя беше отпуснала глава върху възглавниците на алгата. Ритъмът беше така завладяващ, че ѝ се искаше да потанцува пред Миролюбивия цар, но плахата ѝ свенливост и някаква умора я обгръщаха като облак.

Когато завърши песента си — смесица от молитва и жалба. — Соломон се наведе към нея. А тя беше скрила чело в копринените възглавници и пред затворените ѝ клепачи се редяха безплътни картини.

Страстта изгаряше гърдите на владетеля като вулканична лава. Той прегърна почти голите гърди под накитите, после ръцете му се плъзнаха надолу, за да обхванат ханша в желязната си стяга. Лекият като перце пояс от кожа на газела се скъса и разголи тялото ѝ.

Голи бяха широките и правилни като лира ханшове.

Голи бяха плътните бедра като плодове, узрели на слънце и с нежния тен на златисто грозде.

Голи бяха краката, които нервно бранеха трепетната тайнственост. Македа се изправи рязко и се опита да закрепил шалварите си, но смущението и гневът ѝ я правеха несръчна. Котешките ѝ движения хвърляха светлосенки върху тялото ѝ, а Властелинът ненаситно съзерцаваше играта им, която разкриваше първичната красота още по-ярко пред очите му.

— О царице, о красавице — възкликна той. Ще възпея извивките на твоите гърди, вълнуващата прелест на стегнатите ти и стройни крака и ще наредя скулпторите да изваят от мрамор главозамайващото видение, което си ти!

Поласкана и очарована Македа избяга, обвила се с покривката от брокат. Скоро се върна, облечена по египетски с плисирана туника, която едва прикриваше прекрасната разцъфналост на тялото ѝ. Сякаш се опитваше да омагьоса онзи, чието желание всъщност я опияняваше.

— Каква бе целувката ти, царю? Бях те помолила да не ме целуваш така. Устните ти се впиха в шията ми, а ръцете ти се плъзнаха върху плътта ми в дълга и влажна милувка като горящ печат. Това не беше братската целувка, която ми обеща, а любовна целувка.

— А кой ти е обяснил — протестира Соломон — каква е разликата между братска и любовна целувка?

— Чувствам я с душата си! Чувствам я прекалено дълбоко, но въпросът ти е обиден за мен! Защото ти трябва да знаеш, че от юношеските си години, въпреки всички опасности и клопки, аз си останах девица, недокосната, необладавана! Чистотата на плътта ми е благо на моя народ. Не забравяй това никога, дори да трябва да страдаш!

След този сблъсък остатъкът от вечерта премина тъжно и за двамата. Владетелят се надяваше, че Перлата ще му зададе трудните въпроси, които той трябваше да разреши, предугаждайки, че те са свързани с нейната клетва. Но тъй като тя не проронваше дума, стана

ясно, че щеше да засегне тази сериозна и жизнена тема в ден, когато плътта ѝ, щеше да е по-спокойна.

Що се отнася до царицата на Сава, за да прогони тъгата си, тя запя и затанцува по заучените в Тива ритми. Живо, виещо се цвете пред очите на укротения цар.

Така царят се прибира в палата си. Главата му се бе запалила от объркани мисли.

МАКЕДА НАПОМНЯ ИЗГУБЕНИЯ РАЙ

*Пред сътрапезниците, дори и най-учените,
Македа изглеждаше още по-велика с
проницателните обяснения, които умееше да
дава, за нещата, събитията и хората.*

Дойде ред на царицата на сутринта да посети златния цар и да участва във великолепно угощение, с много цветя, ухания, блясък и фантастична изтънченост. Главният равин Бен Елеазар се възползва от срещата и от високите гости, за да постави на Македа някои въпроси, които занимаваха особено равините и юристите на Иудея.

— Вие ни разрешихте, о, Перло, да се запознаем с книгата, която сте изпратила на цар Соломон с първото ви послание. Книгата съдържа патетичната история на израилския народ и нашите изследвания потвърдиха нейната истинност. Слава на Господа, еврейският народ е страдал, но Иехова го е закрилял. На два пъти чудодейно го е спасявал от неговите мъчители в древен Египет. Ето защо ние благославяме нашия велик цар Соломон, че е успял да премахне жестоките египетски закони, които съществуваха допреди двадесет и пет години и осъждаха нашите съотечественици на изселване или смърт.

— Тези закони вече не се прилагаха, когато баща ми, Ангебо, живееше в Мемфис — намеси се Савската царица.

— Вярно е, но не са били отменени със закон — уточни Соломон. — Моят първи брак с принцеса Асасиф именно освободи израилския народ от тази постоянна заплаха.

Македа познаваше историята на този брак. Разказана ѝ бе от принцеса Тайбия, дъщерята на иудейския цар, която е на нейна възраст.

— Нашите народи са едни и същи — съгласи се великият левит. Но по-тъмната кожа на вашите поданици се обяснява с това, че дедите

ви са се женили вероятно за жени от Симиена, за да продължават рода си.

— Моята майка обаче беше от чист еврейски произход — настоя Македа.

— Тогава как става, че законодателството ви, за което се говори толкова откакто сте в Йерусалим, е тъй различно от нашето? — подхвърли главният жертвоприносител Натан.

Македа разбра, че тези мъже, горди с произхода си и знанията си, искаха да я въвлекат в опасна словесна битка. Тя се опита да я избегне, като се обърна направо към Соломон:

— Вярно е, че нашите правилници са доста различни от вашите. А целта на идването ми беше именно да те помоля, царю, да изпратиш някои от твоите учени равини и левити да посветят моя народ в законите и обредите на Йехова. Ако си съгласен, ще ми изпратиш и архитекти да построят великолепни храмове, защото аз искам да почета Всевишния с величие.

— Всички тези учени ще тръгнат с теб, царице! — отговори Соломон. Моето царство е посветено на Бога, а твоето желание е благословено...

— Научихме — поде главният равин — че сте изменили брачното си законодателство така, че положението на мъжа спрямо жената е променено из основи. Бихте ли ни го обяснили? Защото да си признаем това ни се струва твърде противно на законите на Йехова и това ни учудва. Трябва да знаете, царице, че се осмеляваме да ви кажем това, поради привилегията ни да бдим над ритуалното изпълнение на Божиите закони.

— Чудесно е, че бдите за доброто изпълнение на религиозните закони — отвърна Македа. — Провъзгласените от нас закони са от изключителната компетенция на държавното управление, и аз не съм нарушила вярата. Исках само в историята на света да се запише моята воля за установяване на свободата и върховенството на жената.

Макар да се въздържаха от уважение към нея, опонентите ѝ се стараеха да ѝ докажат колко концепцията ѝ бе слаба. Безспорно жената имаше право да иска известни предимства, но интересът на обществото изискваше тя да остане пазителка на домашното огнище, да поддържа огъня, да създава и поддържа семейството, без което обърканото човечество щеше да върви към упадък.

— А вашето законодателство — продължи великият левит — е насочено в противна посока. Съществува опасност, върховенството, което отреждате на жената, да засили всъщност безпътността и разпуснатостта на нравите.

— Струва ми се неоспоримо — подчерта Соломон, — че тези закони са били породени от някакво дълбоко чувство на нашата славна царица. Да даде Иехова да узнаем скоро какво е било то.

Македа погледна царя с учудване, чувствайки, че той чете мислите ѝ.

— Ти си възплъщение на мъдростта, царю, и аз ти имам доверие. Ти сигурно ще откриеш в душата ми онова, което окото на простосмъртния не би могло да прочете.

— За това Господ трябва да ми помогне — прецени Еклисиастът, а дотогава нека първо приемем милостивата ни царица в нашия Храм, след като нейното желание е такова. Преди това главният равин и първият левит ще трябва да я въведат в историята на нашата религия, да я запознаят със смисъла на обредите ни и с правилата на собствените ни закони.

Много скоро разговорът на сътрапезниците, развеселени от виното, придоби общ характер. Началникът на кавалерията отпрати комплимент към царицата за хубавата и стройна осанка на нейните амазонки, а след това поиска да узнае дали отсъствията им по майчинство не разреждаха редиците им.

— Моите стражи ще се ръководят винаги от савския принцип — отговори Пречистата перла, — а той накратко е следният: „Любов към родината и омраза към мъжете.“ Така че няма за какво да се страхувам в това отношение...

Присъстващите избухнаха в смях, като помислиха, че става дума за шега. И то до такава степен, че главният ковчезник Хайзар заяви сред всеобщото веселие:

— Този офицер няма да се обиди от теорията ви, царице, защото неговият девиз пък е „да служи на родината и да мрази жените“.

Въпросният офицер промълви нещо, видимо поласкан.

— Дали този мъж не мрази жените, защото те не са го харесали? — заинати се Перлата.

Присъстващите прихнаха да се смеят, още по-силно, но Соломон ги прекъсна.

— Македа, скъпа моя царице, ти говореше за брака като за сделка или съзнателен избор. Нещата не са точно така. Бракът е разцъфтяване на любовта, а любовта е въпрос на сърцето, душата и ума. Липсата на това чувство у животните доказва, че човекът е по-висше същество. Няма правилник, който може да възпре това чувство, и ти напразно водиш своята ожесточена борба, защото поданиците ти няма да те следват.

— Макар да искам да убия любовта, нямам намерение да осмивам това чувство, което лично аз не разбирам. Моята съдба, великолепен царю, е да бъда месия на правата на жената, както ти си апостолът на божите служители. Тази роля ми е била наложена жестоко и аз няма да се откажа от нея.

— Твоята апостолска роля е възхитително наивна, защото е неосъществима, храбра владетелко. От думите ти разбирам най-вече, че ти не познаваш любовта. Наистина ли никога не си обичала?

— Аз никога няма да дам такъв жалък пример на своите поданици.

— Недей да казваш „никога“. Любовта те удря като гръм и ти вече нищо не можеш да направиш, за да се освободиш от нея.

Македа замълча за миг, преди да подеме отново аргументите си.

— Като се омъжва, жената се жертва за нацията. Приема да създаде бъдещото поколение. Това мъченичество заслужава уважение, защото, ако в семейството някой заслужава почит и уважение, това е жената. А в замяна тя се подчинява на господар, който няма никаква заслуга, той, напротив, би трябвало да служи на онази, която ражда живота и се труди изтощително, за да продължи рода.

Всички мълчаха.

— Чуйте — продължи екзалтирано царицата, — една от моите жени, управител на провинция, е въвела без мое знание закон, с който се забранява на момите да се омъжват за мъж, който не е убил поне двама себеподобни. Като доказателство женихът трябва да покаже член и нос на жертвите си. Тези късове месо се поднасят на съдията, който разрешава брака и го освещава чрез изгаряне на кървавите трофеи. Макар че не одобрявам тази изтънчена жестокост при унищожаването на мъжкото население, аз я толерирам, защото отсега нататък в тази провинция една жива жена ще струва винаги повече от двама убити мъже.

— Нека оставим настрана вашите жестоки сатрапки — каза Соломон с отегчение, — защото споровете могат да се изострят...

— Кажете царице, как успявате да извличате толкова много злато във вашите държави?

— Някога само промивахме златоносния пясък, за да отделяме по-тежкия ценен метал. Този метод е бавен и трудно може да бъде развит, защото не е възможно да се поставят да работят повече хора, отколкото повърхността на течащата вода позволява. Затова моите специалистки изобретиха специални мелници за трошене на златоносните скали. Мелниците се задвижват с магарета. Водата се докарва по канали и полученият пясък се мие непрекъснато. Златният прах достига накрая по хитро издълбани тънки улейчета в едрите каменни плочи, които се поливат непрестанно. Благодарение на този метод аз добивам много повече злато от фараона и той започна да използва моята система.

— Царят на Иудея би бил много щастлив да разполага с толкова богатство...

— Подарявам ти една златна мина и една от тези мелници, както и привилегията да извличаш оттам каквото искаш, за да разкрасяваш великия храм на Иехова — отговори великодушно Македа. — А за пищност при богослужението, добавям и правото за експлоатиране на една друга мина, срещу една пета от продукцията.

— Но какво мога да ти дам в замяна на тази голяма щедрост? — възкликна царят.

— Не съм ти продала нищо, Соломоне. Моите подаръци не очакват нищо насреща. — Никога не забравяй, царю, че щедростта на жената е безгранична. Тя е още едно доказателство, че жената е по-висша от тяхната алчност и скъперничество.

— Приеми два пъти благодарностите за дъжда от злато, който сипеш над Храма и косвено над държавите ни. Но би ли ни казала какво обяснение дават учените и теолозите от твоето царство за произхода на златото и среброто, на скъпоценните камъни и перлите?

— Не знаете ли? Голямата книга на вярата не дава ли обяснение за изгубения рай, който дълго е бил една от тайните на сътворението на света? Моят баща, Ангебо, преведе на нашия език книгата на книгите, обяснението на чудесата, ключа на символите...

— И какво казва тази книга? — пита главният свещеник.

— Казва, че на шестия ден от сътворението, установявайки, че творението му е достойно да бъде похвалено, Иехова забелязал, че на никое животно не е дал достатъчно интелигентност, за да възхвалява природата и нейните съвършенства. Тогава създава човека и го нарича Адам. Много се гордее с него, макар да забелязва, че е лишен от грация, хармоничност и красота. Затова премесва отново творението си, усъвършенствал го, като го направил по-гъвкаво. Така създал Ева. Нейното тяло било цяла наслада от копринените коси до седефените нокти. Всичко в нея било с точни пропорции, моделирано от полъха на цветята. Ева била толкова красива, че захласнатите животни помолили Иехова да създаде по една за всеки животински вид на земята и Господ се съгласил да го стори.

Адам бил във възхита пред Ева, която събирала всички красоти на небето и земята в нежното си като тръстика тяло. И тя и той възхвалявали Създателя, че им е дал онази искрица ум, която ги правела по-висши от всички други същества. Иехова бил толкова поласкан, че решил да умножи мъжете и жените и да ги направи различни по цвят на кожата, запазвайки своя цвят — златистият — за расата на Адам и Ева. След това създал реки от течно злато, езера от сребро и мед, реки от перли и скъпоценни камъни, за да живеят в несметни богатства и никога да не познаят болест или смърт.

След като минали сто години, Адам и Ева се уморили непрекъснато да възхваляват все едни и същите добрини, създадени от невидимия Бог. Потопили ръце в езерата и реките, за да си направят идол, блестящ от злато, сребро, перли и скъпоценни камъни. Започнали да обожават този идол, защото бил видим.

Когато Бог научил за това, извикал „човешките“ същества и, като прокълнал земята, прокълнал и тях. От този момент, за да се хранят, трябвало да обработват земята, да отглеждат растения, животни или да ги ловят за храна с риск на живота си. Така те познали опасностите, болестите, смъртта, а жената започнала да ражда в мъки.

Перлите се скрили на дъното на моретата, в каменни черупки, а реките, които носели метали и ценни минерали, пресъхнали. Коритата им се покрили с пясък, пръст и скали. Човеците били осъдени завинаги да копаят и дълбаят, за да намерят пръснатите нишки в сърцето на планините и в преобърнатата пръст...

Как присъстващите да не се впечатлят от този разказ? Равините обсъдиха неговата правдивост и решиха да изпишат това чудо върху плочките си, за да го сравняват с другите легенди за Сътворението. За сътрапезниците си, дори и на най-учените, Македа изглеждаше още по-велика с проникателното обяснение за нещата, събитията и хората, което съумя да даде.

В ИЕРУСАЛИМСКИЯ СЪВЕТ

*Аз бях месия на жените, о, господи! —
извика тя.*

Точно този ден слънцето светеше в помръкналото сърце на царицата на утрото. Тя предаде мислите си на Съвета, който Соломон бе свикал по нейна молба. Словата на Македа се изливаха от книгата, която нейният съветник Мерари четеше на глас на еврейски език, изчистен от промените на обредния език в Симиена, Йемен и Сава.

Достопочтените и мъдри съветници на цар Соломон слушаха внимателно и клатеха глави.

Сред тях тържествено стоят главният равин Елеазар, първият жертвоприносител Натан, чийто поглед с удоволствие се задържаше върху ослепителната красота на дъщерята на Ангебо, първият левит Симеон, зет на цар Бенеджа, управител на провинция Иафа, командващият на кораба „Амаза“ капитан Надаб и накрая главният ковчежник Хайзар.

Пречистата Перла се бе подготвила за тежка словесна битка. Дали се надяваше да убеди странния трибунал, от който очакваше да прецени духовната доктрина на нейния живот? Сигурно не. Тя се надява единствено, че в съчетанието на умовете им щеше да се открие онази пукнатина, през която тя ще се измъкне от клетвата си, като от затвор.

Умерено и с тежък глас Соломон припомни живота на видната владетелка и най-вече нейното юношество, чиято насока се бе променила рязко след ужасното обещание, което равините бяха изтръгнали от умиращия пророк. Разказа също и за преживените от Македа страдания.

О, мъдречи на Иудея, моля, не забравяйте, че към вас се обръща дъщеря на Израил. Всъщност царицата на Сава и Симиена царува над Израилевия народ. Нейният Бог е нашият, религията ѝ е нашата. Дано

ни вдъхнови Иехова да открием решението, което ще даде на многоуважаваната ни гостенка спокойствието, което ѝ липсва.

Седнала под балдахина на залата на Съвета, Перлата благодари на царя за думите му с един продължителен поглед.

— Съветнико на Сава, Мерари — подема Соломон, — кажи ни сега, какъв е въпросът на твоята царица.

— Първият въпрос — започна да чете Мерари, — се отнася до управлението на държавите ми. Обожаваният ми баща, пророкът Ангебо, просветен, справедлив и могъщ владетел, ми даде три съвета: „Ти дъще трябва непрестанно да разширяваш държавата си за най-голяма възслава на Иехова... Трябва разпокъсаните части на Израилевата империя да се съберат в едно за спасението и силата на израилците. Трябва да си могъща и славата ти да блести заради престижа на твоя народ и на самата теб.“ Великият маг Белоша, духовен съветник на баща ми, беше и мой съветник. Той ми завеща следното послание: „Научи народите ни, царице да се обичат и всички да са равни. Царувай с мир, за мир. Старай се да бъдеш владетелка, обичана заради справедливостта и добрината си. За целта избягвай завоевания и кръвопролития.“ Първият ми въпрос към мъдрия цар и почитаемите учени е да кажат коя от тези две концепции е по-добра. Мир или война? Доброта или автократичност?

Мерари сгъва първия лист на документа. Соломон се забавляваше, от объркването на съветниците си.

— Нека всеки се изкаже — извика той. — В този дебат по отношение на лице, което не попада под нашите закони, свободата на мисълта е гарантирана.

— Ето тук е недоразумението — иронично подхвърли главният равин. — Поради това колегите ми мълчат. Въпросите на прочутата царица са толкова прости, че и дете би им отговорило. Да, едно дете би ги решило според собствения си темперамент...

— Според това дали е с кротък или агресивен темперамент — уточни Натан.

— Дали е артистична натура, затворена в себе си, или е жадна за приключения и пространство! — продължи Симеон.

— Не е наша работа да съдим управлението на тази известна владетелка! — отсече Хайзар. — Не става дума и за разбиранията на цар Соломон!

— Така е, съгласи се управителят на Иафа, но постъпките им са много различни в единия и в другия случай. Да се одобри единият, означава да се осъди другият. А обичаят е съветниците на гениалния цар да му казват какво мислят. Колективната мисъл на равини, хора на изкуството и воители не се отдалечава никога от светлите заповеди на нашия цар. Когато той говори, ние всички сме захласнати от думите му, които озаряват нашия ум.

— Ние винаги сме мислили еднакво, поде Бен Елеазар, и редът на Иехова е неоспорим: „едно сърце, една мисъл“!

— Божият призив се отнася до единението на еврейския дух — заяви първият левит. — Да бъде благословена царица Македа, която идвайки при нас е първата мисионерка на единението на всички израилеви души.

— Божият промисъл не е покана за вадене на меч — отрязва Соломон, обобщавайки човеколюбивата си доктрина. — О, царице, моите съветници и аз не можем да те осветлим по първия ти въпрос. Отговорът на този въпрос е в твоето сърце и в светлината на вдъхновения ти поглед, царете се раждат с правото да убиват. Аз познавам владетели, чиито угризения са толкова тежки, колкото са завоеванията им.

Съветниците мълчаха, завладени от кроткото му слово. Мерари се осмели да наруши тишината.

— Велики царю, знаете ли, че всички тези завоевания Савската царица е посветила на Божията слава, че с плячката построи храмове, училища и направи народа си богат чрез търговията?

— Перлата е много прочута и много чиста — отговори Соломон. — Въпросът, който тя ни поставя, изключва хвалебствия, защото хвалебствията са на устата ни всеки час. Вие сте най-великата между цариците. Царуването ви е изпълнено с чудеса. Вие питате Соломон и съветниците му какво да бъде — мир или война? На този въпрос нито Соломон, нито съветниците му могат да дадат отговор.

— Разбирам — каза Македа, — че престижът, който получаваш заради ума и мъдростта си, царю на гениите, пазител на печата и служител на Ковчега на Завета, е над военната слава. Прекланям се пред тази светлина. Силата на моите армии се сразява с една твоя дума само...

Царицата седна отново на мястото си и даде знак на Мерари да продължи четенето.

— Вторият дебат се отнася до мен лично. Имали ли са право да изтръгнат от баща ми и от мен, неуго дете, клетвата да остана девица през целия си живот? И ако са имали това право онези, които са ме задължили да посветя девствеността си на Симиена, не мога ли да абдикирам, за да се омъжа и да царувам в Сава? Това е вторият ми въпрос.

В съвета настана отново тишина. Соломон иска да остави на учените свобода да се произнесат по този деликатен проблем, но след като никой от тях не проговори, той призова мъдростта им.

— Съветници мои, отговорете на царица Македа. Тя е повярвала, че сме достойни да я осветлим относно мъката, която тежи на живота ѝ. Какво ще кажете за клетвата, която я лишава от естественото право да бъде жена?

— Бог е велик и върши добре своите дела — осмели се тогава да каже главният равин Бен Елеазар. А Бог е казал на хората: „Вървете, растете и се умножавайте.“ Словото му е священо и никоя клетва не може да го нарушава.

— Да, Бог е велик — каза изправяйки се великият левит. — Той е дал на човека сетивата — осезание, обоняние, вкус и зрение. Не зачитат словото Божие онези, които променят творението на Йехова, като пречат на едно човешко същество да си служи с едно от сетивата си. А любовта е функция на сетивата. Така че, царице, не са имали право да ви принуждават да се откажете от сетивата си, както би било нечовешко да ви направят сляпа или глуха.

— Нашите жени са заченати, за да раждат — потвърди още главният жертвоприносител. Бог така е пожелал. Любовта и любовната наслада са най-голямото удоволствие, което Бог е дал на хората, за да ги доближи до небето. В тържествения миг, когато мъжът дава священото си семе, за да създаде човешко същество, той е най-близо до Бога, а жената става частица от Бога, защото тя приема материята и я развива в утробата си. Това значи, че девствеността отдалечава хората от Бога.

— На мен винаги ми се е струвало, че да се люби човек е естествена привилегия, както да яде и да пие — добави управителят на

провинция Иафа. Кой чудовищен бог би могъл да ми попречи да ям, да пия и да се любя?

— И все пак аз съм чувала — намеси се Македа, — че някои богове на съседни нам народи принуждават млади момичета да остават девици и да служат в Храма.

— Така е — призна Соломон. — Тези девици са символ на абсолютната чистота и поддържат свещения огън в храмовете няколко години. След това ги заместват други девици, които ги освобождават от клетвата им. Някои по-жестоки религии изискват изкупителни жертви на млади девици, принасяни на самите стъпала на езическите олтари. Но нали нашият Бог е Бог на добротата и справедливостта и осъжда човекоубийството сред неговите обични създания.

— Ето че чухме най-просветлени мнения по проблема, който ни постави, ти царице! Аз не се произнесох, защото валидността на твоята клетва попада в строго религиозна област, и ако никой сред моите учени не желае да каже още нещо, ще наредя на главния равин Бен Елеазар, който е потънал в божията мъдрост, да ни каже какво е решението.

— Аз мисля, че славната Савска царица може и трябва да отхвърли клетвата, изтръгната ѝ от свещеници, които не спазват истинския закон Божи.

Всички се съгласиха с него.

Македа беше станала с вдигнати към небето ръце, като че ли в този миг я бяха освободили от тежки вериги. Соломон беше щастлив като огрян от слънцето гълъб.

— О, Македа — възкликна той, — мъдростта на равините и учените ще направи от теб най-великата владетелка и най-щастливата съпруга на земята!

Натан се приближи до Перлата и целуна пояса на бялата ѝ туника. Царицата на утрото въздъхна. Животът се отваряше по-широко пред нея, тя дишаше по-свободно и с разширени от надеждата гърди. Въпреки това тя не можа да се въздържи да не отговори на Соломон.

— Бащините ми свещеници са ме предали, като са ми наложили да остана девица. Не ми ли е съдено да изживея един ден ужаса да ме предаде съпругът, който ще предпочете пред мен други, по-пленителни жени?

— И Господ никога не е задължавал мъжете да ограничават броя на жените си — обади се тогава Натан, който винаги защитаваше тази теза против фанатичните привърженици на моногамията — Оставил им е правото да се любят и да създават деца, тоест да се женят за няколко жени, защото човешкото възпроизводство е основна грижа на Иехова. Освен това мъжът не може да се задоволи само с една жена, а жената не е създадена да бъде единствена съпруга. При всяка луна в небето съпругата не може да задоволява мъжа си. Бременността също го отдалечава от тялото за девет месеца. В това време съпругът намира продажна любов по кръчмите. Обратно, верният съпруг иска от жена си тя да му намери втора съпруга, ако има качества, първата съпруга си остава единствена духовна негова съпруга. Такъв е законът, който Бог е дал на хората.

— Натан се изказа като мъдрец — прекъсна го Соломон — и словото му е като божия притча.

След това Македа помоли царя да ѝ разреши да се поклони при дарохранилницата, да благодари на Бога за просветлението и да му поиска прошка, че е нарушила неговите закони.

— До този момент никоя жена не е влизала в светилището, нито е докосвала дарохранилницата — заяви главният равин. Аз искам присъствието ти да не нарушава нашите обичаи.

— Трябва да знаете, велики равине, че аз докоснах дарохранилницата в чудесния ден на коронацията ми — отвърна Македа.

— Явно Пречистата перла може да стъпи по плочите на Светая светих като владетелка, равна на царете, но не и като жена... — потвърди Соломон.

— В такъв случай няма пречки царицата да се помоли — реши великият левит. — Ще я очакваме в Храма.

Аудиенцията приключи. Цар Соломон се изправи. Равините, левитите, съветниците излязоха. Савската царица и Пазителят на Печата бяха останали сами...

Тогава Македа сне горната си дреха и пред заслепения цар застана в офицерска униформа, цялата везана със сърма. Стройна и тънка, тя грееше сред слънчев лъч като права лъскава сабя. Златният цар мина пред нея тържествено. Звучите на тромпетите разкъсваха

въздуха, а химн, изпълнен от лютни, съпровождаше стъпките им. Въоръжена гвардия оформи за тях железен път до Храма.

На площадката бе застанал главният равин, обграден от свещеници и чакаше Пречистата Перла, която изкачи стъпалата разтреперена. Той я заведе до седемте символични стъпала на дарохранилницата, обградена от двете страни със златни статуи на крилати Соломонови бойци, опрени на пламтящите си мечове. В златното дъно на дарохранилницата гореше вечен огън.

Савската царица се простря на пода и в страстна молитва направи преглед на целия си живот. Зад нея цар Соломон също се молеше, а равините ритмично призоваваха Иехова като редуваха метани с викове. Тогава се чу гласът на Македа:

— О, Господи, давам в дар сто и осемдесет бели козела. Дано този изкупителен дар отстрани гнева ти от моето каещо се чело...

Чу се писъкът на животните, приготвени за жертвоприношения пред Храма. Миризмата на кръвта се смеси с тежкия мирис на тамян.

— Дарявам още — продължаваше Македа — по един козел — за всеки месец от царуването си и сто и осемдесет торби със смирна за окадяване дома на Всевишния. Само ме освободи от клетвата Боже, освободи ме!

Главният равин издигна глас:

— Македа, царица на Симиена и Сава, владетелка на морета и на две земи, царица на утрото, ти си освободена от клетвата по волята на Иехова.

Под сводовете на Храма гръмна музика. Върхлитайки върху многоцветните греди, тя се блъскаше в пиластрите и рикоширеше в пода. Това беше химнът за възслава на Бога. „Осанна!“ — вълнуваща и тежка като рев на океана през бурна нощ. Перлата се бе изправила на крака с вдигнати към дарохранилницата ръце.

— Аз бях месия на жените, о, Господи — извика тя и припадна в ръцете на златния цар.

ЛЮБОВТА В ГАЛИЛЕЙСКАТА НОЩ

*Очите ти, Соломоне, са като книга,
словата ти — прозрачни като египетско стъкло,
а сърцето ти е дъхаво като санталово дърво.*

През целия следващ ден Македа остана в дълбоко вцепенение. Изживяваше чувството на новото си съществуване. Разтреперена като дете пред неизвестното, тя отмени цялата си програма и се затвори с Мерари и двама книжници, за да изпрати многобройни вести в Сава.

В лагера ѝ вече се носеше вестта, бърза като светлината, че царицата се бе освободила от клетвата си по волята и милостта на израилския Бог. Вълнението беше голямо. Какво щеше да направи тя? Щеше ли да остане в Иерусалим или да се завърне в Сава? Щеше ли да даде на народа си цар? Всички, от най-скромния войн до най-високопоставения служител, си даваха сметка, че обявеното от Съвета събитие щеше да има дълбоки последици. Поради това придружаващите царицата бяха обхванати от нервност.

Следобед пратеник на цар Соломон покани Македа да излезе надвечер да се порадва на свежестта на ароматния бриз на обширната тераса на покрива на палата, построена, украсена и подредена с цветя по заповед на Соломон. В спокойната обсипана със златни звезди вечер, пред гледката на потъмнелите и смълчани палестински планини, царицата прие поканата. Тя имаше нужда от тази свежест, а почувства и необходимост от думите на Властелина, които да я полюлеят и приспят страховете ѝ.

Савската царица се запъти към палата на Соломон. Тя изкачи цветните стъпала, които водеха към терасата, сякаш вървеше нагоре към съдбата си. Когато стига най-горе, обгърната от въздуха на горите и планините, вдъхна дълбоко, сякаш поглъщаше едно обещание за нов живот.

Царят на Иудея я очакваше. Лицето му грееше от надежда. Облякъл бе най-богатите си дрехи, като за тържествен случай.

Единственият му прислужник очакваше заповедите му, а от всеки зелен или цветен храст на терасата се долавяха музикални въздишки, които се смесваха с вятъра.

— Ето те най-после, звезда моя... — посрещна я Соломон и пое парещите ѝ ръце, за да я заведе в пурпурната шатра, отворена към светлините на Йерусалим.

В шатрата алгата беше мека и дълбока, а музиката още по-нежна. Небето се отразяваше върху лицата на Савската царица и цар Соломон с трагичната светлина на последните слънчеви лъчи, които се разпръсваха феерично. И двамата чувстваха сърцата си големи като небето. Македа предпазливо се бе обкръжила с джуджетата — прислужнички, а верният ѝ като куче великан я следеше постоянно с поглед. Соломон отпрати всички тези очи и уши. Желанието му бе да остане сам с царицата на тази ухайна тераса, която сякаш плаваше във въздуха заедно с цветята, осветени от високите лампи.

— О, Македа, тази нощ е топла като целувка.

— Като целувка, точно това е опасното за една жена, омаяна от музиката на словата ти.

— Не се страхувай и освободи тялото си от това кожено наметало.

— Това са самурени кожи от Такаци. Аз сама съм ги убила, когато бях безгрижна царица, влюбена в силата и движението. А сега твоите песни, твоята музика и поезията ти убиха у мен страстта към пространства и завоевания. Ето резултатът от този престой, в който против желанието ми волята ми се топи. Войните вече почти не ме интересуват, а новините за победи, предавани ми с гордост от моите офицери, ме оставят безразлична.

— Ето как от царица на справедливостта и красотата се превърна в царица на изкуството и добротата. Да бъде благословен Йехова, ако с мъдростта си и любовта си към хармонията, Соломон, е допринесъл за това ти вдъхновение.

После двамата пиха сладко вино от златни чаши и хрускаха сладкиши, леки като заобикалящата ги носталгична музика на арфа.

— Трябва да знаеш, царю, че тази вечер съм дошла при теб, за да ти благодаря, че свика Свещения съвет, където думите на старейшините бяха като сноп силна светлина...

— Не ми благодари, царице, а препрочети римуваните слова, които преди осемдесет дни дадох да изпишат на египетския папирус за тебе. Като ги прочетеш, ще откриеш отново тогавашното ми обещание.

— Препрочетох на глас посланието ти, златни царю, като най-хубавата песен, която ушите ми са слушали досега.

Монархът с осемстотинте жени изглеждаше пред Македа като стеснително дете. Направи знак с покритата си с пръстени ръка и взе арфата. От устните му се отрони най-новата му песен, вдъхновена от спокойната нощ, величествения декор на галилейските планини и гори, от красотата на звездите, и цялата възпяваше любовта. Македа бе притворила очи в опиянение. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в ръба на дивана, твърди като струни. Соломон ѝ заговори:

— Ти ми заяви, царице, че желанието на баща ти било да обедини евреите в една империя. Затова си дошла в Иерусалим. Бъди благословена, защото правиш това, което трябва да правиш, и Йехова те е вдъхновил. Но за да се съберат заедно всички евреи, трябва да се обединят и империите ни. Мислила ли си за това, Македа? Само така делото ти ще е пълно, завършено, окончателно. А вчера в Съвета аз ти казах: Не с меч, Македа, никога с меч, а с любов! Господ е свършил добре своето дело. Поставил е девица на пътя ми на човек, вплътен от него, негов слуга, пазител на Ковчега на Завета и Печата. Той пося в сърцето ми любовта към теб, като най-красиво цвете, с най-много цветове, най-ароматно, най-рядко. Всичко се подрежда по божията воля и ти трябва да видиш непременно тайнствената подредба и хармонията на неговите желания... Не ми отговаряш? Знаеш ли, че те моля да станеш моя съпруга и да ми дадеш хубав син, който да стане цар на нашите споени от любовта и кръвта империи?

— Знаех всичко, което щеше да ми кажеш, о, Соломоне, защото отдавна съм отгатнала твоята страст. Очите ти са като книга, словата ти са прозрачни като египетско стъкло, сърцето ти е дъхаво като санталово дърво. Всичко около мен ми подсказваше какво щеше да ми кажеш. И все пак аз не мога да ти дам отговор тази вечер.

— Не си ли сама, о, Перло, господарка на съдбата си и на милионите хора, които се прекланят пред волята ти?

— Да, Соломоне, така е, решението ми зависи само от собствената ми воля. И все пак, тази сутрин съобщих в моята столица чрез сигнали присъдата на твоя Съвет. Очаквам реакцията на моите

народи. Дай ми няколко ноци за размисъл. Предчувствайки какви дълбоки промени в живота ми ще донесе изоставянето на клетвата, моите съветници и армиите ми са в тревога. Представят си вече законите ми отменени, мъжете, получили обратно недостойните си привилегии, и същевременно жените в Симиена и Сава, изпаднали ведно с царицата в робство на мъжете и любовта.

— В такъв случай ще искам отговора ти след три дни, Пречиста перло. Но колко невярна представа имаш за любовта поради продължителната ти девственост, от която чувствата ти към мъжете са деформирани!

Македа все още упорстваше върху развалините на осемнадесетте години упорита защита на своята догма.

— Аз ти казах, че не понасям робството, царю. Като стана твоя съпруга няма ли да ти стана слугиня, инструмент на твоето егоистично удоволствие?

— Каква мъка ми причиняваш, о, Перло... Ти изкривяваш благородната човешка мисъл на Йехова: неговата воля е човеците да се множат помежду си, за да осигурят живота на земята. Той ни е дарил любовта, за да предизвиква съчетанието на половете, и я е разкрасил, както е придал колорит на цветята. Бракът следователно е божия институция, а не е измислен от човеците.

— Ако е вярно това, което казваш, Йехова е дал на Адам само една жена. Защо тогава ти имаш повече?

— О, о — каза Соломон гледайки в светлината на лампата златистата си брада в една от златните плочки, които висяха на колана му. — Виждам, че тази мисъл се е загнездила в теб... А вчера в Съвета Натан ти даде много мъдри обяснения за правото на мъжа да се жени за няколко жени, между които една, главната, избира следващите. Ще добавя към думите на този мъдрец, че Бог е създал жените, безбройни като цветята. Това изглежда като природно явление, но не е. В него е божията воля. И най-малката пращинка, която се движи, следва реда на невидимото. Всичко се координира, комбинира се и се наслаждава в битието, както на земята, така и на небето. Аз не добавям нещо ново към доказаните ти знания за безграничната сила на нашия Бог. Създавайки повече жени от мъжете, Бог е пожелал всеки мъж да има повече жени.

— А ти имал ли си много жени?

— Погледни този прекрасен розов храст, Македа. Аз съм очарован от него. Цветовете му са стотина и радват възхитения ми поглед и обоняние. Тъй както розовият храст краси природата, така и избраните от мен жени красяха живота ми, преди да срещна теб.

— Значи ще кацаш от цвят на цвят, а от мен ще изискваш най-фанатична вярност?

— Погледни пак тази роза — отговори Властелинът. Тя може да цъфти само на този храст: точно така и моята съпруга, в обятията на друг, може да обича само мен.

Македа показва бурно несъгласие.

— Детето от моята кръв няма да се оформи в моя корем, а в твоя. Ако детето не е от мен, а от някой друг, Бог ще те накаже за цял живот и ще те гори всеки път, когато целуна по челото този син, който няма да е от моята плът. Ето затова жената трябва да бъде вярна.

— Върховенството на мъжа следователно е желано от Бога? Каква жестока несправедливост!

— Не виждаш ли Македа, че това лъжевърховенство е само награда, обещана от Йехова на мъжете, които страдат, мъчат се и се убиват, за да издържат семейството. Какво е илюзорното върховенство на мъжа в сравнение с това на жената, която има грация, чар и прелъстителност. Жената е господстващата!

— Ти за всичко имаш отговор — каза Македа, изморена и победена.

И двамата замълчаха. Мъдрият цар щеше да изчака отговора ѝ, щом тя искаше така. Но той се боеше все пак исканият от нея срок да не би да е само претекст, за да бъде той изместен. Хайзар му бе разказал за асирийския войн на име Асадарон, който с дързост и магия бе завоювал в сърцето на Савската царица място, което може би все още заемаше.

Беше вече късна нощ, светлините на града бяха угаснали. Музиката бе спряла. Македа пожела да се прибере в своя палат. Качи се на колесницата си и Соломон я гледа как се отдалечава, бяла сянка, неуловима като облак.

Пречистата перла се изплъзваше от пръстите му, убягваше му като мъгла. Соломон се прибра в Павилиона на небесните хармонии, където в страстни часове пресъздаваше поривите и тъгите на сърцето си в песни, изписани върху тайни папируси.

А Македа намери убежище в залата си за молитви. Сне дрехите и накитите си и облече черна роба. Спомни си напътствията на мага Белоша как да накара своето астрално тяло да проговори. Втренчи поглед в една червена светлинка в нощта, коленичи в дълго съзерцание, след което опря чело петдесет пъти о мраморния под. С прилива на кръв в главата, мисълта ѝ се избистри.

Легна си по гръб. Успокоеното ѝ сърце биеше кротко. Съсредоточила се върху себе си, тя постепенно подреди мислите си, и те ѝ се откриха съвсем ясно. Целият ѝ живот се изниза пред очите ѝ, от детството до този ден, в който трябваше да вземе окончателното си решение, и тя помоли Йехова да ѝ даде сили.

ВЕЛИКИЯТ ЦАР, ПОТЪНАЛ В ИДЕАЛИ

Девствеността на Македа е Божи дар за народа на Иудея, Слава на Бога! Осанна!

Между столицата и укрепения лагер на Македа се разменяха послания всеки ден. Царицата на утрото не само се тревожеше за правителството си, но и се боеше, че бидейки далеч, можеше да изгуби влияние върху народите си. Наистина в съседните страни често се надигаха недоволства и като кървава вълна връхлитаха от град на град. Затова тя очакваше с неоправдано безпокойство подробните доклади за моралното здраве на нейните провинции, които управителите бяха длъжни да ѝ изпращат.

— Никога вашите народи не са били по-мирни и по-щастливи — опита се да я успокои Мерари. Като се има предвид, че Ваше Светло Величество праща заповед след заповед в Сава, на всички е ясно, че пътешествието ви в Иерусалим не създава прекъсване, което да благоприятства бунтове.

— Точно така, Мерари. Аз никога не съм била толкова активна и не съм работила толкова много. В Иерусалим съм, а всичко е така, сякаш не съм напускала двореца си. Устройвам завладените провинции и засяването на земите им. Експлоатирам нови мини, строя кораби, копая канали и водни басейни. Строя градове и откривам училища. Поправям несъвършенствата на теорията ни. Аз движа цялата империя, а Якуб изпълнява. Но клетвата, Мерари, мисли ли за клетвата, от която се освободих?

— Царицата е господарка и на своя, и на нашия живот!

— Царицата желае народът и царството ѝ да разбере, че тя не е престъпила клетвата си. Дали ще го разбере? Страхът у поданиците ми се поддържа от равините като огън, който не угасва; моята девственост ги пазеше от Божия гняв. Няма ли сега, като разберат, че царицата си е избрала съпруг, да се уплашат, че гневът на Иехова ще се изсипе над

тях? Дали няма да нахлуят в храмовете страшно разгневени, да молят Бога за прошка и да призват друг да царува в Симиена и в Сава?

— Опасенията на царицата са напразни — отговори Мерари. — Напротив, народът ще види в този брак освобождение и благословия от Иехова, защото именно тук се учи Божието слово, на което цар Соломон е теоретик...

Дните се редяха един след друг и цар Соломон губеше търпение. Искаше царицата на утрото да му даде своя отговор.

— Уведомих народите се за решението на Свещения съвет — му обясни Македа. — Очаквам да науча какво мислят за една женитба на царицата си. Иска ми се да разбереш моите скрупули, царю. Тази моя девственост, народите ми смятат, че тя представлява закрила за тях. Мога ли да им я отнема, без да извърша морално престъпление? Царицата никога не е извършвала престъпление. Царуването ѝ е безукорно, както самата тя.

— Ти си справедлива и праволинейна като меч владетелка. Разбирам, че страхът ти да не бъдеш неразбрана, те кара да отлагаш отговора на сърцето си.

— Разбрал си съвсем точно, мъдрий царю. Ти познаваш сърцето ми и чувството, което ми пречи да ти кажа „Ще бъда твоя съпруга“.

— Аз мога само с благоговение да целуна токмата на пояса ти — отговори Соломон. — Ти си достойна да бъдеш царица на евреите в двете империи.

— Когато приема да стана твоя съпруга, аз ще се откажа от иудейската корона, която ти не бива да споделяш с никого. Ще си остана Савска царица и ще продължа да царувам сама над народите си.

— Аз не усложнявам любовта си с грижи за величие, богатство или слава. Амбицията ми е да зная, че си ми съпруга и че те обичам. Пазителят на печата и на Ковчегата на Завета не може да живее другаде, освен където е неговият дълг в подножието на Храма. Следователно всеки от нас ще царува в своята столица и ще се събирате, когато сърцето ни повлече един към друг.

След няколко дни Соломон уведоми Съвета, събран да обсъди държавни реформи, за съгласието на Савската царица, за нейните изявления и за съвместните им решения. Като идеалист, Златният цар бе дал свобода на словото и мисълта на видните учени, поканени от него да участват в асамблеята. Затова не се учуди, когато поискаха от

него, разбира се, учтиво и по протокол, да втвърди намеренията си за женитба.

— Колегията на равините би се радвала, ако нерушимите връзки съюзят освободените от Моисей евреи с онези, които Иехова е спасил с чудо от гнева на египтяните.

— За съжаление не съм в състояние да дам на верните си поданици исканите от тях подробности — каза Соломон, след като изложи благородните скрупули на Пречистата перла. — Но трябва да благодарим на Всевишния, че е поставил на пътя на пророка си еврейската девица, която царува в Сава. Развитieto на израилските народи от петдесет години насам е подготвяло този божествен завършек. Царуването на баща ми Давид съвпадна с това на Ангебо и девствеността на Македа е дар от Бога за иудейския народ. Слава на Бога! Осанна!

На крака, с вдигнати към небето ръце събранието поде възхвалата. След това главният равин се поинтересува дали в случай на женитба Соломон имаше намерение да напусне Иерусалим.

Тогава Миротворецът обясни, че той и Савската царица са се съгласили да живеят колкото е възможно по-често в съответните си столици. Според него нямаше да бъде необходима някаква реформа на управлението. Единствено религиозната догма щеше да бъде една и съща в огромната духовна империя.

Идеализмът на Соломон е бил винаги предмет на учудване за най-близките му съветници. Нито търговец, нито войник, златният цар царуваше над своя народ с лютня в ръце и редеше мелодични звуци към поетичните си речи. Често тази негова откъснатост от земното и спокойствието му бяха осъждани строго от евреите материалисти. Търговията страдеше от безгрижието на царя, а съседните монарси не се съобразяваха с цар, който мразеше войната... Ето защо съветниците се надяваха този брачен съюз да отвори търговски пазари и перспективи за хегемония.

Затова командващият армиите вече се гласеше за военен съюз с огромната военна машина на Савската царица; началникът на флота обсъждаше научно военноморската реорганизация на иудейците с помощта на морската наука на офицерите на Македа; главният ковчезник не оставаше назад, като замисляше договор, позволяващ на

израилците да отиват да експлоатират огромните аксумски и савски богатства.

— Стига проекти, съветници — извика Соломон. — Аз се женя за жената, а не за царицата. Не очаквайте от вашия цар да се отнася към женитбата си като към търговски договор. Не си ли го познавате, о, равини и офицери? Не знаете ли, че той мрази войната и златото, алчността и амбициите на търговците? Само Храмът е неговото дело, и то е по-велико от всичко. Бъдещият му брак няма да промени нещата. Той ще донесе на народа само още повече мир, щастие и красота.

Разтреперан Натан все пак зададе въпроса си:

— А какво ще стане, ако дойде дете?

— Детето на Соломон ще стане цар на Сава — заяви твърдо владетелят. — Ако ми се родят други деца, аз ще посоча сред наследниците си кой ще е достоен да царува след мен. Бог е велик и не бива да преварваме делата му. Той ще реши дали дете от нашата пророческа плът трябва да спои империите ни!

Царят се бе произнесъл. Никой нямаше право на възражения. Съветниците се оттеглиха, оставяйки го да се усмихва на вълшебното видение Македа.

СЛАДОСТРАСТНИТЕ ТАНЦИ

*Всяка твоя дума крие истини безброй,
признава го народът ти и светът. Тъй че на
желаната ни сватба денят, царю мой, ще
определиш ти.*

На вратата на павилиона на небесните звуци се похлопа. Съобщиха за Натан, единственият допускан в убежището, където Соломон композираше псалмите си. Господарят, надвесен над мраморната си маса, беше потънал в мисли. Подостреното перо бе потопено в златистото мастило, а папирусите бяха пръснати около него.

— Прости дързостта на най-смирения между приятелите ти, царю, но безпокойствието ми расте с всеки изминат миг. Виждам любимия ми владетел, потънал в мрачни мисли. Мога ли да му помогна да изгони тъгата си?

— Ти си добър, Натане, но тъгата ми ще продължава, докато царицата не определи деня на сватбата. Познавам предпазливостта и резервираността на именитата Перла, но смятам, че трябва да има начин да ѝ се помогне да победи и последните си колебания.

— Да, но мъдрият цар, в когото Бог се е вселил, чувства главата си празна и без идеи.

— Онази, която ще е господарката се съпротивлява само поради най-деликатни скрупули: трябва да измислиш такава гъвкава хитрост, с която царицата да бъде победена благодарение на собствените ѝ добродетели.

— Трудно ще е, дори невъзможно!

— Лесно и възможно е, царю, чуй ме! Прекарах нощите си в мислене, комбинирах, градих, събарях, поставях клопки и измислях необорими уловки.

— И какво откри?

— Трябва да накарате царицата да открадне, Пресветлий!

— Да открадне? Никой никога не може да я накара!

— Грешка! Аз си представям как на един много пищен банкет се стараете да ѝ се сервира ястия и вина, които да запалят в деликатното ѝ гърло неутолима жажда. Независимо от това ще трябва да ѝ съобщите, че изворът в палата е свещен, защото принадлежи на народа.

— Започвам да проумявам хитростта ти — прекъсна го Соломон усмихнат.

— И отгатвате, че царицата няма да се усети и ще пие от свещената вода, тоест ще извърши кражба спрямо народа на Иудея.

— Тогава аз ще я изправа пред жестокия съд...

— После ще я помилвате, в замяна на нещо друго.

— Да се омъжи за мен начаса.

— О не, царю, хитрината ще проличи прекалено бързо. Трябва още перипетии. Да впечатлим царицата, като ѝ покажем, че според закона, нейният народ е извършил престъпление от общ характер. Като е накърнил свободата на дъщерята на Ангебо и я е лишил от правото на любов, наслада и потомство, народът на Симиена е извършил посегателство над свободата на индивида, което е наказуемо.

— Точно така — съгласи се царят.

— Но Перлата трябва да е велика, щедра, великодушна! Хитрината е тук: тя трябва да прости на народа си, преди поданиците ѝ да си позволят да правят преценка на нейните решения.

— Значи тя прощава и помилва народа си?

— А вие помилвате нея, царю!

— Натан, ти си блестящ като слънчев лъч — заяви царят — и аз ще те възнаградя за това. Какво искаш от мен?

— Искам да сте щастливи двамата, господарю на стихииите.

— Ето, пет години ти ще получаваш данъците от една от провинциите ми.

— Вашата светлина, царю, е щедра и приятна!

Двамата мъже още дълго си говориха как да комбинират и съчетаят клопката.

— Предупреди Бен Елеазар — нареди Соломон. — Заповядвам брачната церемония да се организира незабавно. Царят не желае да чака. Предупреди и главния съдия. Но преди това предупреди Перлата,

че царят ще вечеря с нея. Много ще ми е неприятно, Натан, ако тези чудесни неща се бавят!

* * *

И така още същата вечер иудейският цар отиде да яде и пие при Македа.

Те се хранеха почти всеки ден заедно. За да разсее тъжното настроение на Соломон, царицата беше извикала танцьори. Тя изобщо не забеляза, че владетелят я опива със сухи и уханни вина, като непрестанно пълнеше златната ѝ чаша. Не забеляза и колко настоятелно я канеше да хапне от дребните солени рибки от Финикия, които разпалваха страшна жажда. Скоро тя поиска чиста вода. Златният цар отне чашата от устните ѝ с обяснението, че да се пие водата от палата е забранено, защото тя е само за народа на Иудея. Македа се стресна за миг, но остави чашата и прие още вино.

Вечерята приключи весело. Веселото настроение на владетеля беше естествено, но при царицата то беше изкуствено, защото виното бе омаяло главата ѝ. Мислейки вече само за щастливия миг, който бе сграбчила с пълни шепи, тя викна танцьорите.

— Сега ще ти покажа, царю, един танц, който възхвалява любовта и който някога бях забранила да се танцува в царството ми.

Появи се двойка египтяни. Мъжът беше млад и с мускулесто тяло, а жената, нежна и със сладострастни движения. Божествено красиви, те представиха, по маниера на своята страна, всички фази от живота на жената. Най-напред наивната радост на момиченцето, получило красива кукла. Любопитството му се събужда. Проявяват се наченките на майчина любов при това първо уподобяване. След това танцьорите представиха случайна среща между двама млади. Гледат се дълго. Харесват се. Парализирани са от стеснителност. Между тях се появява взаимно привличане. Младежът проявява възхищението си, момичето му позволява милувка. Влюбеният е обуздал девицата и тя танцува с него. Танцът скоро престава да бъде обикновен. Чувствеността им се е разпалила и девойката пада в обятията на победителя. Танцът продължава, но с по-бавен ритъм и нега. Мъжът изиграва, изразява желанието си и страстта, на която жената вече не се

съпротивлява и му се отдава със скръстени ръце. Ритмите на музиката се променят. Ту много се ускоряват, ту спират кръстосват се, оплитат се. В такт с музиката танцьорът, който прави безброй пируети, носейки с изопнати ръце тялото на изпадналата в екстаз своя партньорка, неочаквано я полага върху кожата постилка. Разтваря леката дреха, която я обвива като почти неосезаем розов облак. В ритъма на мелодията той целува ту бързо, ту бавно виещото се и разтърсвано от тръпка тяло на жената. Накрая, давайки се сметка след тези галения, че партньорката му вече не може да сдържа желанието си, той се върти красиво около нея и на свой ред се съблича с рязко и силно движение, великолепен като бронзова статуя. Тя разтваря клепачи и го гледа с поглед, който блести като лунен лъч. Той най-последно отговаря на мълчаливата покана и ляга върху нея, като всяко от движенията му е в ритъма на музиката. А тя е нежна и меланхолична. Прилича на въздишки на разтворила обятията си жена. Слят с жертвата си, унесен в прелестния световъртеж, танцьорът обладава танцьорката.

В този момент Македа хвърли своите воали върху телата на танцьорите и с един жест спря музиката. Соломон не посмя да протестира. След гнева на царицата танцьорите вече се бяха изпарили. Влязоха четирима черни роби, носейки позлатена статуетка, представляваща миниатюрно момиченце, наведено над огромно плато в грациозна поза. Слугите поставят платото на ниска поставка и се отдалечават.

— Виж тази статуетка от масивно злато — обърна се Македа към царя. — За теб аз ще я накарам да оживее.

— С удоволствие ще присъствам на нова демонстрация на твоите окултни способности, красива моя магьоснице...

Македа обикаля около статуетката и сякаш я обсипва с кабалистични слова. Златото оживява. Статуетката помръдва пред захласнатия поглед на царя. Човешката фигура се превръща в стройна танцьорка и започва да танцува под звуците на кедровата арфа, от която Перлата извлича тъжна и бавна музика.

Не след дълго музиката замря в пръстите на Македа, танцьорката се върна върху платото и замръзна на мястото си.

— Ще ти покажа тайната на магията — каза през смях парицата. — И ще ти подаря златната статуетка.

— Често ще ми танцува — отговори Соломон и се приближи до подставката, за да се възхити на статуетката.

— Само не я пипай, царю!

Твърде късно. Той вече докосваше с пръсти неподвижното лице на статуетката и усети трептящия живот под чудесната застиналост на позлатената кожа. Македа започна да се смее искрено на ужаса, който се изписа за миг по лицето на царя. Смехът ѝ отекна като звънче, а владетелят се почувства засегнат.

— Нека дойде сега танцърката Айка! — заповяда Македа.

— Какво ще ми покажеш още?

— Една от най-вдъхновените ми танцърки. Тя живее в транс на чувствата.

Айка беше странно момиче с тясно лице, пламтяща от страст, с огромни очи, плътни устни, червени като нар. Облечена беше в бял костюм с шалвари, блуза, разтворена над прекрасните ѝ гърди и огромния, почти чудовищен корем, на който около пъпа беше нарисувано великолепно око.

Тя танцува, като краката ѝ не се отделяха от земята. Движеше само ръцете и корема си. След това подвижните като змии ръце замръзнаха на свой ред. Единствено коремът отговаряше на отмерения ритъм на жалната музика, който постепенно се ускоряваше. Танцърката не спираше да движи корема си. В един момент сякаш някакво странно удоволствие я обзе, тя бе втренчила поглед в тавана, устните ѝ трепереха, а по крайниците ѝ преминаваха тръпки. Музиката звучеше все по-силно. Коремът ѝ се движеше в кръг с все едно и също движение. Неочаквано танцърката извика нещо дрезгаво и ритъмът се ускори, яркобелият корем се изкриви, нагърчи се и със силен хрип момичето падна на земята.

На Македа ѝ бе неудобно да обясни на Соломон, че ключекът е танц на любовта. В апотеоза си този танц представя оргазма, без който всичко е само комедия на публичен пазар.

— О, Перло, днес ти ми показва невиджани досега чудеса — отсъди Соломон, — но не се ли боиш, че така ме караш още по-неудържимо да те желая?

Царицата се усмихна леко.

— Приятно ми е да ме желаеш, царю, но ако кажеш, ще прекъсна тези танци.

— А ти кога ще потанцуваш за мен, Македа?

— Аз танцувам без музика и сама, в градините си — никога не съм танцувала за някой мъж.

— И все пак настоявам, божествена красавице. Каква радост би било за Соломон да види как създаваш за него нови движения на екстаз... Награди безкрайното търпение, с което очаквам отговора ти, жестока царице, и предостави ми тази изключителна милост.

— Ще танцувам за теб, за да ти благодаря за доброто търпение, защото молбата ти е логична и отговаря на желанието ми да бъда справедлива.

В същия миг Македа, скачайки като сърна към завесите на вратата, ги разтвори, хвърли тежките парадни дрехи и след малко се върна облечена в египетска пола на твърди плисета, с корсаж представляващ мрежа от скъпоценности, а на главата си бе поставила паунова глава с пурпурна коронка. Тя само изсвири и един танцьор въведе дресираните пауни. Те магически се подчиняваха на очарованието на флейтата. Слушаха с изопнали трептящи шии и под влиянието на мелодичния инструмент разтваряха великолепните си ветрила, клатеха се, танцуваха действително по ритъма на музиката и се въртяха непрестанно около танцьорката, която ги увеличаше в стъпките си, виещи се като арабески. Спектакълът беше величествен: една рядко красива танцьорка се движеше изящно сред пищния кадрил на укротените птици!

Когато танцът приключи, Соломон се втурна към Македа и я отрупа с комплименти и с целувка по гърдите, там, където намираше местенца непокрита със скъпоценности. Сне от ръката си пръстен, на който бе гравирана Соломоновата звезда, и го поставя на пръста на царицата, която вече не се съпротивляваше нито на милувките, нито на подаръците му.

— Сега искам да танцуваме заедно танца на чашите — извика възхитеният поет.

И те танцуваха танца на чашите.

Първо, царицата подскача около две чаши пълни с вино, поставени на ръба на едни голям пурпурен килим. Бюстът на коленичилата на килима танцьорка се движеше в такт с гъвкавостта на тръстика, повеяна от лекия бриз. Толкова подчертана бе гъвкавостта на движенията ѝ, че тялото ѝ сякаш бе отделено от ханша и се въртеше

хармонично върху въображаема ос. Македа се наведе назад бавно, докато допре тила си до пода, старателно хвана със зъби първата чаша с вино, захапа я за ръба и се изправи така умело, че не изсипа нито капка.

Соломон беше прехласнат.

Картината се развиваше великолепно на фона на голямата зала за угощения, цялата в мрамор и яспис. Като че ли едно гигантско цвете бе разцъфнало сред разноцветната феерия на персийските килими. Златният цар потропваше в такт и в същия ритъм участваха всички движения на ръцете, краката и цялото му тяло. В един момент и той не можа да се сдържи да не се поддаде на транс: танцува, въртя се около царицата едновременно гъвкаво и величествено. Тя се възхищаваше на леката му стъпка, поддържана с масажи и упражнения на чист въздух. Без да престава да танцува, той започна да изпълнява втората част на танца на чашите. Коленичил бе срещу нея и съвсем точно възпроизвеждаше нейните движения, улавяйки ръцете ѝ и изпивайки чашата, която тя му предлагаше.

Когато танцът завърши, Соломон и Македа бяха все така коленичили един срещу друг. По детински, но и малко пияна, Македа го задържа и се опита да го накара да изгуби равновесие и да падне.

Дяволит, вживял се в очарователната игра, царят се съпротивлява до момента, когато сграбчи царицата в обятията си и заедно паднаха прегърнати. Смеейки се от удоволствие, тя се освободи от ръцете му и се измъкна. В тази игра тя бе открила отново цялата чиста радост от младежките години, на която просто не можеше да се насити.

Дълго след като бяха отпратили цялата прислуга, дори и най-интимната, те играха така, като деца в градината. На тръгване, щастлива и уморена, Македа попита царя, дали ще я посети и на другия ден. Соломон хитро ѝ даде неясен като на пророчица отговор.

— Ще се видим пак скоро, моя златна звездичке. Срещата ни е близка и сигурно ще те изненада.

Царицата беше прекалено изморена, за да се мъчи да отгатне смисъла на думите му. Когато най-после остана сама, тя се съблече и се хвърли в басейна по средата на дневната си. Остави пламналото си тяло на свежата милувка на водата, след това прислужничките ѝ, джуджета, я масажираха и парфюмираха, преди да се прибере в спалнята си.

Царицата си легна под своя „шаш-бет“. Като повечето си сънароднички, Македа беше свикнала да спи под онзи вид цилиндрична шатра от опната коприна, под която можеше да легне гола, само с колието свещени амулети на шията. По този начин тя се радваше пълноценно на милувката на нощта. Красивото ѝ тяло, освободено от дрехи и завивки дишаше свободно. Сърцето ѝ тупкаше равномерно и без умора. Тя твърдеше, че по този начин продължава свежестта на младостта си.

Македа се опита да заспи, но не можеше да победи нервността, а младата ѝ кръв кипеше във вените. Пламналостта ѝ се съсредоточи странно върху свещеното място на трепетното ѝ тяло, където инстинктивно се насочваха ръцете ѝ. Засрамена, Пречистата се въртеше в копринения си чаршаф. Искеше да изгони от мисълта си сладостните образи, които се трупаха. В ума ѝ се въртеше еротичната сарабанда на танцьорите, чиято вълнуваща картина бе предложила на Соломон. Отново виждаше как телата на танцьорите се увиват едно о друго като растения. Виждаше и наведения Соломон. Дъхът му рисуваше над нея кръгове на наслада, а жаждата засилваше треската ѝ. Никога досега не се бе чувствала по този начин. Небцето ѝ гореше, гърлото ѝ изгаряше. Спомни си за изпитото вино и за солените финикийски рибки, които бе изяла и се провикна:

— Дайте ми да пия. Бързо, чаша ледена вода! В състоянието на екзалтация, в което се намираше от всичките тези сухи вина, тя бе забравила многократно повтаряната препоръка на Соломона.

Джуджетата скочиха от постелите си край леглото на господарката и ѝ подадоха сребърна чаша, пълна с прясна студена вода за пресъхналото ѝ гърло. Тя потопи устни в нея. Не преглътнала още една капка и пред вратата на стаята ѝ откъм градината се чу голям шум. Вратата се отвори с трясък ѝ тържествено се подаде, целият в черно, главният съдия, обиколен от писари със запалени факли. Македа извика като изплашена птица, грабна дрехата си и се покри с нея, готова да наругае дръзките нашественици.

— О, царице — каза съдията. Ние идваме да констатираме с целия си авторитет на право, че като сте пили от тази вода, сте извършили престъпление.

И той посочи пълната чаша.

— А царят твърди, че ви е предупредил. Този извор е посветен на народа, и който си налее от него, дори и капка, е крадец.

— Вярно, сега си спомням.

— В такъв случай ще трябва да ви накажа, царице, на следващото съдебно заседание под председателството на цар Соломон. Вашият случай ще зависи от нашия многоуважаван съдия. Той ще се произнесе по вината ви или ще ви оправдае.

При тези думи Соломон вече влизаше в стаята. Той продължаваше хитро да се усмихва. С един жест отпрати помощниците си и поканвайки главния съдия да остане до него, се обърна към Македа със следните думи:

— О, Перло, престъплението е неоспоримо по нашите закони... Аз имам властта да те помилвам и ще го направя. Но все пак при едно условие. Ние преценихме, че твоят народ е виновен за посегателството над личната ти свобода, тъй както ти си виновна, че си пила вода от този извор. Първият случай е посегателство върху свободата на индивида, и то е наказуемо, както по нашите, така и по вашите закони. С твоето великодушие обаче ти ще помилваш своя народ, без да чакаш той да каже своята дума за женитбата ти. Аз пък ще те помилвам само в замяна на прошката, която ти ще съобщиш на твоя регент едновременно с щастливата вест за нашия съюз.

Македа, дошла вече на себе си, беше разбрала хитрината на Соломон. Тя протегна ръце към него.

— Аз не мога нищо да ти откажа. Думите ти са мъдри. Поначало всяка твоя дума съдържа безброй истини. Твоят народ и светът го признават. Приемам, царю, да определиш ти деня на тъй желаната ни сватба.

— Сватбата ни ще се чества утре в първия час, о, великолепна царице! Защото тази церемония е предвидена от много отдавна, и то с всички подробности.

След това златният цар я целуна, паднал на колене, гледайки я нежно в очите. Но и тази нощ царицата не можа да заспи.

СВАТБАТА НА САВСКАТА ЦАРИЦА И ЦАР СОЛОМОН

*О, Йехова, единствений и чудотворни
Боже, ти каза: „Вървете и се множете“!*

В дванадесетия час на деня великият равин Бен Елеазар, облечен в лилава коприна и с блестящата ритуална плоча на гърдите вдигна първосвещеническите си ръце над главите на Македа и Соломон, които гордо заявиха:

— Ние, Македа, дъщеря на пророка Ангебо, царица на царете, царица на Симиена и Сава, царица на моретата и на утрото, лъвица на племето на Иуда, господарка на стихииите, и Соломон, син на пророка Давид, Иудейски цар, Пазител на Ковчега на Завета и на Печата, цар на четирите вятъра и четирите хоризонта, желяем да влезем в брачен съюз. О, Великий равине, освети този съюз в името на Йехова!

След това Великият равин премина към церемонията на бракосъчетанието.

Тя се извърши в Храма, в самата Светая Светих. В дъното се намираще Хекала, а зад тройна завеса в окадения, лютящ полумрак се намираще Светият ковчег на Цион.

Четирима равини отдръпнаха завесите. Пушеците от каденето бяха тъй гъсти и непрогледни, че сред тях се открояваха само мъждукащите светлинки, които разкъсваха синия благовонен облак.

Великият равин неколкократно се поклони доземи пред Светия ковчег, преди да отвори златния сандък, където лежеше Светата книга, скрита от скверни погледи и докосвания. Светата книга бе дълъг папирус, навит от двете страни на кръгла летва от кедрово дърво. Двама свещеници вдигнаха книгата и хващайки от всяка страна летвата, развиваха папируса едновременно и със страхопочитание. Бен Елеазар се престори, че търси дълго божествените заръки относно брака, докато царят водеше царицата под балдахина шупи, опнат на четири абаносови подпори. Щом те се настаниха там, великият равин прочете текста на законите касаещи брака, напявайки го на висок глас,

така че бъдещите съпрузи да го чуят добре. После извика годеницата по име, без всякакви титли, защото хората са равни при брачната церемония, и я попита:

— Македа, дъщеря на Ангебо, искаш ли да се омъжиш за Соломон, сина на Давид?

— Да, такава е моето желание. Заявявам това пред Ковчег на Завета, олицетворение на Всемогъщия, който ме чува.

Тогава първият жертвоприносител Натан подаде на царя една проста халка от осветено злато и царят я сложи на пръста на царицата с думите:

— Македа, с тази халка те обявявам за моя съпруга.

Великият равин вдигна високо златна чаша с вино, от която годениците отпиваха последователно, докато Бен Елеазар благославяше съюза им.

— Така ще споделяте цялото си имущество.

Радостта на Македа бе толкова голяма, че едва не припадна. Погледът ѝ не слизаше от съпруга ѝ, величествен в златната си тога. Върху нея бе сложил символичните син хитон и карминена пелерина. Челото му не трепна под тежката корона с неизброими блясъци. Стиснал скиптъра със звездата на върха, той поведе царицата сред падналата на колене тълпа чак до двата пурпурни престола, поставени един до друг. Проехтя „Осанна“ на възхищение, ръце се вдигнаха към небето, после главите се сведоха. Свещеници и сановници се поклониха пред двата престола, мълвейки поздравления, преди да се отдалечат заднешком.

Докато цар Соломон и Савската царица приемаха поздравленията на двора, в града шумният празник беше вече в разгара си. В жертвения двор робите бяха докарали стотици изкупителни животни — козли, овни, овце, телета и биволи — за предстоящите жертвоприношения. По улиците войници в парадно облекло образуваха жив плет. Навсякъде къщите се украсяваха с цветя, килими и завеси. Музиканти свиреха неуморно. В подстъпите към Храма савската кавалерия ревеше от радост, а слоновете — от ужас. Камилите пренасяха в галоп послания от лагера до палата на царицата. Сред целия този възторг младоженците и кортежът, който ги следваше, заобиколиха свещените стени и навлязоха в кръглата галерия, където търговците бяха застлали дюкяните си със скъпи килими. Гвардията на

Соломон прокарваше с труд пътя сред струпаното и вълнуващо се множество. Златните тромпети от Тива раздираха с острите си звуци нагорещения въздух.

Отзад вървяха един свещеник, хвърлящ обредните стълбове пясък, и осем млади още неръкоположени равини в черни раса. Двадесет и четири принцеси в бяло раздаваха съвместните савско-иудейски монети с образа на царя и царицата. Жертвоприносителите клатеха кадилници, от които се разнасяше много силната миризма на тамян. Водени от Бен Елеазар, четирима равини в черни раса напяваха безкрайна молитва, а осмина други пееха под носа си псалми. Те крачеха пред главните царски шамбелани, които следяха за спазването на протокола, и след тях парадът приключва със савските войници, които приключваха шествието.

Когато завърши обиколката на голямото каре от колонади, съпрузите се насочиха с бавни и отмерени стъпки към тронната зала, където преди седмици Соломон беше приел Македа. Вестоносците обявиха влизането им на бляскавото множество от благородници, подредени по ранг. Престолът на перлата беше поставен вдясно от този на владетеля, покрит с червен бродат на златни цветя. Златният цар вдигна звездния си скипър и главният му шамбелан се приближи. Тромпетите вдвориха тишина и множеството постепенно стихна. Шамбеланът удари с жезъла си седем пъти върху първото стъпало на подиума на трона и след това прочете следните думи:

— Слушайте, всички ние: свещеници на великия народ и на храмовете, благородници и офицери от царствата Симиена, Сава и Иудея, слушайте! Вашите владетели ви припомнят следното: когато по Божията заповед Мойсей спаси евреите от робство, част от еврейския народ, останала в Египет, бе осъдена на смърт от фараона. Но Иехова спаси още веднъж своя народ, този път от удавяне в Червено море, като извърши чудото с пясъчните стълбове.

— Изгонени от египетските орди, нашите прадеди се запътили към Симиена, настанили се там, пуснали корен, но след три века неблагодарност изпаднали в идолопоклонство. Но Иехова е велик и милостта му е безкрайна. Той обича целия си народ. За да отдалечи евреите от чудовищното идолопоклонство, в което били изпаднали, той давал своето просветление на Ангебо и Ангебо станал пророк.

Разрушил идола и възстановил вярата в Бога. Тогава станал цар на Симиена, защото бил проникнат с божественост.

Ангебо имал дъщеря на име Мамете. За да може да наследи трона му, аксумските равини решили, че тя трябвало да остане девица. Тя дала клетва за девственост и от деня на клетвата я нарекли Македа, което означава „Пречистата“, а символ ѝ станала Перлата. Така пожелал Йехова, за да се яви Македа пред Соломон с ореола на божествената си девственост.

„Йехова пожелала Македа да дойде в Храма, за да се помоли. Йехова пожелала Македа да обедини по този начин евреите от Симиена, Сава, Иудея в една обща духовна империя. Йехова пожелала Македа да се откаже от клетвата си за девственост. Йехова пожелала съюза, който днес той скрепи. Благословен да бъде Йехова!“

— Благословен да бъде Йехова! — повториха присъстващите в хор.

— Ето какво заявяват в своята мъдрост и воля нашите славни владетели — продължи четецът. — Достатъчно е израилските народи да имат едно сърце, една мисъл. Този брак няма да обедини политически или административно нашите империи. Владетелите смятат, че техните системи на управление трябва да останат такива, каквито са. За своя най-голяма слава царица Македа ще продължи да царува в своите държави, а нашият цар — в Иудея. И за да не остане някой неизвестен, настоящата прокламация ще бъде прочетена във всички градове и всички села на двете царства. Слава на Йехова!

След дълги овации висшите сановници се изредиха да изкажат почитта си пред двамата владетели.

— Нека прадедите ви благословят и Бог да направи вас прадеди! — повтаряха те, покланяйки се.

На което царската двойка отговаряше неизменно:

— Слава на Йехова!

Великият равин последен се поклони пред царската двойка. Той разпери първожреческите си ръце над младоженците и ги благослови.

— Ела, Македа — каза тогава Соломон. Да се върнем в палата, където си наредила да приготвят брачната стая.

* * *

Златният цар бе очарован от леглото, наредено по нареждане на Македа върху висока поставка в средата на стаята. Огромното и великолепно алено легло сякаш плаваше под високия и широк като храм, обширен като купол балдахин.

Очарован бе от самата стая, цялата в бели драперии, които се спускаха като копринени водопади от средата на тавана, защото Господ е казал, че съпругът трябва да заведе жена си „под шатрата“.

Очарован беше от килимите и постилките, от свещниците и факелниците, от съдовете за благовония и кадилниците, диваните и табуретките от розово и санталово дърво, наредени около малки масички.

Тази вечер и двамата бяха погълнати от обредните действия. Македа има честта да съблече царя и да го облече с широка бяла риза с къси ръкави, напълно отворена на гърдите, която тя собственоръчно беше изтъкала и избродирала. Златният цар не преставаше да се диви.

— О, магьоснице, кога успя да изтъчеш и да ушиеш тази риза?

— Започнах я, царю мой, още щом те видях за първи път.

— От първата ни среща само една луна посребри престоя ти в Иерусалим и въпреки това виждам като в плътна мъгла нежното ти тъжно лице. А днес, ето те с лице блестящо и щастливо като на дете.

На свой ред и царицата е съблечена от сръчните пръсти на владетеля. Съвсем бавно Соломон сменя от нея седемте леки и прозрачни като паяжина ризи. Първата беше от син сатен. Втората — от коприна с цвят на кайсия. Третата беше от червено кадифе. Четвъртата — от лимоненожълта коприна. Петата — от оранжев воал. Шестата — от нежнозелен сатен. Седмата беше пурпурно червена. Когато последната риза отлетя, Македа се яви пред очите на царя като златна статуя. Той внимателно ѝ облече брачната риза, отнесе я в леглото като жертва, премаляла от желание, и покри с целувки прекрасното ѝ тяло.

Македа беше на върха на щастието. Струваше ѝ се, че всички звезди падаха от небето на земята. Тъй дълго сдържаната девственост се превръщаше в екзалтация. Любовната омая победи кратката болка. При вида на кръвта Соломон извика от радост. За него кръвта бе по-ценна от рубин. И както повелява Йехова, те останаха в уюта на брачната стая цели седем дни. Златният цар беше опитен в любовта. Човек на изкуството, той ѝ откри дълбокия и нежен екстаз, от който

Савската царица се пренася в райските градини, където тялото разцъфва сред амброзия и парфюми. Тя разбираше, че плътна завеса прекалено дълго бе замъглявала погледа ѝ. Разбираше, че сладострастието е божие благо и реши да люби с цялата си душа и цялата си плът.

Докато тя си почиваше гола, щастлива и изнурена от изтънчените любовни ласки, Соломон танцуваше около нея. После грабна лютнята и възпя любовната страст, а след това се завъртя седем пъти и извика:

— О, Йехова, единствений и чудотворни Боже, ти си казал:
„Вървете и се множете!“

И СИ ЖИВЯХА В ЛЮБОВНА СТРАСТ

— Престъпление ли е нашата любов?

— Не, Македа, но щастието ни е тъй голямо, че блести, жестоко в очите на завистниците!

Животът на влюбените протичаше в нежности, сладко изтощение и радост. Соломон беше на седмото небе, а Македа откриваше върховете на любовната страст. Царят беше очарован от съпругата си, от нейната изтънченост и финес от всичко. А на нея цялото й съществуване е насочено към една-единствена грижа: да го очарова. Очарован беше, когато, прекосявайки градините, чуваше папагалите в златните клетки да крещят името му с възхвала. Очарован беше и като тя непрестанно преобразяваше трапезарията, за да му достави удоволствие. Издигайки в нея изкуствени стени от плат в тон с облеклото си, беше стеснил залата, така че двамата се хранеха един до друг, потънали в меки кръгли кресла.

Само с удара на гонг, безшумно и леко благодарение на добре смазан механизъм, от пода изникваше вълшебна маса от кедрово дърво със седефени украшения. На масата всеки ден се сервираше по нов начин. Нови бяха ястията, нови бяха букетите, вазите, свещниците, които подсилваха цялата феерия.

Широк, светлинен отвор водеше от трапезарията към райски градини. Най-редки подобрани цветя оформяха буйна симфония от цветове и аромати. Пауни в сапфирено сини и цинобърни краски се разхождаха, газели с бадемови очи подскачаха и птици огласяваха с трелите си храстите. По тези красоти душата на Соломон се носеше като кораб върху море от скъпоценен лазурит.

Когато съпрузите преминаваха в голямата церемониална зала за приеми, огромна и висока като храм, кацнал върху гора от пиластри, царят всеки ден се захласваше от новата й украса. В големия басейн водата сменяше цвета си в зависимост от цвета на дрехата на царицата

— рубин, сапфир, опал, изумруд или тюркоаз. Водата бликаше като кристални цветя от човката, пастта или устата на химери, дракони, ибиси или херувими. Самата зала беше умело осветена в хармония с избрания от Македа цвят за деня.

Владетелите заемаха местата си под балдахина под звуците на нежна музика. Заедно разглеждаха делата на деня и се съветваха взаимно. Често най-сериозни слова се примесваха в сладките им бръцолевения.

— Получих в дар — каза един път Македа — една странна поема от някакъв книжник от двора ти. Тя ми се стори толкова чувствена и профанираща, че не посмях да я изчета докрай.

— Аз ще ти я изчета — обеща Соломон, присмивайки се високо на неочакваната стеснителност на съпругата си, на чието прелестно безсрамие той, между другото, много обичаше да се радва.

Савската царица потърси папируса под възглавниците на престола си и обясни:

— Това е поетична версия за първородния грях и за изгубения рай заради забранения плод, но на нашите равини тя би се сторила не особено ортодоксална...

Царицата разгъна папируса и Соломон го взе. Ако поемата беше съвсем обикновено еротична, то заключението ѝ беше изненадващо:

„О, царице на утрото, ти си като Ева, нашата майка, и имаш такава власт, че Соломон подчинява на твоята красота и на любовната ти страст всички изкуства, които преди закриляше. Ние желаем великолепият ни цар да не забравя хората на изкуството, които допринасят за славата му, както Адам забрави своя Бог.“ Поетът се бе подписал: Бел-Адинойя.

— Моите артисти вече ми изпратиха и други символични послания — каза златният цар. — Една рисунка от моите архитекти представяше голям клин, който пръскаше на парчета една базалтова колона. Исакаха да кажат, че се отдалечавам от тях под твоето силно влияние. Отговорих им като нарисувах цялостна колона, камъкът на която беше скрепен с твоето име, изрисувано с цветя в едно сърце. Рисунката означаваше, че твоето влияние ще е градивно, а не разрушително. Друг символ на ревност ми се подаде чрез една двойна статуетка. Бяхме изобразени като лъвове, които се хвърлят един срещу друг и в борбата си събарят Храма, плочите и сградите. Аз изпратих на

скулпторите възстановени и позлатени отново тези паметници, издигнати под твоя закрилнически образ, за да им покажа, че твоето присъствие прави Храма по-великолепен и града ни по-красив.

— Докато песимизмът им се изразява само в гатанки, няма защо да се страхуваме от тези екзалтирани хора — прецени Македа.

А Соломон продължи угрижено:

— Научих — каза той, че хора на изкуството, които считат, че съм ги изоставил, се опитват да възбудят ревността на съпругите ми, така че да използват влиянието им за разбунтуване на благородниците.

— Престъпление ли е нашата любов?

— Не, Македа, но тя е толкова голямо щастие, че блести жестоко в очите на завистниците. Щастие то на другите винаги предизвиква недоверие и ревност. Не го ли знаеше?

— Любими, трябва да накажеш строго тези памфлетисти за назидание!

— Никого няма да накажа, Македа. Аз съм висшият покровител на изкуствата, които се изразяват само когато са свободни. С рисунките и поемите си моите артисти винаги са творили безспорно изкуство. Аз ще ги събера и ще им докажа, че са сбъркали и ще ги убедя, че нашият идеален брак е най-хармоничният съюз, който човек може да си представи, защото е свободен от всякакви политически или меркантилни съображения.

Савската царица се възхищаваше от великодушието на своя съпруг.

* * *

И все пак скоро се наложи Македа да изпита безпокойството и тревогата. Вест от регента й Якуб я уведомяваше, че Асадарон е напуснал Таджура на път за Вавилон. Асирийският войн, придружен от осем бойни кораба, плавал с надути платна към Ецион Гавер. Поискал разрешение за преминаване през савски води от охраната на пролива Диодори. Якуб не дал разрешението и незабавно е изпратил насреща му дванадесет въоръжени до мачтите кораби.

Не след дълго царицата обикаляше Иерусалим на носилката си с ескорт от стражи и сякаш позна в един бедняк, излязъл й насреща,

верния капитан на Асадарон. Той размахваше папирус с такива умоляващи движения, че тя даде знак на войниците си да му позволят да се приближи.

Наистина беше Набунасар. Подаде ѝ папируса и две кехлибарени зърна, които тя позна на мига. Тъкмо да каже нещо и капитанът беше вече изчезнал като прогонен котарак.

Пред очите ѝ се беше върнала картината на миналото. Каква любовна утрин в асирийската шатра, вдигната на аксумска земя, когато влюбените си разделяха тъй желаната кехлибарена огърлица! Споменът за целувките, клетвите, за всяка казана дума беше още жив в нея.

Писмото на Асадарон гласеше:

„Твоят брат, о, Македа, твоят единствен брат на този свят иска изпълнение на обещанията, разменени някога в опиянение. Той ще те чака следващата нощ, на шестия час, при кладенеца на Иерихон. Ще заминем, защото трябва, и защото ти беше пожелала така. Ще заминем, за да изживеем красивия живот на любовта, който отхвърлената днес клетва правеше някога невъзможен. Не забравяй, че ако ти не дойдеш, твоят брат ще те отвлече насила.“

Деветте носачи с гъвкава походка отново се бяха понесли из Иерусалим и Македа не виждаше повече нищо пред себе си. В стиснатия си юмрук тя държеше писмото на гневния войн, тъй опасно верен на думата си, и си мислеше, че наистина синът на Ваал не би могъл да разбере една дъщеря на Йехова.

Нощта, която последва, беше изпълнена с кошмари. Царицата симулира упорито главоболие, за да остане сама и да размишлява настрани от Соломон. На зазоряване тя реши да изпрати на срещата с Асадарон един свой сигурен човек. Той щеше да предаде вест на онзи войн, който отговори на въпроса: „Познавате ли кой е дал тези кехлибарени зърна?“ Пратеникът предаде на асирийския принц двете кехлибарени зърна и писмото на Македа, което звучеше като сърцераздирателен вик:

„Прибери се, о, прибери се в страната си, Асадароне, и изчакай търпеливо пристигането на онази, която искаш да видиш. Тя ще ти даде обяснения, които ще внесат мир в сърцето ти и ще ти покажат чистотата на съвестта ѝ пред Бога“.

Воинът обаче никога не се подчиняваше на разсъдъка. Той беше от тези, които никоя сила не може да пречупи или да спре.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА АСАДАРОН

Моят бог е богът на силата. Ще те отвлека насила и ще се упоя от твоята плът, за да отнеса това опиянение в рая на Ваал!

Пътят за Ецион Гавер беше затворен за корабите на Асадарон и той изсипа гнева си върху собствените си капитани. Асириецът реши да се върне обратно във Вавилон с част от войската си и да помоли страшния си чичо Салманасар да поиска справедливост за обидата. Но с пристигането си във Вавилон принцът вече беше променил решението си. Боеше се от среща с царя. За последния любовта на племенника му към Савската царица не беше тайна, но той съвсем нямаше намерение да води война срещу могъщата си съседка. Известен му беше и опитът за отвличане, който дръзкият Асадарон беше решил да предприеме, и изобщо не одобряваше тази авантюра, която можеше да го вкара в конфликт със Савската царица, пък и със Соломон.

Следователно принцът прецени, че е по-уместно да продължи пътя си към Иудея през Нинивия и Дамаск и да влезе инкогнито в Иерусалим. Е, разбира се, пътуването не беше такова, каквото си бе представял. Беше мечтал да дебаркира в Ецион Гавер с осем кораба с платна в цялата си вавилонска мощ. Щеше да смаже с величието си иудейския цар и да покаже колосалната си сила с най-прекрасна куртоазия. Сега обаче пътуваше изморен и трудно към планините на Галилея с керван, в който всички асирийски бойци се бяха маскирали като търговци на килими.

Таджурският княз беше мрачен. Близките му не можеха да го накарат вече да им се довери, а той избягваше дори и братското приятелско отношение на Набунасар. Последният гледаше със страх как господарят му е тръгнал да завладява Иерусалим.

Асирийците бяха разпънали лагера си в един проход, недалеч от реката Йордан, с поглед към града. Най-верните му офицери се бяха

пръснали из града да продават килими за заблуда на охраната, пък и да получат новини за Македа.

Точно този ден принцът изпита цялото си нещастие. След като се бе заклек да си отмъсти, ридаещият от мъка любовник изпрати на царицата писмо с двете кехлибарени зърна, от които никога не се разделяше: царицата не благоволи да се яви на срещата. Това още повече засили решимостта му да отнеме любимата си от съперника.

Набунасар научи и някои интриги от двора. Ръсейки злато с шепи, той успя да купи един слуга на ковчежника Хайзар, който го информира най-точно. Така Асадарон узна, че цар Соломон и Савската царица щели да ходят на лов за газели на следващия ден край скалистите и залесени брегове на река Йордан. На уречения ден той подготви капан, помоли се на Ваал и му принесе много жертви. Пушеците не му предсказваха добро, но той не им обърна внимание. С лека екипировка и няколко решителни бойци застана на пътя, през който царицата трябваше да мине към реката. В същото време заповяда да вдигнат лагера и да се подготвят за много бързо бягство през проходите и планините на Галилея.

Мястото на засадата беше отлично избрано от авангарда на принца: в подножието на хълм, през което царският път се спускаше в лек наклон сред уханните храсти на лавровото, миртовото дърво, хвойните и терпентиновите дървета. Зеленината прикриваше подготвената клопка.

Умело привързана млада газела издаваше жални звуци. Князът бе уверен, че на това място царицата щеше да слезе от колесницата си и нямаше да позволи да се стреля по оплелото се животинче. Щеше да се втурне да го освобождава и в този момент храстите щяха да настръхнат от копия и пики. Асадарон беше предвидил, че колесницата на царицата щеше да предшества тази на Соломон.

Така и стана. Точно под склона царицата спря впряга си и се зажалва за пъшкащата газела. Едва доближила се до примамката, Асадарон я обхвана със силните си ръце като в железен обръч. След това скочи на коня си ведно с жертвата, а гора от конници се разположи като бариера пред царския ескорт, останал на тридесет лакти по-назад. Крилатите копита на жребеца пламтяха от галопа, продължил до река Йордан. Македа не се съпротивляваше. Похитителят можеше да предположи, че е припаднала, но хитрата

пленничка очакваше сгодния момент, когато разпененият кон на асириеца щеше да се изтощи напълно от лудия бяг.

Същевременно златният цар, дошъл вече на себе си след светкавичната изненада, хвърли стражата си срещу конницата, която му препречваше пътя. Лесно принуди съучастниците на Асадарон да хукнат, след като тактиката им не бе да се бият, а да печелят време за господаря си.

— Спасете царицата! — крещеше Соломон, разкъсван от любов и разтреперан от срам. — Докарайте ми този нахалник жив или мъртъв! Хиляда шекела за този, който ще отмъсти за мен!

Конниците на Великолепния се хвърлиха по петите на княза, който беше вече само една черна точица, летяща по златния път от храст на храст. След дългата лудешка гонитба се чуваха ужасни викове на болка. Соломон видя как по-голямата част от стражата му се търкаляше по земята. Конете тъпчеха хората, които с изпочупени крайници и смазани гърди се задушаваша. Пътят се бе срутил под стъпките им и те бяха паднали в един прикрит с пясък дълбок ров.

— Ако искаш — предложи останалият до царя Асир, — аз ще продължа гонитбата с двадесет и пет души по преките пътеки.

Преданият Асир се хвърли напред пред конниците си, които приличаха на кентаври. Царят пък тръгна с останалите си бойци, избягнали асирийския капан. На хиляда лакти от това място вражески стрели пронизаха двама иудеи. Наложиха се да спрат и да търсят из гъсталаците нападателите, които отново бяха успели да спрат устрема на преследвачите си.

— Двадесет от моите хора да отидат да хванат тези бандити! — извика царят, който вече си представяше как съпругата му е отвлечена завинаги и може би убита.

Тръгвайки отново, той пришпори преследвачите. Ужасни планове за отмъщение възбуждаха въображението му.

Неочаквано покрай реката пътят се оказа обграден от копия, пики и стрели. Битката бе кратка, но убийствена, защото асирийците се отбраняваха храбро.

В далечината Миролюбивият видя как конят на Асадарон свива встрани и се обръща във водата. Решила, че моментът е сгоден, Македа бе дръпнала юздите. Объркан и стреснат, Асадарон усети как течението го отнася. На десетина лакти от него плуваше царицата.

Принцът обаче никога не губи смелостта си. Успява да улови отново коня си, яхва го и напредва с него през реката. А Перлата ту потъва, ту излиза на повърхността, но успява да стигне до брега. Асириецът я вижда и гневно изругава, докато тласка коня си към брега. Царицата трепери, изстисквайки мокрите си бели дрехи, като отчаян призив. От другата страна на реката се носи в галоп Соломон, който заповядва на хората си да прекосят реката и да помогнат на любимата му. Стрелите летят над вълните, но принцът е извън обсега им. Македа не знае какво да прави. Над реката, на около двадесетина лакти от мястото, където се намира тя, се издигат отвесни скали. Дали да се покатери, за да задържи Асадарон, докато я настигнат Соломоновите войници?

Събира цялата си енергия и взема това решение. Волева, настръхнала, тя бе решена да избяга от страшния Асадарон и се катери, без да чувства болка, без да ѝ се завива свят. Червените ѝ нокти се чупят, ръцете ѝ се окървявяват от острите камъни и тръните. Напразно, защото силите я напускат, колкото повече Асадарон я настига. Не след дълго той я достигна в една вдлъбнатина на скалата и я хвана здраво. Метнал ценния товар на гърба си, той изкачва стръмната скала чак до върха. А пищната растителност, високи като кули дървета и гъстите хрусталаци бяха объркали преследвачите.

Принцът постави Македа на земята. На строгото му лице се изписа страстно желание. Открадна целувка от алените устни.

— Можеш да протестираш, царице на утрото, нищо не може да ми попречи да те обладая. Твоята клетва е и моя, а моята е и твоя. Съпротивляваш се? Толкова по-зле за теб. Моят Бог е бог на силата. Ще те взема въпреки волята ти и ще се опия в плътта ти, за да отнеса опиянението си в рая на Ваал.

Отново я взе на ръце. Обятията му бяха като клещи, коленете като пружини, Македа изпита тръпка въпреки волята си. Неочаквано извика от ужас. Зад Асадарон нещо мърдаше в хрусталака. Спасител ли беше това или неприятел?

С извадена сабя в ръка се бе появил Асир. Виждайки, че е изгубен Асадарон пусна царицата и отстъпи назад към пропастта.

— Какво искаш? — извика принцът. — Ти, нещастнико, ти трябва последен да искаш да се биеш срещу своите!

— Аз имам да отмъщавам за прекалено много засегната чест!

— Остави ме да избягам с моята любима и ще получиш Таджурската провинция.

— Аз не се продавам!

И битката започна. Завързаната Македа наблюдаваше ужасено как двамата мъже се хвърлиха един срещу друг като диви зверове. Уморен, племенникът на Салманасар се опита да избегне един удар, но не обърна внимание на Асир, който с един замах заби лъскавата си сабя в хълбока му.

Докато рухваше на земята, очите и устата му пратиха на Македа една целувка на съжаление.

СМЪРТТА НА АСАДАРОН

Салманасар ще отсъди мъдро. Любовта водеше ръката ми и аз мислех само за вашия живот.

Царица Македа беше припаднала от ужас при виковете на Асадарон, при вида на кръвта, бликнала от него, и при бесните крясъци на Асир. Когато се свести, клекналият до нея прислужник ѝ даваше да вдъхне от един еликсир. Извърна глава. Очите ѝ се напълниха с горещи сълзи. Едва тогава забелязва Асир до безжизненото тяло на асирийския принц. Смъртникът беше красив. Лицето му беше останало спокойно. Бледата смъртна маска беше като от емайл. Сякаш спеше без никакво страдание и в съня му витаеха вечните химери на пламенната му и невъзможна любов.

Македа се изправи неуверено, подкрепяна от Соломон. Царят целуваше края на пояса ѝ, прехласнат по детски, без да осъзнава драмата, която бушуваше в изтерзаната душа на съпругата му. Сложи я да седне на едно походно легло, извадено от царската екипировка за лов, и ѝ каза:

— Страдаш ли, царице? Радостта от победата трябва да бъде балсам за болката ти. Ето виж, предводителят на тези дръзки хора беше убит от един лейтенант от твоята охрана.

Соломон направи знак на един слуга.

— Повикайте Асир, искам да му връча наградата, обещана за храбростта му.

Но Асир не чуваше владетеля. Загрижен беше единствено да отдаде дължимата почит на мъртвеца. Беше затворил очите на съперника си. Завил го беше в наметката му. Пригладил беше косите му и отметвайки туниката, беше открил върху голите гърди на асириеца верижката със златните плочки, на които бяха гравирани славните подвизи на дедите му. Беше поставил меча му в студената му дясна ръка и тогава гръмогласно повика асирийците. Паднали на

колене те се помолиха на Бога Ваал да приеме Асадарон благосклонно в своя рай.

Когато Соломоновият страж докосна рамото на Асир и той се обърна, войникът се изненада от благородното изражение на обезобразеното лице на лейтенанта на царицата. Асир се изправи, тръгна след войника с горда стъпка и като се поклони пред владетелите с благородна грация, отблъсна кесията, която Соломон му подаваше.

— О, знаменити царю на Иудея, не принуждавайте един асирийски принц да приеме възнаграждение в злато за това, че е изпълнил почетния си дълг.

— Какъв асирийски принц? — запита Соломон.

— Ти си ме измамил, Асир? — намеси се царицата. — Сгрешил си.

— Разрешете на принц Намасар, потомък на древната царска фамилия на Белошите и понастоящем лейтенант на император Салманасар II, да ви разкаже накратко жестоката история на своя живот. Когато царицата ме прие, умиращ от глад и жажда, изтощен от умора в аксумските гори, то бе от дългото вървене и от битките ми с подли врагове. Спомняте ли си, царице, че тогава ви помолих да ми разрешите да скрия името и историята си, като ви обещах рано или късно да ви разкрия тайната си.

— Много добре си спомням — промълви Македа.

— Аз имах годеница — принцеса Семирамида от Асирия — започна с мъка разказа си Намасар. Но заповедите на Салманасар нямат нищо общо с повелите на сърцето и решенията му се ръководят само от съображения за държавен интерес. В името на Ваал, Салманасар е велик император! Но той заяви: „Асадарон ще се ожени за Семирамида.“ Но княз Асадарон, който е племенник на Салманасар, свободомислещ и горд, отказа да се ожени за нея. Той й събщи, че обичал една принцеса с диамантен поглед, чиста като кристалната перла на дъното на моретата. Тогава Семирамида изпадна в страшен гняв. Отказът на Асадарон бе за нея обида и най-вече това, че той я сравняваше с тази чиста принцеса. Заради нея жестоката Семирамида си отмъсти на мен. Нейни въоръжени съучастници ме завързаха и обезобразиха лицето ми, подигравайки се на болката и мъката ми. След това ме натовариха на кораб, както бях завързан и крещящ за

отмъщение и ме пратиха на принца Асадарон в столицата му Таджура. Когато ме докараха пред него, умиращ от срам, че съм завързан и обезобразен, му предадох писмото от Семирамида. В него тя му се обясняваше в любов и искаше да му докаже, че аз не съм ѝ бил любим, че той няма основание да се съмнява в нея, че тя е също толкова чиста, колкото онази Перла.

— Онази Перла? — прекъсна го Соломон.

— ... колкото онази принцеса, която била чиста като перла — допълни Намасар.

— И тогава Асадарон се съжали над теб? — попита Македа.

— О не, царице! Проклета да е Семирамида, която накара принца да попадне в клопката ѝ. Изплашен, племенникът на Салманасар, ме държа затворен в своя дворец, за да не узнае императорът трагедията. Наложих се да избягам преоблечен, да мина границата, да се бия десетки пъти, докато намеря сигурност при вас, о, царице, където преживях щастливи години, защото ви обичах.

— Вие, принце, вие ме обичахте?

— Няма ли право един принц да ви обича, царице? Да ви обича толкова, че да бъде щастлив от брака ви с прочутия Соломон. След като този брак ви прави щастлива, за мен това е блаженство. Несъмнено съм превишил задълженията си, убивайки моя двоен съперник, но Салманасар ще отсъди мъдро. Ръката ми бе въоръжена от любовта и аз мислех само за вашия живот. Позволете ми, царице, — продължи вече по-тържествено принцът — да бъда освободен от военните си задължения към Вас и да се прибера във Вавилон, за да предам тялото на Асадарон на майка му. Искам да отдам асирийски почести на видния принц и сам лично да обясня смъртта му на императора.

Замислена, Македа поклати одобрително глава.

— До деня на заминаването ви — намеси се Соломон — тялото на принц Асадарон ще се пази при мен, в Иудейското царство. Ще му бъдат отдадени почести като на принц от моята раса.

— Значи тази ужасна трагедия се случи, защото Асадарон е отказал да се ожени за съпругата, която императорът му е отредил и защото е обичал една непорочна жена? — попита царицата.

— Да — отговори екзалтирано Намасар. И този, който го уби, обичаше тази непорочна жена повече от смъртта.

— Замълчете, принце, и недейте да увеличавате силната ми скръб с нови съжаления. По-добре ме заведете да се поклоня пред тленните останки.

Царицата беше впечатлена от дисциплината на асирийците, уважението им към смъртта, благородните им традиции. Бяха се наредили в тържествен кръг около тялото. Всички бяха положили сабите, лъковете и копията си в краката на своя военачалник. Тези почести трогнаха Македа.

— Вземете си отново оръжието, бойци — им каза тя на асирийски език, вие сте достойни да го носите и нашите войници ще ви оказват уважение до границата.

Мъжете взеха оръжието си и Македа коленичи пред починалия. Сети се, че за втори път вижда безжизненото тяло на Асадарон, но този път смъртта бе истинска. Сабята на Намасар беше прекъснала този пламенен, щедър и дързък живот.

Македа се качи на колесницата при замисления Соломон и двамата изчакаха асирийците да издигнат княжеския балдахин, под който пренесоха тялото на Асадарон до лагера им, свалили оръжие и с тъжни, погребални напеви.

Савската царица забеляза смущението на съпруга си.

— О, царю — обърна се тя към него, докато колесницата ги носеше по пътя, — принц Асадарон ме обичаше и от любов към мен се закле да остане непорочен, докато Йехова ми налага да остана девица. Заклел се бе да ме отнеме от съперника си и удържа на думата си. Саможертвата и героизмът му заслужават да си спомням за него и да го пожаля. Но любовта ми към теб, Соломон е непокътната. Болезнените картини от миналото не са я накърнили. С последната си почит към славно загиналия аз погребвам и миналото си.

— Кой може да каже, царице — отговори глухо Соломон, — колко голяма е любовта ми към теб, тъй дълбока, висока, широка, далечна и близка, че не може да се побере в пространството? Сред спомените от това минало сърцето ми е като безпътно. Искам да благодаря на Бога за чудотворното ти избавление от страстната любов на този войн и ще му принеса жертви, защото спасявайки те, е унищожил и миналото ти.

— О, царю, пред Бога, чиято сила се явява безмерна на всяка крачка от живота ми, и пред теб, Еклисиаста, възплъщение на Йехова,

аз отново се кълва, че от момента на коронацията ми, моето сърце и за миг не е туптяло за друг жив мъж, освен за теб.

И така стигнаха до лагера на асирийците...

Увериха се, че всички приготовления са били извършени още същата сутрин, за да бъде изграден лагерът възможно най-бързо. С викове и плач асирийците поставиха тялото на Асадарон в шатрата му под балдахина и се подготвиха да почетат мъртвеца според традициите си.

Соломон и Македа се оттеглиха и извикаха началника на лагера. Перлата позна Набунасар. Верният приятел ридаеше безутешно. Царицата нареди да извикат Намасар. Постави ги един до друг. Взе ръцете им и безмълвно ги сложи една върху друга.

— Помирете се — каза тя. — Омразата ви изгоря в една битка, изходът от която се реши от Бога. Помирете се и се помолете по братски на вашето божество да се смили над Асадарон.

Двамата противници се помолила на Ваал, държейки се едновременно един друг за врата. Сетне поеха дясната ръка на мъртвеца, целунаха я от горната и от опаката страна и се прегърнаха.

— Щастлива съм — им каза царицата. — Радвам се на благородните ви сърца. Елате още утре в двореца. Цар Соломон и аз искаме да уредим подробностите по заминаването и пристигането на тленните останки на принца в неговата столица.

След тези думи царската двойка се оттегли.

Час по-късно сто Иудейски войници и сто савци се присъединиха към асирийските войни, за да отдадат почит на загиналия.

В лагера на Асадарон погребалните кадилници изпълваха с тамян полето и острите жалби на оплаквачките разкъсваха напрегнатата атмосфера. А в Иерусалим поети вече възпяваха славата на боеца под звуците на лютните.

Няколко дни по-късно тялото на Асадарон пристига в Ецион Гавер, придружено от внушителен ескорт от войници на царицата и стража на царя.

Един платноход приюти погребалния товар. При пролива Диодори флотът на царицата отново отдаде почит на нещастия храбрец. Във Вавилон тялото бе посрещнато с най-високи почести от самия император. В тази страшна трагедия Салманасар виждаше лоши

предзнаменования. Устрои на племенника си великолепно погребение и след това разпита Намасар.

Присъдата на императора бе дадена бързо. Заповяда да затворят Семирамида за двадесет и четири месеца в един храм. Там горделивата принцеса да размишлява върху последиците от отмъщенията.

„Кръвно отмъщение“ Салманасар не поиска нито от Соломон, нито от Савската царица. Предпазлив и внимателен по природа, Салманасар все пак не прощаваше. Омразата му се предаде от поколение на поколение и разцъфтя чудовищно. По-късно Сарданапал щеше да прояви необяснима враждебност към иудейци и савци.

Необяснима ли? Естествено, необяснима само за тези, които не познаваха епопеята на принц Асадарон. А Семирамида, на която смъртта на Салманасар отреди регентството на Вавилон уплаши света с лудата си и престъпна перверзия, която остави името ѝ завинаги във вековете. Но знае ли се дали Семирамида не си е отмъщавала навремето на всички тези млади и слънчеви мъже, привлечани от тялото ѝ, за най-великата, най-нещастната и най-незабравимата си любов в живота? Защото принц Асадарон беше чист и красив като деня.

САВСКАТА ЦАРИЦА СЪЖИВЯВА ПЕТ УДАВНИЧКИ

*Те надаваха виковете от радост и страх
едновременно, плувайки със замах към брега...*

Тази сутрин в храма спокойствието на Соломон бе нарушено от група разгневени равини. Отправил ежедневните си молитви към Йехова, царят тъкмо се готвеше да се прибере в двореца си, обмисляйки нова поема, когато първосвещеникът отпрати молба към него в обичайната почитателна форма.

Пет жени от савската армия — обясни той — бяха извършили ужасно престъпление: облечени с мъжките си униформи, те влезли в Храма и дръзнали да се приближат до свещения Хекал. А според неумолимия закон на Йехова за върховенството на мъжа само мъже се допускаха до това място, където да съзерцават неясния Божи образ сред синкавия и лют дим на тамяна.

Равините бдяха за спазването на божията заповед, осъждайки веднага виновниците на смърт. Но амазонките на Савската царица не бяха свели чело пред правоверния им гняв. Бяха се разбунтували и дори се отнесоха грубо с равините, заявявайки: „Нашата царица ни направи мъже. Ние се ползваме с всички мъжки привилегии и отношението към нас трябва да бъде такова.“

— Явно манталитетът на тези жени е изкривен поради военното им възпитание — промълви Соломон. — Бен Елеазар, смяташ ли, че те нарочно са проникнали в Хекала? Не е ли по-вероятно да са се изгубили из лабиринтите на Храма?

— Те така твърдят, велики царю, но и да осъзнават, и да не осъзнават престъплението си, аз трябва да поискам те да бъдат наказани със смърт в името на Божия закон.

— Къде са тези жени? — попита царят, притеснен от мисълта да заповяда езекутирането на войници на Савската царица.

— Силни и хитри като хищници, те не ни се подчиниха и хитро изчезнаха, преди още да сме извикали стражата.

При мисълта как достолепните и тежки свещеници гонят гъвкавите като котки воители на съпругата му, Еклисиастът се усмихна. Когато вдигна обаче очи към групата на равините и видя изкривените им лица, усети враждебността, която се надигаше в някои среди против Савската царица. Едни не одобряваха разкоша ѝ, неизчерпаемите ѝ богатства, други се бояха от засилване на влиянието ѝ върху царя, което щеше да се отрази зле на собствените им позиции. Някои пък я обвиняваха в магьосничество. Твърдяха, че нейните магьосничества били обида за религията. Соломон изчакваше сгоден момент, за да се противопостави на тези враждебни настроения. За съжаление погрешната стъпка на савските воители беше дала основание на равините да беснеят.

— Смятам да уредя въпроса насаме с главния равин — обясни Соломон.

И отведе Бен Елеазар в една изолирана от останалите зали на Храма. Двамата мъже се вгледаха един в друг недоверчиво.

— Съпругата ми Македа — започна владетелят — принадлежи към нашата раса и нашата вяра. Тя е безукорно набожна. Зачитането на обредите от нейна страна, както вие ги утвърдихте пред нея, не подлежи на съмнение. Нека не я разгневяваме, като настояваме за безкомпромисното спазване на закони, които нейният народ още не познава.

— О, царю — подскочи равинът, опасавайки се, че отмъщението ще му се изплъзне. — Какво чувам? От устата на служителя на свещения ковчег, на безспорния Еклисиаст ли излизат тези безбожни слова? Аз треперя и падам на колене, защото Божият гняв е ужасен, когато се отнася до свещеници, които не спазват законите.

— Божията справедливост не е безмилостна — отсече Соломон. — Искам заедно с царицата да решим какво наказание ще позволи едновременно да се зачете и вярата, и самоуважението на савския народ.

— Не, о, велики царю — заяви твърдо първосвещеникът, възправяйки се с кръстосани ръце пред входа на залата. Не, моят свещенически дълг ми заповядва да искам вашата присъда. Става дума за душите на всички нас и Божията власт е в опасност. Никаква слабост не бива да нарушава Божията слава в умовете на простосмъртните. Помислете: едно неспазване на небесните закони ще

предизвика надигане на недоволните равини и на населението, уплашено, че проклятието на небето би паднало върху техните глави. Спасете душата и престола си!

Соломон се разтрепери от гняв срещу дързостта на този човек, който не се свенеше да го заплашва от висотата на огромната религиозна власт, до която той сам го бе издигнал. Царят се чувстваше притиснат между любовта си към царицата и законите, които сам бе скрепил с печата си. Опитва се още веднъж да се измъкне, но диалектиката му се сблъска с непреклонността на фанатика.

— Божият закон, предаден ни от дедите — поучаваше го равинът високомерно, — задължава царя да осъди начаса ужасното престъпление. Съдът на равините след това ще разгледа престъплението и ще реши какво наказание заслужават виновните.

Соломон не виждаше начин да се измъкне от собствената си присъда.

— Ти казваш, че Йехова желае смъртта на тези пет жени? Като служител на законите на Йехова аз прекланям глава пред тях. Виновничките ще загинат. Съдът на равините ще постанови смъртта им. Амин.

В очите на равина блесна светкавица. Показвайки престорено прекалена радост и признателност той излезе, повтаряйки на висок глас присъдата пред събраните лицемерни равини, които се впуснаха в хвалебствия.

Соломон ги беше оставил да тържествуват. Отишъл беше при царицата да ѝ обясни станалото, своята съпротива спрямо неотменимия закон, скрупулите си и омразата, която бе изпитал към равините.

Македа осъзна значимостта на драмата, която се завързваше около нея отначало с дребни, но после с трагични епизоди. Тя заповяда виновничките да бъдат намерени незабавно. Така и стана.

* * *

Амазонките се хвърлиха в нозете ѝ.

— Можехме да не се предадем, о, царице — обясниха те в своя защита, но се страхувахме да не би да накажат цялата армия. Приехме

смъртната заплаха и искаме вие да ни съдите.

Македа беше развълнувана. По-късно, когато отиде след това при Соломон, тя му заяви, че е убедена в невинността на грешката им. Те бяха престъпили ужасния праг на Хекала без да искат...

— Аз не мога да разбера безмилостната строгост на вярата на твоите свещеници, о, Премъдрий. Баща ми, пророк Ангебо, казваше, че Йехова не прави разлика между вярващите си чеда, дали са мъже или жени. Бог е добър и неговият закон е закон на опрощението.

Убеден в тази логика, царят се опита да накара царицата да разбере, че автократичната власт е безсилна пред религиозната вяра. Беше се оказал победен от жестокия закон, чийто изпълнител беше той. Затова призова царицата да запази спокойствие и да не предприема нищо, тъй като съществуваше опасност от надигане на народното недоволство, подбуждано от сектантството на свещениците.

Съдът на равините потвърди фаталната присъда. Според нея, савските жени бяха влошили още положението си, нагрубявайки и обиждайки равините. Участвайки в разискването Македа, настоя за кратка процедура и публично изпълнение на присъдата.

— Като суверенка над тези жени, които са войни в армията ми — обяви тя, — аз смятам да се подчиня на законите на Йехова, като ги наказвам със смърт, за да докажа, че моят народ абсолютно се подчинява на законите на вярата.

Соломон се разтревожи от тази внезапна промяна. Какво прикриваше нейната примиреност? Съпругата му вече се бе обърнала към съдиите и настоя виновничките да бъдат удавени в Мъртвото море още в петия час на следващия ден.

Какво друго можеха да сторят опиянените от тази жестокост, проявена в името на Бога, равини, освен да похвалят царицата за суровата ѝ набожност. В петия час на следващия ден бе изпълнена езекуцията на безбожничките, Савските войници шумно искаха милост за мъченичките. Офицерите им едва ги усмириха.

Нещастничките трябваше да бъдат хвърлени от висока скала над дълбоките води със завързани крака и със закачена тежест на тях. Събрали се бяха всички равини, левити, книжници и грамاتيци сановници и благородници. Със самото си присъствие Савската царица като че ли искаше видимо да подкрепи изпълнението на наказанието,

което щеше да протече като трагичен пример. Царицата се обърна към Соломоновите равини:

— Преди да екзекутирате тези жени, моля ви, свещеници, да се опитате да се вгледате дълбоко в апостолските си души. Сърцата ви не са недостъпни за милостта. Нали самият Йехова ни дава пример за добрина и милосърдие с безкрайната си милост? Савската царица ви моли в името на божията милост да оттеглите обвинението си. Не забравяйте, че Бог прости на Ной! Моите стражи се покаяха. Признаха голямата грешка и прекараха цяла нощ в молитви. Те не се боят от смъртта, но все още се надяват на вашето великодушие...

Равините бяха трогнати от обръщението на царицата. Те боязливо наобиколиха главния равин, който се провикна неумолим:

— Ние искаме, царице, да се изпълни божият закон, присъдата на царя и на съда на равините. Като теолог аз мога да отговоря на Вашия призив към милост: да, Йехова прояви милост към Ной, но бе безмилостен към Адам. Престъплението на безбожници и осквернители трябва да бъде наказано със смърт. На смърт!

— Царю, заповядай да се изпълни присъдата!

Бурен протест раздвижи множеството. Цялата савска армия се надигаше зад бариерите. В един миг сякаш протестът щеше да хвърли савци срещу иудеи, но царицата се изправи, простря ръце към войниците и като по чудо глъчката стихна.

— Присъдата е тройна — от Бога, от равините и от царя, и ще бъде изпълнена — поде тя. — Застъпвайки се за последен път за жените, аз исках, царю, да събудя съчувствие в закоравялото сърце на твоите свещеници. Уви, за престъплението на тези жени аз нося голяма отговорност. Ако не бях ги облякла като мъже, те просто щяха да бъдат задържани от стражата пред вратите на Храма. Аз съм виновна като тях.

Царицата постанови да дойде палачът. Той беше огромен обезобразен негър, превит от веригите, които беше носил в продължение на петнадесет години в каторгата. Перлата нареди и на жените да се приближат. Амазонките в парадни униформи бяха красиви, тържествени и изпълнени с решимост. Македа се обърна последователно към палача и към мъченичките:

— Не унижавайте тези жени, тяхното престъпление не е долно, честта им е запазена. А вие, които бяхте мои стражи, в смъртта бъдете

като в битка, достойни за царицата и за страната си.

Тъй тръгнаха савските жени по скалата към смъртта, с тежести, прикрепени на глезените. Палачът ги бутна една след друга в бездната. С ужасни викове те паднаха в зеленикавата вода сред бели и зелени струи, бликащи като погребални букети, изникнали като светкавици над подвижния им гроб.

Някои савци понечиха да скочат, за да спасят жените, но царицата ги възпря. Беше поискала тишина и никой не посмя да прекъсне горещите ѝ молитви. С преобразено от пламенната вяра лице, Македа отправяше към Йехова страдна молба. Равини, а после и войници подеха в хор молитвата ѝ към Господаря на небесата, на земята и на живите същества. Молитвата прокънтя и се надигна като тайфун към безмилостния Бог. Македа се изправи и с вик предложи жертвоприношението си. Появиха се пет жертвоприносители с по един овен в ръце.

— Прости на мъчениците, о, Всемогъщи Боже — нареждаше Перлата сърцераздирателно. — Ти на два пъти ги спаси от мъчителите, третият път от собствената им безбожност. Спаси отново твоите рабини, о Йехова!

Равините бяха спрели да се молят. Те повдигаха рамене и се надсмиваха над мистичната екзалтация на царицата. Дори се готвеха да си тръгнат, когато Македа ги помоли да присъстват на изкупителното жертвоприношение. Заколениите животни вече се печеха върху набързо струпаните клади.

— Що за церемония? — попита главният равин. — Екзекуцията приключи, спасен е престижът на Хекала и божите закони са спазени.

Савската царица замислено наблюдаваше морето и изведнъж нададе страшен вик: ръката ѝ сочеше шлема на една от жертвите, който се носеше по вълната. Шлемът се задържа на място... и от него се разнесе глух и тържествен глас:

— Господ, прощава на невинните и наказва злите! Македа, връщам ти стражите...

Самата истина. Една по една осъдените жени се появяваха на повърхността. Надаваха викове на радост и страх едновременно и плуваха със замах към брега.

Учудването на присъстващите бе примесено с ужас. И савци, и иудеи изглеждаха парализирани.

— Помогнете им! — нареди Македа.

Оказаха им помощ. Треперещи от ледената вода и треската, която ги изгаряше, жените се проснаха в краката на царицата, а поразените равини криеха лицата си в гънките на дрехите си, като заслепени от слънцето бухали.

— Йехова ви доказва, че добротата е неговият закон — подхвърли им с треперещ глас тя. Той прости на невинните савски войни. А вие равини, ще им простите ли?

Стъписани от чудото, равините трепереха като напъдени кучета. Имаха усещането, че някаква божествена сила им смазва раменете.

— Прощаваме, о царице — викнаха те и единственото, което ги интересуваше, бе да си отидат, да избягат от освиркванията на савците и ироничните възклицания на галилейците.

Искаха по-скоро да се скрият в храма на гордостта си и да размишляват горчиво върху разгрома на своята догматика.

След като благословиха на бърза ръка спасените, те се оттеглиха по знак от Соломон. По време на цялата сцена царят не бе проронил и дума. Той виждаше надалеч. В помръкналия му поглед се четеше дълбока мъка от враждебното отношение на равините към Македа.

СЪСТЕЗАНИЕТО С КОЛЕСНИЦИ

*Тълпата крещи, че е станало чудо и че
Савската царица е дъщеря на духовете.*

Какво искаше народът на Иерусалим? Мир. Култ към земната и небесната красота. И развлечения. Затуй Соломон, сам влюбен в изкуствата и игрите, беше устроил пред вратите на града огромно поле за състезания с колесници. Пистата беше правоъгълна, дълга две хиляди лакти и широка — хиляда. Обградена беше с трибуни и затревени площи, където се струпваха тълпите от зрители. В средата на пистата се издигаше платформа дълга петдесет лакти и широка три, върху които бяха наредени седем мишени за стрелба с лъкове, а също и сигнализация, чрез която публиката следеше състезанията. Цялата конструкция беше от дърво, като се започне от оборите и се стигне до царската трибуна, изцяло застлана и обвита с платове и килими. Соломон имаше намерение да заменя тези временни постройки със солидни каменни сгради. Но поради желанието си да зарадва народа си и да го сближи със савците издигна набързо тези постройки и ги украси с платове и цветя. Царят откри хиподрума с голямо празненство.

От най-ранни зори около жълтеникавата писта се бе наредила вече многобройна и ентусиазирана публика. Когато кортежите на цар Соломон и на Савската царица се появиха при Давидовите порти, посрещнаха ги бурни овации. Владетелите се настаниха на царската трибуна тържествени и величествени, след което започна парадът на иудейската и на савската конница.

Публиката бе впечатлена най-вече от савските амазонки. Невъзмутими и великолепни, те яздеха превъзходни, млечнобели коне. Униформите им бяха по-блестящи от тези на войниците. Изящството на конските им амуниции бе непознато за Иудея. Дългите гриви и опашките на животните бяха оплетени с панделки, на главите им имаше украшение от щраусови пера, а на хълбоците им бяха метнати

бродирани чулове. Седлата бяха от леко дърво, цялото обрамчено от многоцветни кожени ленти. Що се отнася до ремъците, те бяха украсени с позлатени и инкрустирани със скъпоценни камъни плочки. Амазонките покриваха гърдите си с лъскав щит и бяха въоръжени с лък от скъпоценно дърво или с тънки копия, които вземаха от тръстикови кошове, прикрепени към седлото. Под въоръжението им се подаваше бяла туника, стигаща до коленете, кожена ризница, заоблена под гърдите, тесни панталони и пурпурни сандали. Широкият пояс се закопчаваше с тока от две преплетени змии, символ на постоянно отмъщение. Главата беше предпазена с шлем от варена кожа, който покриваше ушите и тила. Амазонките яздеха силно и грациозно в буен галоп и вдигаха облаци златен прах, през който се процеждаха слънчевите лъчи.

След савските амазонки се втурнаха аксумските конници. Те бяха облечени като амазонките, но униформите им нямаха бродерии и украшения. Те размахваха по-масивни и тежки оръжия.

Военните кортежи се предвождаха от подвижни порои от звуци: пронизителни тромпети, гръмотевични барабани, тамбурини и тимпани, изненадващи свирки.

Царят откри игрите.

Елитната Соломонова кавалерия представи дресирани коне, които танцуваха, подскачаха и се въртяха щом изплющеше камшикът на ездача им. Други кавалеристи, от конницата на Савската царица, изпълниха опасни акробатични номера първо на коне с амуниция, а след това без нея. Няколко галилейски конници, изправени на конете си, представиха спектакъл на живописен бой с копия. Накрая най-добрите копиехвъргачи и стрелци с лък от двете братски армии се впуснаха във вълнуващи предизвикателства. Целеха се в мишените на централната платформа на полето. Националната им гордост разпалваше уменията им. Улучилите мишената по средата, биваха триумфално издигани на ръце пред самата мишена, а после ги представяха на цар Соломон, който им връчваше лък или позлатено копие и завързваше на гордото им чело тънка пурпурна лента.

След като всички офицери и благородници бяха вече изпитали силите си в тези рицарски състезания Македа стана и поиска благоволението на златния цар да се състезава с най-добрите стрелци.

Всички иудеи, които познаваха изтънчената женственост на царицата, се подсмиваха на смелостта ѝ. Савците пък им отговаряха с иронично изражение на лицето, защото познаваха небивалото ѝ умение.

— От десетгодишна стрелям с лък и хвърлям копие по най-трудни мишени — обясни тя. — Мога да премеря сили с най-добрите между вас ако съпругът ми е съгласен.

— Разбира се — отговори владетелят. — Не желая да противореча на царицата.

— Залогът ще бъдат тези две златни гривни — каза Македа, разпалвайки се от спомена за спортните си подвизи в Тива, в Аксум и в Сава. — Нека и противниците ми хвърлят върху този килим две гривни. Щастливецът, който спечели ще отнесе всичко в туниката си.

Царят незабавно сне две гривни от ръката си и ги хвърли върху килима. Офицерите и благородниците като че ли очаквали само примера му, също хвърлиха златни гривни. Много скоро килимът се покри с бляскави съзвездия от халки.

— И тъй като аз предложих облога — възкликна весело царицата, — смятам, че правилата на играта ми позволяват първа да започна аз.

Като малко момиченце тя свали бързо тежката си имперска пелерина, излъсканата си диадема, седемте савски перли и скиптъра си. Изглеждаше стройна в чудната туника, която вятърът моделираше по нежните форми на тялото ѝ.

В това утро, царицата на утрото Македа беше по-скоро жена, отколкото царица в простичката Иудейска роба и Соломон се закле в себе си да награди богато онзи скулптор, който успее да запечата в най-хубавия мрамор симфонията на тази жива прелест.

Вече ѝ бяха поднесли лъка и стрелите. Тя ги нагласи с онова спокойствие, от което душата изключва всичко наоколо и се насочва, както стрелата, към волята за победа. Подигравателно настроените състезатели бяха заобиколили крехката млада жена и царят трепереше да не би тя да сбърка, но за най-голяма изненада, тя отпусна лъка и стрелата се заби като светкавица в сърцето на първата мишена, после на втората и на третата. Невъзмутима, царицата грабна останалите стрели, които ѝ поднасяше в златен калъф един приклеknал, прехласнат войник. Тя не обръщаше внимание нито на ласкателствата

на другите състезатели, с които те прикриваха огорчението си, нито на шушукането на тълпата, слисана от уверената ѝ сръчност. Окото ѝ укротяваше мишената. Праволинейната стрела следваше погледа ѝ и достигаше целта. Когато и седмата стрела се заби в седмото сърце, Македа захвърли лъка си и без ни най-малка гордост викна на турнир първия си противник.

Какъв смисъл имаше да правят опити да победят? Галилейските стрелци се оттеглиха жалки от стрелковото поле, а савците твърдяха, че те не са се обзалагали с царицата, тъй като тя е непобедима.

Тогава Македа си седна отново на мястото, като благодари на народа, който я акламираше, но отказа да приеме спечелените накити.

— Аз искам само моите гривни и гривните на съпруга ми — заяви тя, когато ѝ поднасяха трофеите. Останалите гривни да бъдат продадени на пазар и парите да се раздадат на бедните в Йерусалим.

Савската царица умееше да се хареса благодарение на доброто си и щедро сърце. Соломон обяви:

— Сега започва надбягването с колесници.

В програмата на празненството това състезание разпалваше най-много страст. Публиката се палеше за отделните състезатели, които препускаха като светкавици с отлично тренираните си коне. На пистата, около която зрителите ревяха по скоростта на конете или майсторството на водачите им, колесниците летяха все по-бързо. С безкрайно умение шампионите овладяваха впряговете си от три, четири или пет състезателни коне, залудели от собствената си бързина и от заобикалящата ги гърмяща атмосфера. Задачата им беше да надминат останалите конкуренти по бързина в права линия, така че в края на пистата да направят умел завои. В противен случай леките колесници връхлитаха върху препънатите коне, които цвилеха от болка. Тогава жертвите се изнасяха бързо и състезанието продължаваше.

След няколко чудесни тура животинският инстинкт на тълпата стигна до връхната си точка. Савската царица следеше с разтуптяно сърце и задъхана галопиращите коне, които сякаш имаха криле на копитата си. Тя грабна от ръцете на царя трофеите за победителите, защото искаше сама да им връчи короните.

— И аз искам да се надбягвам — сподели тя с царя. — В Тива и в Аксум с конете си летях над земята, толкова опияняваща бе скоростта.

Тя ни прави пъргави като светлината. Нека ти покажа, Соломоне, какво умея.

— Добре — съгласи се владетелят, решен да задоволява всички капризи на страшната си съпруга: разрешавам ти, царице, да се надбягваш, но кой сред нас ще е достоен да отговори на твоето предизвикателство?

— Аз! — подхвърли един от Соломоновите офицери, който току-що беше спечелил състезание с четворен впряг.

— Приемам — обяви царицата — и ще се надбягваме пет обиколки с четворен впряг.

— Твоята състезателна колесница е в палата — отбеляза Соломон. — Вземи моята и се готви за по-следващия тур.

Царят заповяда да впрегнат колесницата и сам провери най-грижливо амуницията на коня и окачването на колесницата.

Глашатаите вече бяха уведомили публиката. Текущото състезание приключи сред шумно нетърпение. Следващото премина сред безразличие. Всички очакваха Божествената. Когато се появи крехка, но решителна, и улови поводите на четворката, права на препълнената с цветя колесница, посрещна я вик като от едно гърло.

— Днес никой ли от савските офицери не спечели обиколка? Следователно трябва царицата да спаси честта на царството си!

Всички ръкопляскаха на предизвикателството ѝ и никой не забеляза бледността на съперника ѝ. Царят даде знак за старта.

* * *

Колесниците се понасят. С превъзходно умение царицата набира скорост в средата на пистата. Не показва, че възнамерява да надмине противника си. Спокойна и решителна, тя наблюдава конете, ту ги възбужда с юлара, ту ги глади леко с умерени придърпвания на поводите. Но съперникът ѝ също не се опитва да излезе напред. Галопира вдясно от царската колесница и наблюдава водачката, втурнала се към победата.

Неочаквано тя се забързва. Стреснатите коне подскачат. Колесницата печели преднина. Тълпата реве. Овациите, придружаващи бяга на царската колесница се превръщат в освиркване към дръзкия

офицер. Зрителите като че ли желаят с пламенността си да тласнат още по-напред царската колесница, която подскача по пистата като обло камъче, хвърлено над водата. Царицата се движи все по права линия, без отклонения и запазва своето предимство, което съперникът вече не ѝ оспорва.

Уви, вик на ужас се надига към небето. Зрителите, които с източени вратове не изпускат нито едно движение на царицата, виждат как тя се подхлъзва и изтървава поводите на конете. За миг бялата фигура се заклаща. Сега ще падне и конете ще я стъпчат. Но, о, чудо, с твърда ръка Перлата се хваща за предната част на колесницата и с цялата си енергия, като едновременно успокоява конете, прескача колесницата и се хвърля на врата на едно от обърканите животни. Без никакъв свян тя разкъсва туниката си и стиска с голи крака хълбоците на коня, от който излиза пара. Улавя поводите и повежда четворката напред с нова, неудържима сила. Опасна амазонка с голи крака, разголени гърди, развени от вятъра коси и с разкъсаната бяла туника, която се вее като знаме на гърдите ѝ.

Овладяла съдбата, укротила конете, Савската царица печели състезанието. Тълпата е възхитена от чудото и смята, че тя е дъщеря на духовете. Народът нахлува на трибуната.

Царската двойка е заобиколена от обезумялата тълпа. Соломон покрива с тежката си мантия прекрасната голота на царицата.

— Има предателство — казва му тихичко царицата — и коня.

Царят веднага заповядва да не допускат никого до коня и колесницата. Отива и сам преглежда внимателно поводите. Отбелязва, че там, където са се скъсали са били срязани почти напълно. Извиква главния съдия и тайно излага пред него злодеянието.

След това, потискайки обзелото го вълнение, нарежда да се поставят нови поводи на колесницата. После убеждава царицата да направят заедно една обиколка по пистата, за да поздравят и успокоят народа. Защото стражата вече усмирява възмутените от предателството иудеи и савци, които с викове призовават виновниците да се покажат.

* * *

След като спокойствието се възцари благодарение на появата на царската двойка, за която конници пробиваха път в тълпата, Соломон реши, че надбягванията са приключили.

Глашатаите повтаряха заповедта му, а тълпата бавно се изниза. Едва след това кортежите се прибраха в двореца.

Македа страдаше много от нараняванията. Тя мечтаеше за благотворна и ухайна вода, нежен масаж и дълга почивка. Душата ѝ бе наранена от покушението. Главният съдия, в желанието си да се хареса на владетеля, вече излагаше пред него странните си умозаключения.

— Мога да ви поднеса набучена на пика главата на виновника, велики царю!

— Мен ме интересуват повече виновниците — отговаря тържествено владетелят.

— Така е, но виновникът ме интересува по-малко от виновниците — отвърна царят.

— Така е, — продължи съдията, — но виновникът може да ни каже кой му е наредил.

— Как го открийте? — попита царицата.

— Когато видях колесницата ви царице, препълнена с цветя, аз се поинтересувах кой се е погрижил за това и узнах, че един от робите на принцеса Самси д'Ариби бил донесъл огромните букети в колесницата.

— Къде е той? — пита Соломон.

— Тук е. Наредих да го намерят веднага.

Доведоха треперещия от страх роб, скован във вериги като опасен престъпник, заобиколен от стражи. Той се хвърли на земята, заекващ и уплашен.

— Можеш да изгубиш главата си или да бъдеш освободен. Кой ти заповяда да напълниш с цветя колесницата на царица Македа?

— Принцеса Самси ми даде да занеса букетите, царю, смилете се над мен!

— Какъв бе претекстът за тази любезност? — попита го Соломон. Робът замълча.

— Щом мълчи, нека го поизмъчват, за да проговори! — заповяда владетелят.

— Не, не, царю! Не искам да умра! Ще кажа! Принцеса Самси ми даде букетите с едно остро ножче, скрито в тях. Стражите ме

допуснаха, без да се усъмнят, до колесницата. Аз наредих цветята...

— И ти преряза поводите?

— Щяха да ме убият, ако не изпълнех заповедите на принцеса Самси, велики царю!

Соломон се обърна към главния съдия:

— Да ми доведат принцеса Самси, а също и офицера, който се надбягваше с царицата.

— Спомням си — прошепна Македа, — че този човек не искаше да ме надмине. Сигурно е искал, когато падна, конете му да ме премажат. Каква ужасна смърт! И то измислена от жена!

Откриха принцесата много бързо. Когато стражите я намериха, тя се готвеше да напусне града. В нещастията си тя се държа високомерно и не поздрави нито царя, нито царицата.

— Самси, знаем, че ти си наредила да прережат поводите на колесницата на съпругата ми. Защо го направи?

— Защото я мразя и защото те обичам, о, Соломоне!

— Ти ще умреш, както и съучастникът ти, офицера — заяви Соломон.

Офицерът, за разлика от принцесата, стоеше засрамен.

Той призна всичко. Безмерната си любов към Самси. Престъплението. Бил коняр, тя го извела от конюшните и го направила офицер. Мъжките му достойнства привличали много пламенната Самси. Била се заклела да издигне любовника си още повече и да го направи капитан на царските конюшни, ако стане съпруга на Соломон.

Вече извън обсега на принцесата, офицерът разкри засрамено всички предателства и заговори против Македа. Този искал да я убие, друг да я отрови. А Самси измислила ужасната злополука с колесницата.

Офицерът свидетелстваше, че бил играчка в ръцете на опасната жена и че сега вече се отказвал от нея, подъл и зъл, само и само да спаси главата си. Дълго време се бил съпротивлявал, но с милувки и обещания тя надвила малодушието му.

— И двамата ще умрете — реши Соломон, — но преди това ще ви подложат на мъчения, за да разкриете всичките си подли заговори.

— О, царю! — намеси се Македа с глас като на сирена — искам милост за жената.

— За убийцата, която без малко щеше да ме лиши от любовта?
Никога — отсече Соломон.

— Моля те и настоявам. Тази жена пожела да ме убие. Подари ми живота ѝ.

От лицето на Македа не слизаше една престорена усмивка.

— Няма да съжаляваш, повярвай ми, защото искам милост за нея при известни условия.

— Каж ми какви, любима моя, и ще я помилвам...

— Самси ще е свободна, но свободна само в Иерусалим. Ще бъде следена ден и нощ и няма да може да напуска града. За украса на прелестното си лице ще привързва върху бялото си като мляко чело ремък от конска амуниция, ще остриже прекрасните си коси и през целия си живот това ще бъде единството ѝ украшение: конски повод вместо диадема.

Самси не каза нищо. Бяла като платно, тя предизвикателно гледаше царицата.

— След малко Самси да ми бъде доведена във вида, в който пожелах. Соломон разбра колко жестоко е отмъщението на Македа. Щеше ли Самси да понесе срама от вечния позор на челото си? Гордата принцеса несъмнено щеше да предпочете смъртта пред едно такова по-жестоко наказание.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА МЪЖА

В Алемафакар ти ще си най-щастлив, и ако е вярно, че обичаш тялото ми и че насладите са създадени от Йехова, на моите гърди, Соломоне, ти ще ги изпиташ всичките.

— Ще намажа раните ви, царице, с чуден мехлем: това е смес от овча лой и паяжина, посипана със сажди от маслинено дърво, стегната в змийска кожа. С тази превръзка контузиите бързо заздравяват.

Тъй говореше на Савската царица личният ѝ маг. Царицата беше наранена от паданията и мускулите я боляха от нечовешките усилия да се спаси. Беше прекарала деня усамотена с лечителите си. Краката и ръцете ѝ бяха превързани и поради силните болки тя отказа да обядва със Соломон. Следобед царят настоя да я навести. Откри я в залата за аудиенции в нейния палат да заседава с военачалниците си, главния си равин и съветниците си. При появата на Соломон, те понечиха да се оттеглят, но Македа ги задържа с ръка и заяви:

— Аз нямам тайни за съпруга си, а тъкмо напротив, и той сигурно ще иска да види един разбунтувал се против владетелката си принц на кафучосите.

Царят погледна с любопитство разбунтувания принц. Мъжът беше окован във вериги, с високомерно лице с тъмномеден цвят и с втренчен поглед.

— Този окован принц ми изпраща моят регент Якуб, който ме уведомява за сериозни вълнения в няколко провинции на държавите ми — обясни Перлата.

— Бунтове ли? — учуди се Соломон.

— О да, царю, няма по-добро от присъствието на владетеля, за да има един народ мир и спокойствие. Кафучосите са се разбунтували срещу моите антимъжки закони. Виж първо облеклото на бунтовника. То говори за настроенията на разбунтувалите се.

Действително, заловеният принц, прекрасен младеж, беше облечен много странно: върху голите му гърди бе наметната пелерина от нарочно накъсана лъвска кожа. Дрипите ѝ стигаха да покрият ханша. Престилка от обработена кожа се спускаше над мускулестите крака.

На главата си принцът носеше нещо като кожен шлем, над който стърчеше огромен фалос от обработена и оцветена кожа.

— Трябва ли да разбирам, че тези мъже се намятат със скъсана лъвска кожа като подигравка с титлата ти на Лъвица на племето на Иуда и че се кичат с атрибута на мъжката сила в знак на несъгласие с твоите предписания? — попита царят.

— Точно така. И в докладите си капитаните ми ме уведомяват, че територията на бунтовниците сега е обсипана с тези символи, издялани от камък иди дърво. Фалосът е станал знак за присъединяване към бунта на мъжете. Положението е сериозно за правителството ми, защото именно от страна на Кафа идват фиданките кафеено дърво, от зърната на което се прави онази ободряваща гореща течност, която ти така обичаш. Аз трябва да овладея бунта, причинил досега смъртта на моя управител и на редица кохорти от най-смелите ми войници.

— О, царице, — обърна се тогава към нея принцът бунтовник на гърления си език, от който един офицер от Кафа превеждаше успоредно — ние сме се заклели да умрем до един. Бойният ни вик е: „Слава на мъжете, на които Бог е дал мъжката оплодяваща сила“. Приехме и този символ за обединение. Вашето иго ни направи роби на жените, които са слаби и капризни. Ние не приемаме това робство. Няма да се подчиняваме на капризите на една безплодна царица, която мрази любовта. Тръгнали сме на война под знака на любовта. А сега царице, можеш да ме убиеш като братята ми, но аз никога няма да се подчиня.

— Да бъде отведен в тъмницата — заповяда Македа сломено. И опряна на ръката на Соломон тя отиде да се съвещава с него в залата за отдих.

— Този бунт като че ли те тревожи много, Македа?

— Боя се да не се разпространи и в другите ми провинции.

— Е, моите закони ми спестиха тези грижи, защото никога не съм си помислил да поставям пречки пред любовта...

— Любовта! Не разбра ли, че любовта е моят живот. Като жарава, която се разпалва от любимия ти поглед, любовта превръща в пожар и дните, и нощите ми. Затова, откакто сме женени, аз постепенно променям законите, които забраняват любовта. Но все пак не съм променила онази част от законодателството си, която дава на жените по-подчертана роля в обществения живот на моите държави.

— Значи оставаш си месия за правата на жените?

— Защо не, Соломоне? Преди да те познавам, заслепението от невежеството ми ме накара да обявя превъзходството на женския пол над мъжкия. Аз почувствах несъстоятелността на волята си и затова оттогава насам работя за равенство между двата пола.

— Как ще се постигне то?

— Като се намали ролята на сладострастието.

— Егоистично, красива моя царице, божествен инструмент на любовта. Онова, което е добро за царицата, трябва да е добро и за народа й...

— Уви, царицата има слабости, които осъзнава. Тя ще съумее да ги уравни чрез силата на характера си. Но народът има непоправими слабости. Любовното чувство, парализирано от моите декрети, предизвика абсолютен обрат в чувствата. И след хиляди години ще остане следа от това. Жените вече няма да се потискат от главозамайващата си сексуалност и няма вече с плътта си да бъдат зависими от егоистичните мъже. След като жените в моята империя еднакво с мъжете допринасят за добруването на обществото, броят на работещите се удвои, увеличи се производителността и богатството на империята.

— Ето че разсъждаваш като равините и търговците в Иерусалим — пошегува се Соломон. — И те ценят в живота само материалните постижения, златото, натрупването на богатства. Напразно съм се борил против този дух на печалби, който ще разврати накрая целия свят. Повярвай ми, царице, освен това благоденствие, което ти се хвалиш, че си постигнала има и нещо друго: любов, удоволствие да се живее, семейно щастие и гореща наслада от развихрени чувства...

— Схващанията ти са мъдри, Соломоне, и аз бих ги споделила, ако не водеха бързо към злоупотреби и безобразия. А моите закони, напротив, имаха здравословно отражение върху прекаления превес на чувствата. Днес сред моя народ никой вече не оспорва сексуалното

равенство, в резултат на което жената е сътрудничка на съпруга си, а не както преди само средство за задоволяване на неговите сладострастни желания. Народът на Симиена и Сава работи и се множи, без да драматизира любовната страна на живота си. Свободата на половете е абсолютна и щастието е всеобщо.

— Не ти вярвам, но те поздравявам, велика царице на утрото. — Делото ти е доказателство за добронамереност. Бъди благословена дотогава, докато дейността ти не наруши божествените закони на Йехова. Оставям те да си законодателстваш както искаш, но искам права единствен върху царството на тялото ти.

Макар и поласкана, Савската царица беше все така в капризно настроение. Видимо, желаше да продължи разискванията, за да стигне до търсеното от нея обяснение. И успя по време на закуската в градината, в очарованието на ароматната привечер, която се спускаше над полетата на Галилея.

— Царю мой — каза тя тогава. — Македа дълго размишлява... И знае всичко, но от всичко, което знае, ценното ѝ заключение е следното: царицата трябва да замине.

Изненадан, Соломон остро протестира.

Македа разсея опасенията му. Любовта му? Голяма беше колкото земята. Но всеки ден тя по чудо се спасяваше от покушения. Потушените заговори можеха да бъдат разпалени от омразата. Равините не ѝ бяха простили чудото с петте удавени жени. А дали влюбената в Соломон принцеса Самси нямаше подражателки?

Царят се постара да успокои съпругата си, но тя успя да преодолее съпротивата му, като му описа колко сладко щеше да е съвместното прекарване на сто и двадесет любовни дни в Тадмор^[1].

— Защо в Тадмор обична моя?

— Чуй, Тадмор е един от най-красивите оазиси в света и зеленината му в слънчевата светлина и сред златните пясъци на пустинята е омайваща. Изворът с жива вода, който тече сред тази зеленина, е като поток от скъпоценни камъни. Хайде да отидем да прекараме там радостни мигове сами. Царю мой, аз съм влюбена и искам да се наситя на умелите ти прегръдки така, че тялото ми всеки миг да чувства вкуса им и непрестанно да ги желае. В Иерусалим аз непрекъснато изпитвам ревност спрямо заобикалящата те атмосфера.

Ела. В Тадмор имам къща, в която ще бъдем щастливи. Там те очакват неописуеми изненади.

— Отдавна ли кроиш този изгнанически план?

— Още от сватбата кроя да те отвлека, царю! Нали съм запазила деформираните си стари закони, според която жената може да отвлече своя любовник в дома си!

— В случая схващането ти не е без очарование — каза Соломон приповдигнато.

Македа продължаваше да описва прелестите на Тадмор с пламенни изрази. Тъжното ѝ настроение се оправи, когато владетелят започна да се поддава на новия ѝ каприз.

— От Иерусалим ще отидем в Тадмор през планината Ефраим и планината Тавор — посочи тя. — Ще направим посещението, което цар Хирам от Тир ни предлага отдавна, а след това през Финикия, Ливанските планини и Зозав ще прекосим сирийската пустиня и ще стигнем в Алемафакар^[2].

— В Алемафакар? Нали навсякъде, където си ти, е рай! — усмихна се царят.

— Може би, но в Алемафакар, който съм построила, са събрани всички земни наслади и аз искам с теб да прекараме там незабравимо... На връщане ще се видим и с фараона Псусенес. Тъй любовното ни пътешествие ще има и своята полезна страна. Каж ми, че си съгласен, любими, и веднага ще заповядам да приготвят големите и дълги кервани.

— Да, да — повтори Соломон захласнат.

— Искам триумфално пътуване, каквато е любовта ни. Навсякъде, където преминем, хората ще останат учудени и прехласнати векове наред. От колко време аз обмислям това пътуване... Мисли си за радостта да си само с мен, далеч от пълните с омраза свещеници и от твоите жени съучастнички, далеч от Храма ти и съветниците ти. Само мой! Ще плаваме в щастие. Толкова внушителни ще бъдат нашите ескорти от хора, слонове, камили и коне, че ще им е необходим цял ден, за да прекосят някое село. А народът ще говори: Колко са велики! Колко се обичат! Колко са щастливи!

„В Алемафакар ти ще бъдеш най-щастлив, защото, ако наистина обичаш тялото ми и ако Йехова е създал насладите, на моите гърди, ти ще ги познаеш всичките. Нямай никакви държавнически грижи. Вече

започват да се организират моите сигнализационни кули по пътя ни. Преди малко съветниците ми съобщиха, че Тадмор, на петнадесет дни бърз ход от Иерусалим, скоро ще бъде построен... Остави твоята царица да ти поднесе ново чудо...”

---

[1] Другото наименование на Палмира. — Бел.авт. ↑

[2] Рай на любовта. — Бел.авт. ↑

КЪМ РАЯ НА СТРАСТНАТА ЛЮБОВ

На Соломон никога не му омръзваше умната и винаги нова изобретателност на пламенната му любовница, която си наваксваше откраднатите години любов.

И както пожела Савската царица, керваните потеглиха към Тир по пътя за Тадмор. Тълпите, струпали се да ги видят никога не бяха наблюдавали по-феерична картина на напредваща велика сила.

Гигантски слонове вървяха в челото и в края на кервана. Множество конници и пехотинци го пазят. Стотици колесници и каруци пренасяха съоръжения, храни, инвентар, докато Савската царица и цар Соломон пътуваха комфортно в прекрасни меки кошове на гърба на слон. С пристигането си в столицата на Финикия кортежът слиса поданиците на цар Хирам. Но желанието на Македа да стигне в Тадмор по-бързо бе толкова голямо, че тя се постара да съкрати триумфалния прием, който бе организиран в нейна чест. Все пак намери достатъчно време да разгледа с възхищение сградите от по 12–15 етажа. Град Тир, важен център на корабоплаването и търговията, беше пренаселен и жителите му бяха принудени да строят високи сгради, за да има място за всички.

Чак след четиринадесет дни непрекъснат ход през пустинята керванът пристигна в Тадмор. Оазисът се стори на влюбените като бляскав мираж. Сред палмови горички и зеленина се редяха снежнобели постройки. Този град на мечтите Савската царица бе обкръжила с богата растителност, докарана от Дамаск. Тук всичко зависеше от бистрата вода, източник на живот сред трагичния пясъчен океан, превърнал Тадмор в недостъпно убежище. Пустинята беше безмилостна и жестока към дръзките керванджии. Онези, които не бяха очаквани в Тадмор умираха от жажда. Тъй като, обсебвайки единствения извор в сирийската пустиня, Македа бе направила пустинята невъзможна за прекосяване.

И все пак, ако някой пътник с късмет успееше да стигне до Алемафакар, приемаха го най-напред във военния лагер, изграден в края на една зелена площ, която завършваше с голям басейн. В дъното на лагера имаше малки къщички специално за танцьори и танцьорки. Посетителят преминаваше през феерична градина, за да стигне до кухните и помещенията за прислугата. След това можеше да се възхити на павилиона на любовта — правоъгълна сграда, обградена с галерия от колонади, като всяка колона беше с форма на фалос. Вляво се намираше частната резиденция на царицата, състояща се от две стаи, една за почивка, една за тоалет. Резиденцията на царя беше точно същата и се намираше вдясно от павилиона... Зад тях се виждаше още един парк, където бяха клетките на любимите животни. В дъното на парка павилионите на стражата и на малцината придворни, допуснати да споделят усамотението на царската двойка, обграждаха священото място на драгоценния извор, благото на пустинята, даряващо живот сред ужасните парливи пясъци, гроб за онези, които бяха се изгубили, саван за дръзките номади.

Ето това можеше да види в Тадмор пътешественикът с късмет. Безспорно бе обаче, че никого нямаше да допуснат до украсената като храм вила, свежа и сводеста като подземие, където сладострастното нетърпение на царствените влюбени се развихри без граници...

И най-дребните подробности допринасяха успешно за създаването на чувствена атмосфера, защото тук всичко напомняше и призоваваше за любов. Мозайките на пода представяха най-нежни еротични сцени. По стените картините и гоблените предлагаха многозначителни внушения. Навсякъде се налагаше, цареше и триумфираше любовна прегръдка. Навсякъде имаше фрески на жени, обладани от мъже, птици или животни с такова въображение, на което трудно се усвояваше. Статуи на красиви същества в хармонични съвкупления, свидетелстваха за неизказуеми наслади... Самата форма на мебелите напомняше тела, отпуснати или изопнати от желанието или екстаза. Масата се опираше на четири огромни пениса. Съдовете бяха изрисувани и изписани с еротични картини и максими. Соломон и Македа вкусуваха специално приготвени ястия за изостряне на чувствеността. Сервираха им ги най-красиви голи роби. Артисти, танцьори и мимове изпълняваха трескаво актови сцени под звуците на възбуждаща музика.

Царят поет и Савската царица плуваха тук в море от сладострастие, с изопнати като струни тела. Соломон не се насищаше на умелата и все нова и нова изобретателност на страстната си любовница, която си наваксваше откраднатите ѝ от времето години за любов. За да построи този Алемафакар, Савската царица бе пратила четири хиляди работници да работят денонощно в продължение на осем месеца. Най-известните аксумски и савски архитекти бяха начертали проектите, преправяни безкрайно, за да угодят на влюбената царица. Прочутият Адонирам, излял огромните статуи на крилати химери, чудовищни грифони, херувими и духове за Храма в Иерусалим, беше специално натоварен от Македа да изкове еротичните фигури, проектите за които му бяха предоставени от най-прочутите скулптори, възпели физическата любов. Всички чудеса на еротичното изкуство от Тива, Вавилон и Сава бяха събрани и донесени от пратеници на царицата, за да украсят двореца на насладите.

* * *

Сред тази оргия от светлини, благоухания, музика и чувственост великолепият цар и царицата на утрото прекарваха морни дни. Още със събуждането си към петия час в своя павилион, където Македа грижливо бе устроила копие на царските покои в Иерусалим, Соломон се подлагаше на умелите грижи на слугите на царицата. Безмълвни, те го масажираха и парфюмираха като за сватба. Край него във въздуха се носеха звуци на лютни и песни, нежни като ухание на цветя. Обличаше си богата, дълга и лека роба от пурпурна коприна със златни бродерии, която го обвиваше като кървава мантия и отиваше в павилиона на любовта, придружен от голи, виещи се танцьорки, които описваха около него арабески от плът. Македа се присъединяваше към него в стаята за закуска. И тя бе придружена от голи танцьори и певци. Около нея подскачаха бели, лъскави пауни. От кадилниците и съдовете за благоуханни масла се разнасяше силен дъх на смирна, нард и канела. Обвита обикновено с два леки воала, под които се очертаваха вълнообразно линиите на красивото ѝ тяло станало още по-гъвкаво и дръзко от любовните игри, царицата харесваше да я желаят още от сутринта и денят ѝ да получи благословията на страстта.

Слугите им наливаха скъпи възбуждащи напитки. Зад една завеса певец възпяваше физическата красота и опияненията на плътта. „Отметни първото було. Върху тялото на твоята съпруга то е като утринна мъгла в полето преди победоносното слънце да я разсее.“ И Соломон снемаше първия воал. В това време танцьори и слуги се оттегляха. Само певецът с кристалния акомпанимент на арфа продължаваше да слави любовта.

„Отметни и второто було, булото на свяна. Люби, о царю! Люби тази, която те люби и ти се отдава, прелестна като светъл ден.“ Всеки ден Македа измисляше невиджани любовни угощения. Ненаситна бе в търсенето на все по-смели и изтънчени еротични похвати, тайната на които книжници и учени си предаваха като магически формули.

Горещите часове на деня те прекарваха в лека дрямка или игри в алабастровия басейн. Настъпеше ли здрач, идваше чудото на копринено-кадифените и ухайни ориенталски нощи. Приказни нощи, изтъкани сякаш от скъпоценни камъни и от пурпура на умиращото слънце. Тогава за прохлада любовниците излизаха на горната тераса на павилиона. Високи балюстради, застлани с килими и рогозки, предпазваха тази висяща градина от облаците пясък, които неусетно проникваха навсякъде. Към четирите посоки се откриваха приказни пейзажи и въображаеми градове в постоянно променящия се мираж, в който небето се сливаше със земята.

На обсипаната с цветя трапеза храната се сервираше в златни съдове. Менюто беше винаги ободряващо, вината опияняващи, кафето — чисто и парещо. В този час царят поет с радост посягаше към арфата или лютнята и отправяйки танцьорки, музиканти и певци, оставаше сам с Македа.

Когато Соломон пееше, сладострастието се превръщаше в поезия. И когато и двамата се наситеха на възвишеност, царицата отвеждаше своя цар в мекото си като розов лист легло. Под балдахина на лазурното небе те пак се любеха до изнемога под звездите. Случваше се влюбените да продължат празника на танците, песните и чувствата до зори. Понякога, към десетия час царската двойка яздеше из оазиса или избягваше от Тадмор за разходка с колесница из пустинята.

Дните им тук се редяха като красив и игрив фриз. И все пак Соломон започна постепенно да чувства, че губи сили и остарява.

Македа свика съвета на учените, които някога в Аксум се бяха постарали да ѝ намерят лек против любов и на които сега се налагаше да приложат всичките знания в услуга на изкуството на любовта.

И СОЛОМОН ПИ ЕЛИКСИРИ

Не си представях, че в тези неща науката може да се притече на помощ на любовната наслада...

Този ден Мерари стана говорител на мъдреците, които хитро се подсмиваха в оплетените си на плитки бради.

— О, царице на сърцето на Соломон — започна той, — силата на младежа съвсем не е благо за жената. Тя уморява, без да предизвиква страст, защото младежът няма опит в любовта. Вместо умели милувки той умножава набезите. Единствено с учене юношата може да получа онази изтънченост, с която любимата се задоволява много по-добре, отколкото със сила. Ние сме убедени, че цар Соломон, който владее всички науки, би могъл да поучава и най-учените теоретици на любовта. Но един зрял мъж може да се изтощи от много удоволствие. В такъв случай любовницата му трябва да го предпазва от опасния студ. Желанията възникват при топлина, както цветята разцъфват на слънце. Опитвали ли сте да засилите меката топлина с ароматичния дим от бавно горене на корени „честа“, примесени със санталово дърво?

Македа отговори със знак за отрицание.

— Познавате ли какво тесто се получава от същите смлени корени. Най-учените професори, най-известните куртизанки, най-далновидните съпруги твърдят, че като се намажат половите органи с този балсам чувствителността и възбудимостта им се повишава най-малко за шест часа. Можете също да си приготвите, царице чисто кафе, грижливо смляно и силно като алкохол, подсилено с брашно от кола. Виното също има чудесно действие, ако накиснете в него смлени орехи от Джимат.

— Не забравяйте — намеси се още един от мъдреците, — универсалното благотворно въздействие на оцет с олио от Тирба...

— Както и прясно масло, напръскано с фин прашец от цветето „астаад“ — продължи Мерари.

— Записали ли сте рецептите? — попита замислената царица.

— Всички рецепти са подробно обяснени в тези папируси — заяви първият книжник.

— Не си представях, че в тези неща науката може да се притече за помощ на любовната наслада...

— И на плодовитостта, велика царице!

Македа се изчерви дълбоко и се вгледа в съветника си.

— Храната на съпруга трябва постепенно да се подлютява с червен берберски пипер, жълт индийски, бял от Диодори и черен от Уолега.

— Много добре е да се подсилва ефекта на тези видове пипер с малко смлян орех от Джимат — уточни вторият мъдрец.

— Отбелязваме го — подхвърли Мерари, проверявайки папируса.

— Съпругата може много да съдейства за сексуалното събуждане на съпруга. Но ние естествено няма да ви даваме уроци, след като вие сте ги учили в любовната школа в Тива.

— Ах! — възкликна третият мъдрец. — Защо няма такива училища в нашите градове! Браковете несъмнено биха били по-щастливи и по-трайни!

— Ако тези училища не нарушават законите на моите държави, аз ще разгледам евентуалното им откриване — отговори Савската царица. — Ще трябва да ми изготвите подробен доклад за тяхната организация, защото в Тива това не ме интересуваше и дори си спомням, че избягах оттам...

Тя искрено се присмя на този си младежки спомен.

— Мъжът обича разнообразие в женските милувки — поде невъзмутимо Мерари. — Около тялото му трябва да се увиват все нови и нови докосвания, винаги необикновени, но безкрайно повтарящи се в позициите, на които са ни научили мъдреците. Трябва нежните и едва допиращи се милувки да се редуват със силни, бурни и дори брутални, а после други нежни, почти женствени.

— Никога не проявявайте ревност, царице! Ревността е палач за любовта. Тя измъчва и обезсилва страстта, превръща я в страх и кафез. Ревността деградира, съпругът се отвращава от нея. На любовника тя

открива неподозирани хоризонти и много изоставени жени са си докарали нещастията сами. Но основателен или симулиран гневът понякога действа като балсам за отслабналата любов. Сълзите имат особена власт над чувствата на мъжа. Болката стимулира. Плачът изостря перверзно желанието у мъжа. Опитайте, царице и великият Соломон ще е в нозете ви, объркан като двадесетгодишен младеж.

— Продължавайте — заповяда Савската царица — и не се грижете за моя избор сред вашите съвети.

— Материалните спорове трябва да се избягват в брачното легло. Любовта не се интересува от държавническите грижи. Любовта е егоистична. Тя разцъфва само в комфорт, спокойствие и нежност. Затова куртизанките имат толкова настойчива клиентела от мъже, тормозени от съпругите си. Те намират убежище в обятията на тези мълчаливи сладострастнички, за които любовта е призвание, а дискретността — навик.

— Това ли е всичко?

— О не, царице! Мъдреците са написали труд от триста папируса по тези въпроси, на които ние само правим преглед. Нека да продължим и ще установите, че сме засегнали всички аспекти на тази наука. Разбира се, книжниците ще препишат за вас в развита форма всички подробности, които по-специално ви интересуват.

При акта съпругата трябва да проявява задоволството си. Егоистичната съпруга уморява любовника. Един съпруг, който доставя наслада, обича да му се покаже, че насладата е голяма, че се приема с радост и че удоволствието на любовта отговаря на неговото. Умелата и опитна жена се подготвя за жеста още преди да се отдаде. По този начин се поражда и развива съпружеското желание на основата на естествената и основно важна гордост на мъжа.

Трябва да знаете освен това, че жената получава оргазъм по-често от мъжа по време на един и същи акт. Тя трябва да компенсира тази недостатъчност при него с опитни милувки. Някои съпруги при такива моменти успешно включват и трети лица: танцьорки, мимове, каквито въвеждате и вие. Има съпруги и куртизанки, които дори поставят в брачното легло послушни на тях помощнички, ту активни, ту пасивни, които да изострят страстта на съпруга. По този начин, твърдят те, се предпазват от възможни изневери от страна на мъжа, който по природа е полигамен и склонен към похотливост...

— Ето че пак на мъжа е отредена по-удобната роля — отбеляза Македа.

— Тази роля му е отредена от природата, но и от самите жени, които са измислили тези неща, царице! Да не забравяме, че и някои съпруги имат също много мъже!

— Така вече равновесието е възстановено — каза Македа.

— Всички съвети, които имаме щастieto да дадем на нашата видна владетелка — каза Мерари, — са приложими, когато мъжкото изтощение е временно. В случаите на напреднала слабост нашите лечители препоръчват бичуване и убождания. Болката събужда заспалата мускулатура.

— Това са сигурно отчаяни средства? — попита Македа.

— Много млади хора, царице, поради разврат или вродени деформации ги практикуват вече. От всички методи най-разпространено е бичуването. То се прави с камшици от слонски косъм от опашката. А препоръчаните убождания се правят в гърба с остри ножчета или с двадесет и четири убождания с нажежено желязо.

— Мерари, заповядай на първия книжник да препише всички системи и методи и да ги развие най-пълно на трайни папируси, които аз искам да събера в книга, защото явно тази наука е равностойна на всички останали. Както всички други, тя може да бъде и творческа, и разрушителна.

Съветът на мъдреците се оттегли, за да изпълни заповедите на царицата.

* * *

Ненаситната царица използва всички рецепти и всички хитрини, от Книгата за любовта. Цар Соломон, жертва на нейната страст и на собствените си предишни ексцесии, губеше сили все повече и повече. Когато една нощ царицата извика в истиналото си ложе една египетска танцьорка, за която казваха, че била най-перверзната любовница, последната ѝ препоръча състава на един еликсир с гарантирани магически свойства. Савската царица приготви еликсира, но той не подежда на изтощения организъм на царя. Македа изпита истинска мъка от това. А тя го обичаше. Обичаше го не само с цялата

си пламенна плът, но и с цялата си душа и целия си ум. Не само сексуалната му изтънченост я беше прелъстила, но и умствените му способности.

Така Перлата се грижеше за своя цар поет и го обичаше с онова майчинско чувство, което придружава страстта у жената. А може би усещаше вътре в себе си един нов трепет? Не се ли спря с непознато вълнение пред една майка, кърмеща детето си? Така пожарът на плътта угасна в предзнаменования, красота, мъдрост и философия.

ЗА ДА ПРИЛИЧА НА НЕГО

Детето, което нося под сърцето си трябва да продължи след нас мисията за обединение на пръснатия по широкия свят народ на Израил...

Соломон се бе появил на терасата на двореца в Палмира, следван от един слуга исполин, който водеше огромен овен с позлатени рога. Царицата много се учуди. За да ѝ обясни, Соломон хвърли натъжен поглед към заобикалящите я. Македа се бе излегнала на един диван, а робите го люлееха леко, за да раздвижват въздуха и да освежават пренагрялата следобедна атмосфера. Около нея трима стари книжници изпълваха папируси със сложните си почерци.

— Мога ли да помоля съпругата си да благоволи да обясни защо е този труд?

Без да отговаря, Македа взе един от свитъците и го подаде на царя. Изненадан и поласкан, Еклисиастът прочете в него притчите и псалмите, които бе съчинявал до вчера в хладината на здрача, за да я развлеча.

— Но защо, божествена моя, е този труд, който те занимава и изморява? Нали всичко, което пея и казвам, е само за нас двамата?

— Защото искам словата ти да останат безсмъртни, мъдри господарю.

— Словото е само един дъх. Единствено сградата от камък и злато на големия Храм ще остане и ще е достатъчна слава за мен.

— Греша, велики мой. С пороите от мъдрост, които изтичат от устата ти, гласът ти е по-траен от камъните. Камъните ще се разпаднат, както са се разпаднали грандиозните паметници, гигантските гробници, които работниците ни откриха на склона на Ливанската планина. Те свидетелстват за великолепията на една мъртва цивилизация, която никога няма да достигнем.

— След като камъните стават прах, какво остава от думите?

— Аз съм намерила предпазна обвивка, която ще устои на вековете. И в бъдеще нашите потомци ще могат да черпят от извора на твоята мъдрост. Ако Йехова пожелае, ще вдъхнови някой левит да прибави към разказа за Мойсей и твоите писания за възпитанието на децата.

— Не каза ли ти „нашите потомци“, божествена моя? Царицата на утрото се изчерви. Обърна поглед към неподвижно застаналите книжници, които се правят, че не се интересуват от разговора на двамата. Царят веднага разбра и се усмихна. Плесна с ръце. Един от слугите развърза овена с позлатените рога. Скокливият овен се завъртя, изправи се на задни крака и при един знак от Соломон се нахвърли върху робите и книжниците.

— Видя ли, царице — каза Миролюбивият, когато терасата се опразни от досадниците, — този дресиран овен е моят калкай^[1].

Македа се разсмя и притегли към себе си съпруга си, но Соломон я улови за раменете и поиска да разбере истината.

— Ти каза нашите потомци. Аз те попитах. Ти се изчерви и стана още по-хубава. Нека настойчивостта ми те накара пак да се изчервиш...

Царицата се изчерви още по-силно, сведе очи и скривайки се в обятията на царя, му повери скъпата си тайна.

Тогавя Соломон, на седмото небе от радост, ѝ рече:

— Ти ми даряваш двойно щастие. Първо, защото аз вече обичам това мъничко трептящо същество от нашата плът, и второ, защото заради него ще имам щастieto да те задържа до себе си, слънце мое.

Македа поклати глава и отговори сериозно:

— Не, царю на Израил. При теб ще остана само мислено. Детето, което нося под сърцето си, трябва след нас да продължи мисията да обедини пръснатия по широкия свят израилски народ. Затова трябва да бъде короновано в Сава. Детето на Еклисиаста и на Перлата, дъщеря на пророка, трябва да следва съдбата си...

Соломон беше отчаян, но не можеше да наруши Божиите закони.

— Искаше ми се — промълви той — да споделя живота си със семейството си и да се радвам на любовта му, тъй както се радвам на светлината.

— И на мен ми се искаше да бъда и жена, а не само царица — отговори Македа.

Дълго си разговаряха за бъдещето и за плановете си. Според традицията в Сава децата оставаха при майката до седмата си година, а след това бащата поемаше възпитанието им.

— Какво ужасно изпитание ни налага Йехова — изхлипа царицата.

— Но след тези седем години ще можеш да повериш царството си на регент и да дойдеш при мен с детето — възкликна Соломон — И тогава отново ще бъдем щастливи.

— Да, отново ще бъдем щастливи и детето ни ще стане чаровен принц с големи познания като баща си.

— Колко хубаво би било, ако е момче.

— Ще го наречем Менелик^[2].

— Трябва да стане велик цар.

— Най-могъщият от всички, Соломоне!

Опряла глава на рамото на златния цар, царицата се усмихваше на детето. Царят следеше зареяния ѝ поглед, но вече го обземаше скръбта.

---

[1] Специален прислужник, който пази господарите му да не бъдат обезпокоявани и предава заповедите им на по-низшата прислуга. — Бел.авт. ↑

[2] Менелик означава „за да му прилича“. Всички абисински императори приемат това име. — Бел.авт. ↑

ЦАРИЦАТА СЕ ПРИБИРА В САВА

*Ако детето е момче, ще ми изпратиш в
знак златната халка, а ако е момиче —
сребърната...*

След като се прибраха в Иерусалим, царицата ускори заминаването си.

— Не искам да рискувам здравето на детето ни с късно пътуване — обясни Македа. — Искам то да се роди в Сава, а и народът ме зове.

В савския лагер се готвеха трескаво за заминаването. Дори флотата беше вече в пристанището Ецион Гавер. Натъжен, Соломон се опитваше все още да задържи жена си: още един месец, една седмица, един ден... Колко лека му се струваше радостта на обикновените хора, за които животът бе благословен, защото не им се налагаха такива жестоки раздели!

Еклисиастът свика всичките си сановници в голямата тронна зала, за да поздравят за последен път царицата на утрото. Те се отзоваваха, а народът се струпва в мрачния град, за да види как си отива съпругата на неговия цар.

И в този ден Македа пожела да се поклони в Храма и пред Хекала, там, където главният равин я бе освободял от клетвата и където първосвещеникът беше обявил брачния ѝ съюз със Соломон. След като се помоли горещо, тя тържествено положи в криптата със свещената съкровищница един мраморен саркофаг с поредицата плочки, на които по нейно нареждане бяха изписани притчите и псалмите на мъдрия цар.

— О, царю мой — обърна се тогава тя към владетеля пред събраните равини, — аз изпълних един благочестив дълг на съпруга, осигурявайки вечна слава на тези плочки. Децата на нашите деца ще ги четат и ще им се възхищават. И тъй като твоята философия е основата на нашата вяра, всеки ще казва: „Колко справедлив е бил Соломон!“

Всички присъстващи признаха, че Перлата бе съумяла, като никоя друга, да отдаде почит на мъдростта на своя съпруг. Тя го правеше още по-велик в захласнатите очи на почитателите му и не бе извършила нито едно от престъпленията, в които я обвиняваха ревнивите равини, когато я видяха в ослепителната ѝ красота пред вратите на Иерусалим.

Победените левити продължаваха да си мислят в какво прегрешение да обвинят в бъдеще ведрата съпруга на своя цар, но все пак минаваха за поздрав заедно с останалите пред царските престоли. Всички се покланяха доземи при знака на главния шамбелан и един след друг целуваха токата на царския пояс. В двореца цареше тъжна атмосфера. Нейната величественост бе пропита от мъката на Македа и унилото отчаяние на Соломон. Вън от вратите на града се бе струпало в очакване шумно множество. Сред дрънкане на оръжие, викове на войниците, слонски рев и глух тропот на колесници, савската войска се готвеше да отведе царицата. А на нея ѝ се струваше, че от сърцето ѝ капе лед.

И все пак тя се усмихваше на всички. Усмихна се дори когато главният шамбелан избута пред нея принцеса Самси. Горделивата ѝ съперничка, длъжна по ранг да я изпрати, се яви сама. Заради наказанието си, тя нямаше право да се нарежда сред равните ней. Самси се поклони пред трона, главата ѝ бе все така обръсната и пристегната с ремък. Ръцете ѝ обвиваха като жива кошница розите, които уж искаше да поднесе на Савската царица. Поведението ѝ се струваше подозрително на главния шамбелан и той със златния си жезъл я спъна, преди царицата да се е навела над нея, за да ѝ благодари. Пурпурните цветя се пръскаха по стълбите на подиума, а Самси размахваше вече в юмука си лъскаво ножче. Тя не успя да направи убийственото движение, защото главният шамбелан я събори и ѝ хвана ръката. Ножът падна пред краката на царицата, която не помръдна дори когато стражите се спуснаха към нея.

Като всички присъстващи, Соломон поиска Самси да бъде незабавно езекутирана, но Македа възрази бавно:

— О, царю мой, спомни си, че предаде в мои ръце живота на тази жена. Тя ми принадлежи. Аз ѝ прощavam, прощavam безумната упоритост на престъпните ѝ намерения. Ще ми е мъчно да оставя след себе си следа от омраза. Царицата предпочита да бъде снизходителна.

Върви си, Самси, напусни Иерусалим и пусни кокетно косите си да пораснат. Освободи челото си от срамния венец. Върви си, бъди щастлива и обичай!

Не е възможно да бъде описано стъписването на царедворците от тази неочаквана милост. Нито пък колко Самси бе потресена. Изведнъж тя избухна в плач. Коленичила пред Македа, раздираше гърдите си с нокти и ридаше пред тази висша, свръхчовешка доброта.

— Дъщерята на пророка Ангебо изразява Божието милосърдие — намеси се Еклисиастът, — а Божията воля е велика и неочаквана. Върви си в мир, принцесо Самси, и никога вече очите ми да не те виждат...

Така приключи за Савската царица прелестният и приказен престой в Иерусалим, изпълнен с толкова чудеса, че народът дълго нямаше да престане да говори за тях като за благотворен божи лъч.

Савската войска бавно потегли към Ецион Гавер. Тромпетите пращаха към небето напевните си медни жалби, а тропотът на маршировката се примесваше с оваците на тълпите.

* * *

А ти, Соломоне, от терасата на двореца си гледаш отчаяно как звездата изчезва. Царицата на моретата се е скрила в носилката, затаила сълзите и мъката си зад завеските. Цялата ѝ войска сякаш тъпче сърцето ти, а устните ти още носят тръпчивия вкус на последната ѝ целувка.

Тя вече не се вижда. Превил рамене от нещастие, ти се прибираш да съчиниш химн на любовта. Но заповедта, която устните са изrekli, е кратка и суха:

— Да се зазидат веднага вратите и прозорците на палата на царицата, тъй че никой да не може да наруши самотата на този свещен дом. Както го е оставила Македа, така искам да го намери, когато се завърне. Когато се завърне, чуваш ли, Натане, когато се завърне.

И начаса зазиждат като гробница някога огласявания от радост, смехове и танци палат...

Виж съпругата ти как върти в пръстите си две халки, едната златна, другата сребърна. „Ако детето е момче, ще ми изпратиш в знак

златната халка, а ако е момиче — сребърната“ — й каза ти. А Македа току-що допря златната халка до парещите си устни.

РАЖДАНЕТО НА МЕНЕЛИК

Осъществи се обединението на еврейските души върху крехките рамене на Менелик, който ще бъде Савският цар!

Каква радост за Македа е да види отново от бреговете на Йемен, очертанаята на Сава, грандиозна, укрепена и като спусната от небесата градина. Радостта ѝ беше примесена обаче с тъга поради ужасната самота на една влюбена жена, лишена от съпружеските милувки. Скоро самотата ѝ щеше да се разсее от идването на детето и всичките ѝ мисли се насочваха към тази надежда.

В стремлението си към благословения час, когато щеше да притисне до гърдите си крехката плът, част от плътта на Соломон, и щяха да светнат очичките, които щяха да бъдат отражение на любимия поглед, Македа се посвети с всички сили на управлението на обширните си държави. Престоят ѝ в Йерусалим ѝ бе дал много нови знания и тя искаше народът ѝ да се възползва от тях. Скоро Симиена и Сава се сдобиха със синагоги и правоверни равини, които проповядваха истинската вяра в Йехова. Търговски договори влязоха в сила между савското царство и Иудея. Всеки месец тръгваха кервани от едната или другата столица, за да си разменят богатства. Голямо благоденствие настъпи за двата народа и те с всеки ден ставаха по-охолни и щастливи.

Всеки месец царицата на утрото и златният цар си разменяха нежни писма. Кореспонденцията, състояща се от песни, гатанки и ребуси, или само от пламенни думи, облекчаваше Македа в изпълненото ѝ със страх очакване. Наближаваше часът, в който царската любов щеше да даде своя плод.

Часът настъпи, всички ликуваха и в шумния град, и в лумналия от факли дворец. Съкровено желание на Перлата се бе сбъднало с един разкъсващ вик, а глашатаите, надули докрай тръбите, успяха начаса да обявят:

— Престононаследникът се роди! Нарича се Менелик. Щастливата ни царица се чувства добре.

В голямата зала за аудиенции, събраните за представяне на новороденото официални лица — представители на короната, църквата и войската — запяха химн за възхвала на великия и справедлив Бог. Чувайки свещения химн и овациите, Македа почувства, че се пренася в Иерусалим, при царя, който тревожно очакваше вести.

— Тръгна ли вестоносецът — попита тя Хайзар с отслабнал глас.

— Тръгна в момента, когато принц Менелик се роди — потвърди човекът, служил на Еклисиаста, както собственият му баща бе служил на Давид.

Така и беше: савският куриер препускаше вече в нощта към кораба, който бе готов за път. Той носеше до сърцето си едно пликче със златна халка в него. Въпреки слабостта си и заръките на лекарите царицата повика Мерари и му каза:

— За да се отбележи този тържествен миг, ще учредиш награда за поданиците ми. Тя ще отличи онези, които са служили на вярата и на държавата с най-голямо усърдие, талант и ум. Искам заслужилите да носят на гърдите си като символ на тази награда една златна халка за мъжете и сребърна — за жените. Халката ще виси на тънка синя лента, защото синьото е Соломоновият цвят. Така заповядвам. А сега искам да ми бъде представен синът. Силното и чудесно бебе ревеше с цяло гърло. Царицата гордо го притисна до гърдите си и заспа изтощена, докато цялата страна ликуваше.

* * *

След петнадесет дни, пребил конете си от умора и сам без отдих, куриерът пристигна при Соломон.

А царят постоянно наблюдаваше от терасата на Храма ширналия се път към Ецион Гавер. Изчислил бе деня на раждането и от този момент безпокойствието и нетърпението го караха да съжاليا, че Македа бе решила да разруши комуникационните кули между двете столици. Преценила бе, че тази прекалено скъпа система за съобщение можеше да даде основание за интриги и предателства и че беше по-добре да няма такава отвъд границите си.

Каква огромна радост обзе златния цар, когато благодарение на наблюдателите си по пътя до Ецион Гавер научи за пристигането на савския куриер! Седнал на престола си, Соломон е вперил поглед във вратата на залата като див звяр, който дебне плячката си. Колкото и да желае при тази сцена да се държи величествено, влюбеният съпруг и баща стои над монарха.

Конникът влиза, потънал в пот и прах. Шпорите и ботушите му са опръскани с кръвта на конете, които е шибал. Един знак от ръката на Еклисиаста и той му подава съдбоносното пликче. Соломон го грабва и веднага го отваря. Златото блесна пред очите му.

— Благословен да е Бог! — извика златният цар. — Да свирят тръбачите и да възвестят в цялото царство раждането на сина ми Менелик. Народът да се весели и да се забавлява. Роди се наследникът на савския трон и той е дете на Иудея! Нека Храмът се огласи от хвалебствени химни. Веднага да започнат изкупителните жертвоприношения. Искам савският куриер да бъде посрещнат като чистокръвен принц, защото е донесъл скъпата за сърцето ми вест. И всички да са щастливи, защото аз съм щастлив.

Тъй заповяда великият Соломон и всички повториха: „Осанна! Слава на Бога! Да живее Менелик!“

Дворяните, навлекли бързо парадните си одежди, се стекоха да поздравят и почетат царя. Равините готвеха молитвените церемонии, а жертвоприносителите пристъпваха към заколенията, докато пръстите на Соломон още ровеха в плика, от който бе извадил пръстена. На дъното му Миролюбивият откри фина златна тръбичка, която се отваряше по средата с натискане върху инкрустирания рубин. Вътре в тръбичката намери черно кичурче и миниатюрна бележка с думите: „Синът ти и аз сме добре. Приеми букличка от косите му и любовта на Македа в тази капка кръв, изтръгната от сърцето ѝ“

Малкият кичур фин мъх и капката кръв вдигнаха буря от възмущение в душата на Соломон. Иудейският цар ги обсипа с целувки, а после допря кичурчето до собствените си коси. И щастлив установи в лъскавото огледало, че цветът на косите им бе еднакъв. Без да губи минута. Еклисиастът излезе от двореца и тръгна към Храма, за да падне на колене пред Хекала. Преди да влезе, извика на събралите се придворни:

— Соломон е щастлив. Пейте, викайте, дайте музика, радостни химни! Всички да пият, да ядат, да танцуват и да се веселят. Осъществи се съюзът на еврейските души и той се крепи върху крехките рамене на Менелик, който ще е Савският цар!

МЕНЕЛИК НЕ Е ТВОЯТ СИН

Те не забравиха никога как Македа, вълшебницата, ги бе смъртно унизила. Дори и след доказателствата за нейната добродетелност коварните свещеници си предаваха като ритуал омразата към съпругата чужденка.

Три години по-късно. Седем Иудейски конници препускат към двореца в Сава. Защо ли? Преди час са пристигнали на пристанището. Галерата им дори не е влязла в пристанищните води, готова да отплава веднага. Седемте конници вече са се явили пред монументалния портал. Влезли са сериозни и безмълвни под сводовете, където ехото повтаря конския тропот.

— Имаме пропуск от Соломон за царицата — заявяват те на стражата.

Паролата е вълшебна и един след друг порталите се отварят като с магическа пръчка. При последното преддверие, което води до царските градини, седмината ездаци слизат от конете. Единият от тях вади пропуска от Соломон и го подава на началника на стражата.

— Иудеи, ще предам на главния шамбелан искането ви за аудиенция — казва той и се запътва към залата, където се намира главният шамбелан на двореца.

Главният шамбелан веднага предупреждава Хайзар, бившия ковчезник на Соломон, че седмина от неговите съотечественици искат да бъдат приети от царицата. Числото седем разтревожва Хайзар. Според обичая седемчленна делегация се изпраща да донесе послание от най-голяма важност. Хайзар се втурва да посрещне сънародниците си. Изненадва го още повече леденото изражение на лицата на пратениците, сред които той най-почтително поздравява Палу, главния шамбелан на златния цар. Хайзар се старае да не показва изненадата си.

— Каква божия милост води стъпките ви дотук, без да е съобщено на Савската царица?

— Идваме да се осведомим за драгоценното й за Соломон здраве и най-вече да сме спокойни за състоянието на принц Менелик.

— Последвайте ме, тъй като на мен се е паднала най-високата чест да ви въведа при царицата.

Каквото и да говорят, строгите и недоверчиви изражения на лицата на седемте пратеници все пак тревожат Хайзар, който ги води през великолепните градини към царския палат. Те се изкачват бавно по стъпалата към залата за аудиенции, когато неочаквано Палу се спира и пита под вежди:

— Кое е това дете?

Ръката му сочи едно слабичко момченце, почти мършаво, но облечено богато, с будно лице, но с овал, чужд на еврейската раса. Тричетиригодишното момченце се приближава, следвано от двама слуги, които видимо бдят много почтително и грижливо над меланхоличната му крехкост.

— Кое е това дете? — повтаря въпроса си Палу.

— Принц Менелик — отговаря със свито сърце Хайзар. И се покланя на негово височество, след което същото правят и седемте иудеи. Детето безгрижно продължава пътя си, следвано от слугите. Пратениците си разменят тъжни погледи.

— Хайзар — подема Палу, — отговори ми отново дали това дете е Менелик, синът на цар Соломон и на Савската царица?

— Отговарям ти: това дете е Негова милост, принц Менелик — казва не без двусмислие Хайзар.

— В такъв случай моите придружители ще преценят като мен мисията ни за приключена. Наредено ни бе да видим принц Менелик и да се уверим в здравето му. Ето видяхме това дете. Сега можем да се приберем в Иерусалим доволни, че сме те поздравили, Хайзар.

— Господа — отвърща им бившият ковчежник, — вие сте пратеници на съпруга на царица Македа. Когато главният шамбелан научи от началника на стражата, че сте пристигнали, той незабавно уведоми царицата. Пригответленията за вашия прием приключват и музиката ще затръби за добре дошли. Ваш дълг е като пратеници на съпруга да поздравите съпругата. Тя вече ви очаква.

— Щом така смяташ, наш дълг е да поздравим Савската царица.

До Македа, на килима, седи дете на възрастта на принц Менелик. То свири на миниатюрна арфа и се смее с глас на големите пауни, изплашени от неговите викове и от звуците, които издава инструментът му.

Моментът е вълнуващ. Стъписването заковава на място царските пратеници, които не са виждали Перлата в истинския блясък на величието ѝ, седнала на ослепителния си трон, заобиколена от робите и стражите, в светещата от скъпоценности зала, която е далеч по-пищна и впечатляваща от иудейското великолепие.

С безпокойство на лицето владетелката дава знак на гостите да се приближат.

— Поздравявам ви, иудеи. Всички сте ми познати. Каква вест ми носите, както сте седем на брой и изражението ви е тъй сериозно? Слава на Всевишния, поглеждайки най-напред облеклото ви, констатирах със задоволство, че няма да ми съобщите траурна вест.

Палу се покланя до земята пред трона, последван от шестимата си спътници. След това заговаря:

— Успокойте се, велика царице. Нашият славен господар ни натовари само да се информираме как е вашето скъпо за него здраве и как е принц Менелик.

Детето не е преставало да вика и царицата инстинктивно го е вдигнала от земята и го е притиснала до развълнуваните си гърди.

— Господа, здравето ми е задоволително. Само тревогата, че съм лишена от присъствието на скъпия си съпруг, е причина то да не е превъзходно.

— Що се отнася до детето, ние видяхме преди малко принц Менелик, о, великолепна царице и имахме честта да се поклоним на сина на нашия любим цар...

— Не може да бъде! — прекъсва го царицата.

— Ей сега преди малко, в градината ви — настоява Палу. Царицата отблъсква от себе си детето и му казва строго:

— Менелик, нали ти бях забранила да излизаш!

— Простете на милото дете, царице, то не е виновно — намесва се веднага Соломоновият главен шамбелан. Не то, а самият принц Менелик ни бе представен от господин Хайзар...

Настава мълчание, което ковчезникът се решава да прекъсне.

— Има недоразумение — обяснява той — и мисля, че трябва да го разсеем незабавно. Чуйте ме, пратеници на Соломон! Съгласно савската традиция едно дете чужденец, родено в същия ден като престолонаследника, бива отглеждано в двореца. На главата на този кат^[1] трябва да се изсипят проклятията, омразата и магиите, които неприятелите на принца биха могли да предназначат за него. Ето защо на всеки посетител аз представям този кат вместо истинския принц. Така и направих преди малко в градината, спазвайки традицията. Неотдавна действах по същия начин с търговци от Иерусалим, чрез които вероятно от слухове и злополучни приказки цар Соломон е разбрал, че синът му не прилича изобщо на него и изглежда нездрав. На мен ми се стори, по разтревожения вид на Палу и свитата му, че Соломон ви е натоварил да видите истинския принц Менелик, син на Иудея и на Сава!

— Ковчежникът Хайзар е прав — признава главният шамбелан. Нашата задача беше чисто и просто да проверим дали синът прилича на бащата.

— Тогава елате да прегърнете детето на вашия владетел! — възкликва Македа и го подава в обятията на главния шамбелан. Вижте красивите му черти.

— Действително, същият овал на лицето — потвърждава Палу, същият тен на царя, погледът и най-вече вертикалната гънка между двете очи, наследствена от Давид до Соломон, която е свидетелство за гениалността им. Царице, простете на вашите слуги за мисията, която е трябвало да изпълнят пред вас. Никой не ви е подозирал, нито съпругът ви, нито ние, неговите смирени пратеници. Изпращайки ни тук, Соломон е искал само да даде блестящо доказателство чрез нас като свидетели, че няма основание царицата да бъде подозирана.

* * *

Смълчана и натъжена, царицата задържа до вечерта седмината иудеи. Те отказаха да продължат приятния си престой с обяснението:

— Соломон тревожно очаква нашето завръщане. Всеки час закъснение ще тежи на сърцето му като нова болка.

Тогава Македа се сбогува с тях и им връчи да отнесат в златна кутия една отливка от памучна материя с покритие от глина, която абсолютно точно възпроизвеждаше лицето на принц Менелик. За още по-голяма изразителност и истинност на глинената маска бяха изваяни и чертите му. Така Соломон щеше да узнае точно каква е физиономията на неговия син. Преди да си тръгнат, вместо сбогуване Перлата добави:

— Кажете на царя, че му прощавам несправедливите подозрения, че го обичам и съм му вярна.

Македа дълго остана натъжена от тази постъпка, за която бе склонна да се сърди на съпруга си. Но за щастие Хайзар, в последен разговор с Палу, беше научил цялата истина. Така Македа узна, че грешката води началото си от един търговец от Иерусалим, на име Авраам, комуто бяха посочили двойника вместо истинския принц Менелик. Търговецът беше побързал да докладва на равините от Храма, че синът на Соломон не му приличал изобщо. На тази основа клеветите бяха избуяли като плевели и стигнали дотам, че разтревожили царя и той решил в бащинската си гордост да изпрати седемте пратеници в Сава да разобличат клеветата. Попътният вятър и препускащите коне не закъсняха да докарат пратениците при тревожния владетел.

— Видя ли принц Менелик? — попита Соломон главния шамбелан.

— Великолепни царю, това чудесно дете е наистина твоят син — отговори Палу, връчвайки му касетата с маската на принца.

Владетелят се развесели, а равините нямаха друг избор, освен да се примирят. Но те никога не забравиха, че Македа възшебницата ги бе унижила смъртно, и независимо от явното доказателство за нейната добродетелност тези коварни свещеници си предаваха като ритуал омразата към съпругата чужденка. Ето защо иудейският цар не успя да съгради мечтания от него приказен дворец за сина си, когато в Иерусалим щеше да дойде онзи, на чиито плещи щяха да се крепят изпълнените с опасности съдбини на израилските народи.

---

[1] „Сянка“, „двойник“. — Бел, ав. ↑

МЕНЕЛИК ВИЖДА БАЩА СИ В ОГЛЕДАЛОТО

Ето баща ти, дете мое. Добре го виж и ще го познаеш сред хиляди човешки лица.

Шест деца играят на поляната долу зад савския дворец. Виковете им са радостни. Те са буйни и невъздържани. Сред тях е принц Менелик. Другарчетата му не знаят още кое е това дете със замислен и нежен поглед, което зоват Вениамин и към което се отнасят със странно почитание.

Все синове на дворяни, момчетата се гордеят с могъщите си бащи. Едното е син на главния шамбелан на двореца. Друго знае, че баща му е главнокомандващ на войските. Трето пък твърди, че е син на главния равин.

— А на тебе кой ти е баща? — пита едно от момчетата слисания Вениамин — Никога не сме го виждали! Ти изобщо знаеш ли го? Ако не, какво правиш тук в двореца?

Смутено, сериозното дете е прекъснало играта на гема^[1] и тича при майка си. А Македа наблюдаваше децата от една тераса на сянка зад храстите, докато приемаше докладите на Мерари.

— Мамо, майчице! — започва да обяснява детето натъжено. — Другарите ми са лоши.

Македа притиска изненадано детето до разтуптяното си от тревожна нежност сърце. Пръстите ѝ галят главичката му.

— Миличкото ми, мъничкото ми, с какво те огорчиха?

— Казаха ми, че съм нямал баща.

С един жест Македа отпраща Мерари и другите служители. След това взема едно огледало от полирано злато и като обръща главата на сина си натам, го кара да се огледа в него.

— Ето баща ти, дете мое. Виж го добре и така ще го познаеш сред хиляди човешки лица. Другарите ти не знаят, че баща ти е богат и могъщ цар, най-мъдрият човек на земята. Един ден, скоро, той ще дойде да те вземе отгук и да те отведе във великолепия си дворец.

Детето слуша внимателно и не може да откъсне погледа си от плочката полирано злато. Досега този предмет и употребата му му бяха неизвестни и детето е така прехласнато, че целува огледалото нежно. Македа връща огледалото в кутията.

— Иди да си играеш, синко, и бъди силен — му заръчва тя. Не се тревожи за това какво казват другарчетата ти. Само майка ти знае истината.

Успокоено, детето отива при децата и им вика:

— Познавам много добре баща си. Дори го видях. Той е могъщ цар и скоро ще дойде да ме отведе в огромния си дворец.

* * *

Разтревожена от случилото се, Македа слушаше разсеяно докладите на съветника си. Заповяда да я оставят сама и после, опряла лакти на ръкохватките с лъвски глави на огромното кресло, се отдаде на мислите си. Тя се гордееше с Менелик и виждаше себе си в аристократичните му капризи. Малкият принц беше изтънчен и вече имаше вкус към лукса. Тя се радваше най-вече на преждевременната му интелигентност и в разсъдливостта му откриваше светлата мъдрост на Соломон.

Царицата си мислеше, че скоро неумолимото време щеше да ѝ наложи да се раздели с любимия син, който изпълваше живота ѝ. Самотата, която щеше да настане за нея, никога нямаше да бъде запълнена. Соломон бе завладял напълно и непоправимо както ума, така и сетивата ѝ. Дали някога щеше да се освободи от властта му?

Тя неведнъж бе отлагала пътуването си в Йерусалим. Много пъти съпрузите бяха решавали да се съберат в Ецион Гавер, но всеки път препятствия се изправяха пред намеренията им. Соломон, Миролюбивия, трудно се справяше с египетските заговори, които застрашаваха с бунт няколко негови провинции. Македа пък се страхуваше да напусне столицата си, когато всеки момент по цялото протежение на империята можеха да избухнат недоволства.

Така от месец на месец Менелик бе станал на седем години. Македа си обеща да представи сина си на Соломон с пищна церемония и показ на сила, каквито никой не бе виждал още. Цели полкове от най-

храбрите родове войски щяха придружат принца. Конете, камилите и слоновете ще са безброй. Робите от всички народности също щяха да са неизброими. Даровете, които синът щеше да поднесе на любимия си баща, щяха да бъдат толкова много и тъй прекрасни, че в Иерусалим щяха се разправят легенди за тях. По този начин Македа щеше да заслепи света с колосалното си богатство и гигантската си мощ, посветени на двете ѝ любими същества — детето и съпруга.

Тъй си представяше тя златната колесница, обсипана със звезди от изумруди, сапфири, рубини и аметисти, с която щяха да пристигнат при Соломон. Колесницата щеше да бъде теглена от два млечнобели коня, яздени от златни конници, после от седем двойки бели щрауси, впрегнати като със стрели, после още два бели коня с двама ездаци целите в злато. Щраусите щяха да носят завързана между тях с невидими връзки кошница от пера, в която Менелик щеше да е прав, облечен в бяла коприна, със скиптър в ръка и корона с две звезди, савската със седем перли и Соломоновата — седмоъгълна.

Какво прекрасно видение! Македа се отдаваше на пищното си въображение, изпълнено с цветове, хармония и музика. Преди това обаче тя искаше да заведе Менелик в Аксум, където да го представи на местните сановници. Откакто се бе завърнала, Македа още не бе посещавала старата си столица. Държавите — люлка на империята ѝ — благоденстваха под умелото управление, което тя грижливо не изпускаше от наблюдение. И все пак трябваше да се яви пред поданиците си, за да ги насърчи да се гордеят с империята и с владетелката си. Затова тръгна за Аксум, придружена от Менелик, двойника му и придворните. Пред съотечествениците си Перлата се показва такава, каквато беше станала, легендарна, съвършена, обожаема и ослепителна, свръхчовешка, почти божествено същество, непобедима завоевателка и деспотка, обградена с великолепие и дисциплина. Към титлите си, след пътуването си в Иерусалим, беше добавила и титлата реформаторка и разпоредителка на израилевата религия, както това се повтаряше непрестанно от стоте, проснали се в краката ѝ равини.

Уви, Македа много скоро се убеди, че аксумците се бяха отдалечили от нея. Всъщност не се ли бе отдалечила тя от грубия и прост манталитет на семейството селяни и планинци, от които произхождаше? Но нали и Ангебо бе следвал непрестанно властните

си мечти, довели го до най-високото положение? Да, тя се чувстваше истинска дъщеря на пророка Ангебо, подбудителя! А хората в Симиена вече ѝ се струваха дребни в сравнение с гигантските ѝ и вече осъществени амбиции!

Царицата реши да съкрати престоя си. Самият ѝ палат ѝ изглеждаше тесен, неудобен и смешен с добавените една към друга сгради, без архитектурен стил и хармония. Побърза да приеме на аудиенция свещениците, управителите на провинциите и дворяните, за да уреди някои неразрешени от управителите административни проблеми.

Една вечер, както царицата се готвеше за почивка в молитвената зала и разговаряше с душеприказчика си Хайзар, внезапна глъчка раздра тишината като гръм. Перлата побледня, но не изгуби присъствие на духа. Първата ѝ реакция беше да притисне до себе си изплашеното си дете. Шумът нарастваше. Трясъкът от чупене на мебели в партера се примесваше с крясъците на робите. Царицата скочи отведнъж.

— Чувам бунт. Има заговор. Още с пристигането си тук имах предчувствия.

— В такъв случай ние сме изгубени, царице, ако стражата и прислуга са ви предали — каза Хайзар.

— Все още не — отвърна царицата. — Да разчитаме първо на себе си, после на тях. Тъй съм научена от бащата си и от собствения си опит в управлението.

Тя се запъти решително към едно тъмно помещение, в което се влизаше от молитвената зала. Запали факла. Заби ножче в един процеп в стената и дъската се раздвижи, царицата натисна още и отвори тайна врата. Взе детето на ръце, заповяда му въпреки голямата уплаха да мълчи и поведе Хайзар в тъмнината надолу покрай дебелите стени. В подземие то стълбището свършваше. Пред тях имаше тясна и тъмна влажна и наклонена галерия, по която бегълците тръгнаха пипнешком. Македа преброи стъпките си и спря. Отново се появи стълбище пред краката ѝ, след това пак наклонена галерия. Последно стълбище. Къс тунел, препречен с огромна греда. Гредата се отместваше с лост. Македа и ковчезникът обединиха усилията си и задвижиха огромния лост. Гредата се отмести. Оглушава ги силен шум от водопад.

— Това е тайният подземен проход — обясни най-после Македа, — построен от баща ми, за да се свърже молитвената зала с най-стръмното подножие на една непристъпна скала на разстояние две хиляди лакти от равнината. Когато завършили прохода, строителите роби били умъртвени. Излазът му е запущен с огромен ров с вода, прикрит в храстите. Водата изтича по един канал, щом гредата отвори изхода. Сега ровът е източен. Можем да излезем. Преди това искам да ме изчакате на това сухо място, издълбано в скалата вдясно от рова. Там баща ми е оставил дрехи за преобличане, ако се наложи. Те са се запазили благодарение на един способ, показан му от знахарите.

— Да бягаме тогава — прошепна Хайзар, станал страхлив с напредването на възрастта.

— Още не, заповяда царицата. Аз никога не бягам при опасност. Аз съм царица. Ако престолът ми е заплашен, ще го защитавам. Хайзар, поверявам ти сина си. Посвети цялата си преданост да го заведеш при баща му. Ако не се върна, кажи на Соломон, че Македа го е обичала.

След тези думи царицата задвижи още един механизъм, благославяйки предвидливостта и въображението на баща си. От помещението, издълбано в самата скала, лъхна лютив ароматна пара.

Светлината от факлата на Македа потрепна и отслабна от тази пара. Перлата влезе в помещението. Там набързо свали облеклото си и се облече в черни дрехи с черна качулка. Дори напъха ръцете си в торбички от черен плат. Избра си грижливо няколко оръжия, остра кама, сабя, лък и стрели. Целуна за последен път обляното си в сълзи дете и хукна с факлата в ръка.

Хайзар и Менелик се настаниха в каменното помещение. Изминали бяха едва няколко минути от момента, в който шумът ги бе изненадал в молитвената зала. Решенията на Македа бяха последвали едно след друго с изненадваща бързина и прецизност. Неведнъж хладнокръвието и решителността ѝ я бяха спасявали от смърт. Дали и този път щеше да се спаси от опасността?

Хайзар се помоли горещо. Изплашеното дете се гушеше в ръцете му. Молитвата се издигна нагоре към Йехова, господаря на всичко, което става на земята и на небето.

---

[1] Вид хоккей. — Бел.авт. ↑

БУНТЪТ НА РОБИТЕ

По крайбрежието на Ецион Гавер кортежът напредваше като нова сила, която се надигаше, за да възроди старото Соломоново царство.

Шумът се бе засилил и изпълваше вече целия дворец. През изкъртените врати нахлуваха пияни роби с брадва в ръка и като дяволи се втурваха по стайте. Опиянени от ненавистта си и от грабежа, те рушаха, чупеха, късаха, мърсяха мебелите, килимите и ценните предмети. Дошли бяха на гъсти, тъмни орди пред главната врата на двореца. Набързо бяха избили десетте стражи, които, защитавайки отчаяно входа, бяха загинали благородно със „Сава, Сава“ на уста, викът на верните към Савската царица.

От призива на разбунтуваните диваци останалите порти на двореца се бяха отворили мистериозно, благодарение на вътрешни съучастници. Бунтовниците имаха късмет при тази отдавна подготвяна експедиция. С тайна заповед царската гвардия бе отдалечена на няколко часа път от Аксум за нощни маневри. Частите на гарнизона лагеруваха прекалено далеч от града, за да чуят обсадата на двореца. Връзките с града бяха прекъснати. Заговорниците смятаха, че царицата е напълно изолирана, и Садок, водачът им, се втурна да я търси из царските покои.

Садок беше син на Амрам, онзи брат на Ангебо, когото царицата някога беше изгонила от страната заради неподчинение и който беше умрял от треска в изгнание. Бунтовникът изпитваше жестока, упорита омраза към Перлата. Той искаше да си отмъсти и едновременно с това да си осигури права над короната на Симиена и Сава. Затова разчиташе чрез бунта на робите да убие царицата и сина ѝ и да сложи на подлата си животинска глава бляскавата савска корона. Садок се бе погрижил да подкупи началника на охраната на двореца.

— Ще те направя управител на провинция — обещал му бе той, — но трябва да ми се подчиняваш сяпко.

Беше разкрил плана си пред изменника:

— Не бива да забравяш, капитане, че царицата се оказва недостойна за короната, която законно се пада на принц от сой. Освен това тя наруши клетвата си и с неподчинението си спрямо законите на Йехова ще навлече гнева на Всевишния върху Симиена и Сава.

Капитанът се бе опитал да защити царицата, уважението му към която бе примесено с обожание, но Садок му припомни грубо, че му е началник по йерархия.

— Твоят живот ми принадлежи, капитане, и неподчинението на заповедите ми, ще ти струва изселването ти с цел смърт.

Успял да изтръгне от ужасения офицер клетва за подчинение, след това Садок бе подкупил началника на робите. Задачата му бе улеснена от алчността на слугата, замаян от обещания за плячка и освобождаване.

— Вие не познавате царицата — убеждаваше робите Садок — Тя е жестока към нещастните, безмилостна към хората. Сега имате възможност да се освободите, да станете богати и да си отмъстите за омразната тирания.

Робите го посрещнаха с одобрителни възгласи и се люшнаха като вълна към сърцето на Симиена. Побеснелите нападатели най-усилено разграбиха двореца, стаил толкова спомени от детството и юношеството на Македа.

* * *

Царицата се бе качила отново в молитвената зала. Нападателите бяха преминали вече през нея с брадвите и кирките си. Перлата се прокрадна край стените, качи се по стълбите, които водеха на терасата и залази като влечуго по земята. Бавно достигна до плоския покрив на оборите, които обграждаха главния двор на двореца. В момента, в който, обвита в черната си като заобикалящата я нощ пелерина, тя стигна до тази наблюдателница, разбра черните намерения на Садок. Той се появи в двора сред наредените с факли стотина негови хора. Държеше в ръцете си тяло на дете. Без да иска Македа изтръпна: това

беше тялото на двойника на Менелик. Нещастното дете с разбита глава лежеше като парцал в убийствените прегръдки на Садок.

— Стражи, народе! — крещеше той в опит да театралничи. — Превратът на освободителите на Симиена и Сава е увенчан с успех и слава! Страните ни са освободени от тиранията на клетвопрестъпната царица, враг на мъжете и на божиите закони. Ето тялото на принц Менелик, плод на престъпната ѝ любов с иудейския цар.

Роби и войници посрещнаха изявлението му с овации.

— Страната ни — продължи Садок, надувайки гърло — е днес без владетел. Като син на Амрам, брата на пророка Ангебо, аз съм законният наследник на короната и се обявявам за цар на Симиена и Сава.

Нови овации приветстваха успеха на заговора. Всички присъстващи приближиха до новия цар и за миг сивото и подло блато на куртизаните го обгради. Един от тях донесе корона. С коленопреклонения му я поднесе и той си я постави на главата сам. Но в мига, в който златото блесна на челото му, Садок се заклати и се строполи, улучен в сърцето от стрела.

Вик на ужас се изтръгна от гърдите на привържениците му, които останали без господар моментално се оказаха толкова объркани, колкото и техните съучастници, робите. Още по-стъписани останаха, когато с фантастичен скок Царицата се озовава от ниския покрив на оборите направо в двора. Появи се сред тях като дух. Дръзко свали дегизировката си и извика силно:

— Този човек излъга, аз съм царицата!

И незабавно отмятането на най-низките човешки души извърши своето. Привържениците на Садок се разпалиха, други се хвърлиха в нозете на царицата, молейки за прошка. Останалите верни ней стражи, но действали само по заповед на капитана, дотърчаха да се поставят на нейно разположение.

— Утре виновниците ще бъдат съдени — каза царицата. — А сега нека отнесат с почит тялото на нещастното дете.

Тя изпрати заповед до гарнизона да окупира двореца. Няколко часа по-късно царската гвардия се прибра от нощните маневри. Началниците с изненада узнаха, че принц Садок ги бе отстранил, за да може да убие царицата и да узурпира престола.

Вече успокоена от присъствието на армията. Перлата заповяда да се постави охрана пред нейните покои и изчезна. Премина през молитвената зала и опустошената си спалня, където потресена намери телата на двете си джуджета и на верния си исполин, убити на място. Най-предпазливо се върна отново през тайната стълба и подземната галерия, на края на която я очакваха парализирани от страх Хайзар и Менелик.

— Бунтът е потушен — съобщи тя на Хайзар, — но аз не се чувствам в безопасност в Симиена. Искам да отдалеча отгук това дете, над главата на което се струпва омразата на всички завистници на короната ми. Хайзар, ти ще го заведеш след три дни при баща му.

Царският съд потуши сурово бунта. Тялото на принц Садок, качено на позорния стълб на площада пред двореца, остана да виси вмирисано, разкъсвано от гарваните и изложено на народното презрение. Водачите на бунта бяха обесени веднага след произнасянето на присъдата. Неверните войници пък начаса бяха изгонени да умрат на черния остров в езерото Тана. На разбунтувалите се роби отрязаха главите. Завръщането на царицата, започнало с апотеоз, приключваше с кървава баня.

Но Македа беше тъжна. Идеите на Соломон бяха навлезли дълбоко в ума ѝ. Тя управляваше вече либерално. Смекчила бе нравите си. Мъка ѝ причиняваше решението да умъртви стотици мъже на това царство, в което се бе родила и което бе първото стъпало по пътя на славата ѝ.

След като обясни как и защо престолонаследникът не бе станал жертва на принц Садок, тя представи Менелик на дворяните, равините и военните. Той се появи пред множеството, което го акламира с искрена радост като престолонаследник на Симиена и Сава, безспорен наследник на пророка Ангебо и на неговата дъщеря, Перлата.

* * *

Смела и бърза, както винаги радикална в решенията си, Македа реши да изпрати Менелик на баща му. Подробностите на пътуването тя уговори с Хайзар. Според замисъла ѝ ковчежникът щеше да замине с момчето, а царицата да ги изпрати до Мутова, където да изчака

савската армия. Хайзар обаче ѝ обясни, че разбунтуваният принц Иеровоам, васал на Соломон, е открил в младия фараон Шешонк един силен враг на Миролюбивия. Египтянинът доставяше оръжие и злато за подклаждане на бунтове в провинцията Синай. Бунтовници вече бяха завзели Ецион Гавер и армията на златния цар, неопитна и безсилна, не беше успяла да превземе обратно пристанището. Хайзар отказваше да поеме отговорността за едно така опасно за живота на принца пътуване.

Не можеше ли Македа да дебаркира в разбунтувания град с достатъчно силна армия и да помогне на войските на царя да победят неприятелите? — попита тя довереника си. Хайзар ѝ отвърна, че едно военно сътрудничество от такъв мащаб би се интерпретирало зле от личните врагове на царя в двора и в Храма. Можеха да обвинят царицата в завоевателни цели. По-добре щеше да бъде да не се намесва във вътрешните работи на Иудея.

— И все пак, не мога да изпратя детето си да пътува през разбунтувана страна! Тогава ще ви придружа до Ецион Гавер и ще слезете на брега само ако бунтът е потушен от Соломоновите войски.

Хайзар прие това компромисно предложение. Перлата организира експедицията още в ранни зори. Същия ден в синагогата тя накара всички висши сановници и офицери на Симиена да се закълнат във вярност към престолонаследника. Назначи принц Дарда за военен управител на Аксум и тръгна за Сава. Там благородници, равини и военни също се заклеха тържествено във вярност към престолонаследника, когато тя представи, след като им съобщи за убийството на неговия кат.

Ескортирана от флота си, Македа вдигна най-тържествено котва за Ецион Гавер. Когато се появи с флотата си близо до пристанището, бунтовниците, атакувани от Соломоновата армия и уплашени от перспективата за намеса от страна на савците, чийто брой и храброст бяха опасни, се предадоха безусловно на командващия иудейската армия. Македа остана на борда на кораба си, но поиска от командващия Соломоновата армия сигурен ескорт за сина си.

На следващия ден принц Менелик се раздели с майка си. Тя го видя да се отдалечава и сърцето ѝ се късаше. Неумолимата съдба я бе отделила от двете ѝ любими същества и я караше дълбоко да страда. Принц Менелик замина, придружен от двеста конници, двеста смели

пехотинци и блестяща свита от дворяни и прислужници. Общо ескортът му се състоеше от близо хиляда души. По крайбрежието на Ецион Гавер кортежът се разгъваше като нова сила, която се надигаше, за да възроди старото Соломоново царство.

ГЛАСЪТ НА КРЪВТА

И като вдигна очи, стори му се, че нова звезда изгрява на небосклона.

Соломон чувстваше, че дните тежаха на раменете му като години. Неутешим беше от заминаването на Македа. Мислите му живееха постоянно с нея и със сина им и в душата му тяхното отсъствие им придаваше странен ореол. По цял ден старият цар се усамотяваше в светлия и спокоен павилион, където въображението му сътворяваше толкова мелодични песни за жената на сърцето му.

Дълги часове прекарваше Давидовият син като вкаменен пред статуите на Македа, изпълнени по негова поръчка от най-добрия скулптор в царството. Усмивката ѝ като слънчев ден, чистият ѝ поглед, озареното ѝ лице бяха навсякъде, запечатани в пози, които Соломон помнеше като най-типични за неговата любов. Веднъж творецът я бе представил на приема в Иерусалим, с бляскавия ѝ тоалет, създаден от паунови пера. Другаде беше, както му се бе появила в една оргийна нощ, разголена и ядосана от страстното нетърпение на царя. На трето място можеше да се види как се хвърля на врата на бъдещия си съпруг, след открадването на водата от извора. Имаше я и от сватбения ден, и в Палмира, и при мъчителното ѝ заминаване за Сава...

Статуите в естествена величина бяха облечени с истинските дрехи на Перлата, за да бъде илюзията пълна. Пред тази колекция от образи, превърнала работния му павилион в храм на спомените, царят свиреше на лютня и по цял ден пееше за нея. Не след дълго сред равнините и левитите хитрият Цадор пръсна слух, че царят обожавал идоли. Покатерени на покрива на павилиона на небесните звуци, свещениците сами видяха Еклисиаста в поза на обожание пред жени от воськ. Но Цадор не бе казал на свещениците, че царят е останал верен на съпругата си. Затова враговете на Миролюбивия твърдяха, че Служителят на Ковчегата на Завета е станал езичник.

Цадор беше приемникът на главния равин, Бен Елеазар, който загина случайно. След смъртта на първия си жертвоприносител и верен приятел Натан и на главния шамбелан Соломон се чувстваше все по-самотен. Цадор по начало не бе сред явните врагове на Еклисиаста, но му завиждаше и твърдеше, че иудейският цар трябва да отстъпи на главния си равин църковната власт, която държеше неправомерно. Изпълнен с аргументите на враговете на Савската царица, Цадор упорито и с постоянни намеци поддържаше съмнения за нейната вяроност в сърцето на Соломон, съмнения ужасни, завладяващи, подхлъзващи и коварни, срещу които монархът се бореше с всичките си старчески сили, с треперещия си от гняв глас, с чувство за обида и отмъстителност.

Ето защо, когато пред вратите на Йерусалим тръбите оповестиха неочакваното пристигане на ескорта на принц Менелик, Цадор хукна при царя, който вече бе предупреден от своите офицери.

— Чу ли, главни равине? Савската царица ни изпраща в този благословен ден царския син.

— Извини твоя слуга за дръзкия въпрос, велики царю: за чий син говориш?

Целият почервенял от гняв царят се изправи на златния си престол и извика:

— Стига с тези подли намеци! Идва Менелик, синът на Соломон. Всички чела да се сведат надолу в израз на най-дълбока почит! Проверките на висшите сановници в моя двор доказаха, че Савската Перла е чиста. Царят е готов да приеме и ново предизвикателство. Ако свещениците и дворяните все още се съмняват, Соломон е съгласен детето да бъде подложено на страшното изпитание, наречено гласът на кръвта.

Гордостта и мъката караха владетеля да се задъхва.

— Ще приема сина си в моя дворец преди залез-слънце. Нека го предупредят и да приготвят в негова чест палата на царицата, където ще живее той.

Царските офицери излязоха бързо да изпълнят заповедите му.

— А ти, свещенико — добави Соломон към Цадор, — да събереш незабавно равините в тази зала, заповядвам! Главният шамбелан да свика царските сановници. Аз ще се скрия сред всички тях, облечен просто като равин. Принц Менелик ще бъде въведен сред

нас и ще трябва да познае баща си сред множеството непознати лица. Трябва да проговори гласът на кръвта. И истината ще блесне пред вас като бял ден.

Изрекъл това предизвикателство, старият цар отпрати Цадор и куртизаните, за да благодари на Иехова, че му връща сина, представяйки си с какво богатство щеше да обгради двора на младия принц. Много скоро щеше да го притисне към умореното си сърце. Соломон повери съдбата си в ръцете на Бога, който щеше да заведе детето при бащата. Гласът на кръвта щеше да проговори. А той щеше да съзерцава отдалеч толкова обичаното детско личице, съчетало чертите на любовниците от Палмира.

В ума му се завъртя клеветата на търговеца Авраам: „Детето не прилича на теб!“ Но нали го увериха, че търговецът бе видял само двойника на сина му? Дали и този път нямаше да има някаква грешка? Соломон още не знаеше нищо за бунта в Аксум, за смъртта на нещастното дете, определено от съдбата да служи за кървава сянка...

Царят все още тънеше в размислите си, когато главният шамбелан дойде да съобщи, че заповедите му са изпълнени. Свещениците и висшите сановници, свикани от главния равин, както и самият той, щяха да пристигнат в тронната зала, за да присъстват на тържественото представяне на престолонаследника.

В това време кортежът на Менелик, предвождан от Хайзар, вече влизаше в града и впечатляваше събралите се тълпи по улиците, които акламираха сина на онази царица, която някога ги бе очаровала. Военният ескорт щеше да спре пред вратите на двореца, а невинното дете и не подозираше, че щеше да бъде подложено на най-жестокото изпитание.

Соломон, тревожен и възбуден, бе сложил ръка на сърцето си. Вече няколко години той имаше болки от лявата страна, но отдаваше това на душевните си страдания. Побърза да стане от престола, да нахлузи обикновени дрехи на равин и снемайки всичките си накити, да се смеси с множеството свещеници.

Главният шамбелан невъзмутимо подреждаше церемонията като посочваше на всеки от дворяните мястото му на трибуните, разполагаше царската стража, вестителите и тръбачите. В двора се бе пръснала вече новината за жестокото изпитание, на което Соломон, от голяма гордост и увереност в бащинството си, искаше да подложи своя

син. Това гордо предизвикателство на мъдрия цар, преминал живота си най-благородно, се коментираше както от сподвижниците, така и от противниците му.

Смесил се със свещениците, той можеше да бъде открит само по светлия му поглед, по нечовешкото усилие, което държеше тялото му изправено и по треперенето на ръцете. Музиката гръмна и на Соломон му се стори, че сърцето му се топеше. Вратите се отвориха, детето се появи. Беше облечено по волята на майката с бяла туника, която се вееше на раменете му. На гордо изправената му главичка се виждаше диадемата с двойния символ. След него, по волята на бащата, тежките врати се затвориха и тромпетите мълкнаха. Настъпи тежко мълчание. Леки сенки смекчаваха светлините на деня, а слънцето заливаше с кръв планините на Палестина в един апотеоз от розово и виолетово. Във високата тронна зала златото и стоманата почервенияха от отражението на кървавото небе. И докато слънцето умираше, цялата зала червенееше все повече. Соломон виждаше щастливо знамение в това, че самото небесно тяло потапяше сцената в царски пурпур.

Детето не бе забравило уроците на майка си и на Хайзар. Пригответо се бе да се поклони пред блестящия, огромен трон, който му бяха описвали хиляди пъти, но откри, че тронът е празен. То се спря, объркано. Погледът му обходи присъстващите, погледите на които се бяха съсредоточили върху крехката му личност. Детето трепна и изведнъж се уплаши. Тогава главният шамбелан го взе за ръка и според протокола го представи със славните титли на баща му и на майка му. След това го заведе в средата на залата и му каза:

— Принц Менелик, ти трябва да познаеш баща си, цар Соломон, сред всички тези благородници.

Момчето се успокои. От него се искаше да познае баща си сред тези великолепни благородници? То помисли, че става дума за някаква игра и първо се усмихна мило и поздрави присъстващите, както го бяха учили в Сава. Шепот премина през залата. На всички им бе жал и се питаха дали Соломон, верен докрай на жестокото изпитание, щеше да се отрече от сина си, ако той не го познаеше. И все пак и най-злостните врагове на бащата и на майката не можеха да не признаят, че Менелик е от тяхната раса. Руменината му, формата на семитското му лице, косите му, жестовете и стойката му показваха несъмнено, че е

син израилев: гънката между очите и високото чело не оставяха място за съмнение.

Що се отнася до Соломон, той едва сдържаше безпокойството и гордостта си едновременно. Застанал на първия ред на равините, той разраняваше с нокти ръцете си, за да укроти чувствата си, които го караха да се втурне към момчето. Щеше да го грабне. Да го вдигне на ръце. Напук на цялото това бласто от лакеи, които се давеха от омраза. Да задуши с огън и жупел метежите, които слабостта му улесняваше.

Но на карта беше поставен животът на Менелик, престижът му, бъдещето му. Детето се бе насочило към най-пъстро облечените благородници, там, където мислеше най-първо да открие баща си, сред най-красивите и най-величествените, тези с най-много злато и блестящи скъпоценности. Но пред всеки един от тях то поклащаше глава. Менелик търсеше светлинка по светлинка, сянка по сянка, както толкова пъти в златното огледало, бащиното си лице сред гората от безбройни лица, от които му се завиваше свят. Трагичният характер на действието държеше всички в болезнено напрежение. Ни един не оставаше невъзмутим пред мъчението на един баща, измъчван от колебанието на седемгодишното дете, от което искаха да прояви изумително прозрение. Дори закоравелите от живота мъже чувстваха как сърцата им замират.

Погледите им сковаваха уплашеното дете, което ги разглеждаше един по един, усмихвайки им се. И неочаквано, като по тайнствена заповед, в обширната, в резониращата като морска раковина зала се надигна шепот. Молитва към Всемогъщия да просветли детето. Молитва, която не нарушаваше тишината, а се шептеше полугласно и затова звучеше още по-силно, по-тържествено.

Менелик се стресна. Разочарованието при всяко ново лице го обърка. Почти разплакан, като че ли щеше да престане да търси баща си. Моментът бе толкова сублимен, че затрудняваше и парализираше. Тогава главният шамбелан се приближи до него и му повтори:

— Принц Менелик, баща ви, е тук. Търсете го. Ще бъдете възнаграден.

* * *

При тези думи, произнесени кротко, детето е придобило отново смелост. Изправя гръб, престава да разглежда благородниците, преминава през военните и отива към равините, водено от изненадваща способност да предугажда. Спира внимателно погледа си върху главния равин, който действително прилича на Соломон. Момчето се поколебава за момент, приближава се, разтваря ръце, после ги отпуска и продължава по-нататък.

„Не, не още, този човек с тъжен и леден поглед не е моят баща. Друга светлина на доброта трябва да свети в погледа на Соломон!“ С тези мисли престолонаследникът се приближава до по-обикновените равини, с по-безцветни дрехи, сред които се е скрил Соломон. Мигът е върховен, молитвата е спряла. Протегнали вратове, всички наблюдават угриженото дете, а то разглежда със сериозно изражение лицата, които се запечатват в тревожната му памет. Изведнъж остър, болезнен вик се изтръгва от затаените му гърдички.

— Татко, татко! Защити ме, страх ме е!

Малкото същество ридае вече притиснато до сърцето на Соломон. Да, познало е бащиното лице, то е като неговото. Чертите им са еднакви. Оплетената брада е такава, каквато майка му често му я е описвала, когато му е говорила за баща му. Очите са точно същите, озарени от светлина и плам. Същите са гънките на устата, формата на носа и извитостта на брадичката. И най-вече гордото благородство, което лъха от цялата личност на Еклисиаста и от което въпреки скромните свещенически дрехи той изглежда по едър от всички. Присъстващите виждат нещо, което отдавна не са наблюдавали: старият им и грохнал цар, придобил от радост необичайна сила, грабва детето, втурва се към престола, изправен като на младини, и хвърля към присъстващите мълниеносни погледи, от които и най-дръзките потреперват с угризението, че са измъчили така този добър човек.

— Гласът на кръвта проговори! — извиква царят задъхан. Бог е велик. Слава на Йехова!

— Слава на Йехова! — мълви множеството на колене.

Ехото се плъзва под сводовете на залата, отблъсква се в пиластрите и повтаря глухо думите на благодарност и вяра: Слава на Йехова!

— Господа — продължава царят вече със златната си пелерина, която офицерите са му наметнали услужливо на раменете, — господа,

с Божията милост царят ви представя Менелик, бъдещия цар на Симиена и Сава, владетел на две земи и на морето, цар на пръснатите племена на израилския народ.

Главният шамбелан повтаря думите му, тромпетите засвирват, за да подчертаят тържествения момент. Започва представянето на придворните пред бъдещия цар на едно от най-великите царства на света. Премъдрият се обръща към Цадор:

— Соломон се нуждае от самота, за да се порадва на любовта на сина си като обикновен смъртен. Соломон ти връща свободата и ти прощава несправедливостта. Върви си в мир и мисли за сина, който можеше да имаш и който Йехова ти отказа, като наказание за желанието ти. Върви си в мир. Царят умее да забравя, но ти не забравяй никога, че ако това невинно дете беше лишено от бащински грижи, на твоите стари рамене щеше да лежи тежестта на най-страшното престъпление. Върви си в мир и повече не греши!

Цадор целува токата на царския пояс и се оттегля заднешком. Той издига горделивите си ръце за отчаяна благословия към нежно прегърналите се баща и син.

Соломон остава сам в голямата тронна зала, където преди осем години пред него се бе появила Македа. Той взема детето в обятията си и се запътва към вратата. Чувства нужда от спокойствие. Бързо отнася сина, както един див звяр носи малкото си, сякаш се бои от лошите, които ще дойдат да му отнемат най-ценното благо, което небето и земята са му дали. А Менелик е притворил очи, завладян от тази нежност, оставил се да бъде полюлян на бащините гърди. Соломон не желае да приеме ковчежника Хайзар. Отложил е за следващия ден всички аудиенции, за да се затвори за малко в павилиона на небесните звуци. Там сяда, съзерцава сина си, отрупва с целувки скъпото му личице и обсипва с въпроси изтощеното от умора и вълнения дете. Въпреки това Менелик отговаря ясно и умно, с прозорливост и мъдрост, които очароват стария цар. Скоро умората го надвива, и то заспива дълбоко на един диван. Баща му разтваря дрехата му и тогава вижда на гърдичките му един плик, закачен със синя панделка на врата му. Взема го и разбира, че Македа му е писала, но детето разсеяно или объркано, не му е предало посланието. Прочита го:

„Кубур абат Менелик“^[1]. Македа те изненадва, като ти изпраща сега любимия син. Хайзар, Бог да го благослови, е верен служител на

принц Менелик. Той ще ти разкаже защо ускорих така решението си и защо съм останала в държавите си, а съм поверила на него Менелик. Тъгата ми е огромна като небето. Двойно по далеч съм от теб, защото синът ни вече не е до сърцето ми, а когато прегръщах него, сякаш прегръщах тебе. Мисли за мен, Соломон, и поддържай у детето любовта и уважението към майка му. Дългото пътуване, което предприемам, ще се скъси, надявам се, от нетърпението ми да бъда при вас. В очакване, аз мисля за бъдещето на принц Менелик. Затова съм решила да променя най-последното името на царството си и искам твоето мнение, мъдри царю, за моето намерение (Според легендата Соломон не се е съгласил Савската царица да нарече империята си „Израилска“, въпреки нейното желание, защото Еклисиастът е смятал, че царува над най-многобройните еврейски племена.). Обединените държави Симиена и Сава ще се наричат, реших, Империя, обитавана от различни раси, или „Абех“ (Думата Абех е дала начало на френските думи „Абисиния“ и „абисинец“.). И тъй като град Аксум се прояви като недостоеен да бъде столица на една такава голяма империя, тази привилегия получава град Сава. В Сава ще бъде провъзгласен Менелик за император след смъртта на майка си. Той ще царува над петима крале и седем вицекале. По този начин ще реформирам държавите си, като създам конфедерация на провинции, управлявани от верни принцове, издигнати в званието крал, негус или рас в зависимост от важността и заслугите на страните, които ще управляват. Да благослови Йехова мирните ми намерения! Повече няма да завладявам. Искам щастие за народа и за близките си. „Сложи скъпата си за мен ръка на сърцето на нашето дете и усети в чистите му гърди ритъма на моето сърце, което тупти само за вас.“

* * *

Соломон плака дълго от умиление и отново идеализира царицата. Някога дива, неукротима и горделива, тя бе станала любима миролюбива и добра майка. Помисли си, че словата му не са били напразни. С това успокоение царят събуди детето. Облече го и го заведе на терасата, от която някога бе наблюдавал как Савската звезда вестителка изгрива в нощта. Нощта се бе спуснала напълно над

палестинските планини, но Иерусалим къртеше от веселие, защото празнуваше пристигането на принц Менелик и неговия савски ескорт. Над светналия град се носеха музика и глъч на щастливата тълпа. Соломон съзерцаваше града и най-голямото си дело, Храма, издигнал гордо към Бога седемте етажа на своята кула, по-висока от най-високите планини. Съзерцаваше и сина си.

Храмът бе началото на неговото дело, посветено на Бога, на красотата навсякъде, и на неуловимата, но съществуваща истина. Детето бе живият венец на тази амбиция. Какво щеше да е бъдещето на този млад живот, двойно белязан от небесния печат?

Соломон взе сина си, поднесе го с протегнати ръце към Храма и гласно и тържествено във величествената нощна тишина обеща пред Бога да посвети детето на идеала на своя живот. Повдигна поглед и му се стори, че вижда нова звезда да изгрява на моравия кадифен небосклон.

О, Йехова! Твоята неумолима воля наказва, унищожи, пръсна Нещастните Авраамови деца.

Но ето ги Съюзени Звездата и Перлата: Македа, Савската царица и Соломон, царят иудейски. Слава на Йехова! Така се събра еврейският род Осанна! Роди се нашият Менелик! По твоята милостива воля О, Йехова!

---

[1] „Знаменити баща на Менелик.“ И днес още в Абисиния бащата и майката на дете, достигнало до високо положение, се назовават абат (бащата) и еннат (майката) на този и този. ↑

БЕЛЕЖКИ: НЯКОИ ОТПРАВНИ ТОЧКИ ОТ ГЕОГРАФИЯТА И ИСТОРИЯТА

Абсиния — старото име на Етиопия, произлязло от Nabesh, което означава „страна, обитавана от различни раси“.

Аменхотеп III — фараон от XVIII династия, син и наследник на Тутмос IV, живял вероятно около 1410–1375 г. пр.Хр.

Аксум — старата столица на царството Симиена, където е останал един прочут обелиск.

Данакил — пустиня на изток от днешна Етиопия.

Етиопия — страна, библейското име на която е Куш.

Ецион Гавер — древно пристанище на Червено море.

Фалахи — етиопски евреи.

Галаси — номади от Южна Етиопия.

Хирам I — цар на Тир (Финикия) през X в. пр.Хр. Съюзник на Соломон, той участва в изграждането на Храма в Иерусалим.

Иафа — пристанище в царството на Соломон.

Иуда — старото име на Иудея.

Кафа — югозападен район на Етиопия.

Македа — име с буквално значение „Гази, която е чиста“, дадено на Мамете, дъщерята на Ангебо след клетвата ѝ за девственост. Тя става царица на Симиена и Сава (в Библията се споменава само като Савската царица, докато в Корана я назовават „Билкис“).

Менелик I — син на Савската царица и на цар Соломон. Основател на династиите, царували в Етиопия до 1974 г., когато негусът (царят на царете) Хайле Селасие, пада от власт.

Менелик II — император на Абисиния, царувал от 1889 г. до 1913 г., въпреки италианския колониализъм. През 1896 г. в Адуа той нанася голямо поражение на италианския експедиционен корпус. Това се явява единствената победа от подобен род на целия африкански континент.

Мутова — древно еритрейско пристанище на Червено море. Днешното му име е Масава или Масауа.

Сава (Савско царство) — древно царство, състоящо се главно от днешните Йемен и Етиопия, съществувало до VI в. пр. Хр. и завладяно след това от перси и мюсюлмани.

Соломон — цар на Иудея, живял около 972–932 г. пр. Хр. Син на Давид и Вирсавия, той съгражда първия Храм на Иерусалим. Счита се за автор на няколко от книгите на Библията: Песен на Песните, Еклисиаст, Притчи и Съдии и освен това на някои псалми.

Салманасар II — чичо на княз Асадарон и асирийски цар, царувал по времето на Македа.

Симиена — високопланински район в днешна Етиопия (до над 4000 м надморска височина).

Заудиту — дъщеря и наследничка на Менелик II, императрица на Етиопия. Нейният племенник, рас Тафари, става негус през 1930 г. Под името Хаиле Селасие.

Издание:

Якуб Адол Мар. Савската царица
Издателство „Абагар“, София, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.